

NO.6

#9

ASANO ATSUKO

Bùi Thu Thủy dịch

**NHÀ XUẤT BẢN
HỒNG ĐỨC**

NO.6 vol.09 end

Tác giả: Asano Atsuko

Người dịch: Bùi Thu Thủy

Phát hành: IPM

Xuất bản: NXB Hồng Đức

ebook©hotaru-team

Tập 09

Bao nhiêu bất công đã xảy ra ở No.6, rồi giải phát khắc phục mạnh mẽ vào một đêm mưa gió,

Khi một thiếu niên thiên tài tinh anh gặp một thiếu niên thiên tài không được coi là tinh anh khác.

Quen nhau, cứu nhau, cay đắng chia nhau, ước vọng và mối quan hệ của họ nay đã đến thời điểm quyết định.

Sau khi trại cải tạo phát hỏa. Nezumi bị thương rất nặng, chỉ một khoảnh khắc ngất lịm có thể cướp đi sinh mạng của nó mãi mãi.

Để cứu bạn, Shion lại trở về No.6. Nhưng đây không còn là thành phố Thánh văn minh yên ả nữa, mà đã thành xoáy lốc của hỗn mang và bạo loạn.

Cũng ở đây, mối quan hệ chịu nhiều thử thách của Nezumi và Shion bị đẩy lên đỉnh sóng ngọn gió, trong màn quyết đấu cuối cùng.

1

Những gì nhìn thấy qua đôi mắt này

Tâu bệ hạ, tôi phải bám với người những gì đã thấy qua đôi mắt này, nhưng tôi nên diễn đạt thế nào đây?

— Macbeth, William Shakespeare

Họ đang rơi.

Rơi theo phương thẳng đứng.

Với một tốc độ nằm ngoài sức tưởng tượng của Shion.

Bên tai cậu vang lên tiếng gió mà lẽ ra chẳng thể nghe thấy.

Đó là... tiếng gió trong cái đêm giông bão ấy.

Ngày 7 tháng Chín năm 2013, sinh nhật 12 tuổi của Shion, một cơn bão đã đổ bộ vào thành phố Thánh NO.6. Mưa trút xối xả xuống mặt đất, gió gào rú từng cơn. Cây trong sân nghiêng ngã, những nhánh cây non bị cuốn bay lên trời. Suốt mấy năm qua chưa từng có cơn bão nào lớn như thế đổ bộ, thế nhưng cư dân Kronos chắc đâu chẳng thấy nguy hiểm hay bất an. Shion và mẹ Karan của cậu cũng vậy.

Nơi đây là NO.6, thành phố lý tưởng được gầy dựng bởi trí tuệ đỉnh cao của con người cùng khoa học kỹ thuật tiên tiến hàng đầu. Hơn nữa, Kronos là khu dân cư cao cấp bậc nhất của thành phố, chỉ có những nhân tài ưu tú mới được phép sinh sống tại đây. Cho nên, nơi này không thể suy suyển gì trước thiên tai.

Mọi cư dân đều vững tin vào điếu đó, không chút nghi ngờ. Bởi hoài nghi là điếu cấm kỵ.

Trong đêm giông bão đó, tôi đã mở cửa sổ.

Thi thoảng tôi lại tự hỏi tại sao mình làm thế.

Tôi mở cửa sổ vì điếu gì?

Phải chăng cơn cuồng nộ của thiên nhiên ngoài đó đã khiến tôi hưng phấn và kích động? Thế rồi tôi mở cửa sổ và hét toáng lên, như thể muốn trút toàn bộ cảm xúc dữ dội đang trào dâng trong tâm khảm. Nếu không làm thế, những cảm xúc ấy sẽ xé nát tôi thành từng mảnh. Trong vô thức, tôi sợ hãi cái sự thật rằng mình đang bị NO.6 nuôi nhốt và thuần hóa từng chút một.

Một nỗi sợ mơ hồ Có lẽ cậu sẽ chẳng bao giờ biết đến cảm giác ấy.

Tôi thấy khó thở. Sợ hãi. Tôi muốn hét lên.

Vì vậy tôi đã mở cửa sổ...?

Không đúng.

Không phải như vậy.

Cậu đã gọi tôi.

Tôi nghe thấy tiếng gọi của cậu.

Xuyên qua tiếng gió, xé rách tiếng mưa, tiếng gọi của cậu truyền đến tai tôi.

Cậu gọi tôi, và tôi được cậu gọi.

Vì thế, tôi đã mở toang cửa sổ.

Tôi dang rộng hai tay, bởi vì tôi khao khát cậu.

Cậu sẽ cười tôi, phải không? Cậu sẽ chế nhạo tôi với nụ cười xán lạn

trên môi, đúng chứ? Phải chăng cậu sẽ lắc đầu một cách tao nhã, rồi chối bỏ đi đầu tôi nói?

Toàn ảo tưởng vớ vẩn, cũng như thứ tác phẩm ba xu của bọn tác gia rởm đời, chỉ là thứ hòng thỏa mãn bản thân mà thôi.

Cậu sẽ vớt cho tôi những lời này, phải không?

Chắc là thế rồi.

Cậu chế nhạo tôi cũng được. Thằng thường nói đó là ảo tưởng của tôi cũng không sao.

Nhưng, những gì tôi nói là sự thật.

Cậu đã gọi, và tôi đã nghe. Tôi vươn tay và cậu nắm lấy tay tôi. Tôi mở cửa sổ, là để được gặp cậu.

Đó là sự thật của chúng ta, Nezumi.

Bên tai là tiếng ầm ầm từng cơn.

Không phải tiếng gió bão. Là tiếng trượt trong đường ống. Nếu đây không phải máng đổ rác mà là đường dẫn xuống địa ngục...

Shion bỗng thấy đầu óc mù đi. Vết thương trên người đau đến bỏng rát. Sức lực đang bị rút cạn.

Nếu được ở bên cậu thì dù rơi xuống địa ngục cũng không hẳn là tệ. Vậy tôi không chống cự nữa nhé? Giã giụa, chiến đấu, và cả khát khao được sống, tôi cũng sẽ vứt bỏ hết nhé?

Cứ thế này mất đi ý thức thì có thể được giải thoát khỏi đau đớn và mệt mỏi rồi.

Shion nhắm mắt lại, để mặc cho bóng tối bao trùm tầm mắt cậu.

Cứ thế... Cứ như thế...

“U...”

Nezumi rên lên một tiếng. Tiếng rên ấy đâm vào màng nhĩ Shion, như một tia chớp lóe lên giữa trời đêm, xé toạc tấm màn tối đang bao trùm ý thức cậu.

Chết tiệt.

Shion cắn môi thật mạnh, khiến mình thật đau đớn. Cậu tự mắng mỏ mình.

Đồ ngu! Mày đang nghĩ gì thế hả? Từ bỏ rồi thì phải làm sao? Phải sống! Phải tiếp tục sống! Có một nơi mà chúng ta phải sống để trở về.

Mình đã thề rồi mà. Đã thề với chính mình là phải bảo vệ Nezumi, phải cùng cậu ấy tiếp tục sống.

Shion cảm thấy tay mình trơn trượt. Máu của Nezumi dính đầy trên tay cậu. Chú chuột nhắt màu đen nhảy ra từ trong túi rồi chạy thoăn thoắt trên thành ống dẫn. Không phải rơi, mà là chạy.

Tsukiyo, trông cậy vào mày đấy. Hãy báo với Inukashi rằng, chúng tôi vẫn còn sống.

Shion nghiến chặt răng, dồn hết sức bình sinh áp hai chân vào thành ống dẫn. Xương chân của cậu kêu lên kèn kẹt. Hai người rơi chậm lại, nhưng xương cậu vẫn kêu rít như thể đang than khóc.

Khỉ thật, chẳng lẽ phải chịu thua ư?

Shion cắn môi, mạnh hơn nữa. Cậu không cảm nhận được vị của máu. Cái mùi vị như sắt gỉ. Vì lưỡi cậu đã tê liệt từ lâu.

Inukashi, Inukashi, cứu tôi.

Inukashi!

Rikiga ho sặc sụa. Dứt cơn ho, ông lại thở hắt ra.

“Inukashi, tao không làm tiếp được nữa đâu, chịu hết nổi rồi.”

“Chịu hết nổi gì chứ?”

“Tao thở không ra hơi đây này. Mà định bắt tao chết ngạt hả?”

“Bắt ông chết ngạt thì tôi được gì? Ông sẽ để lại khối tài sản kếch xù cho tôi à? Mà thứ ông có thể để lại chắc cũng chỉ là mấy chai rượu rỗng thôi chứ gì.”

“Hừ. Một cái chai rỗng tao cũng không đời nào để lại cho bọn mày đâu!”

Miệng lâu bầu thě nhưng Rikiga không hề có ý định bỏ trốn. Ông đang chuyển những tấm đệm đến bên dưới miệng máng đổ rác, xếp chúng chồng lên nhau. Mỗi lần chồng xong một tấm ông lại ho sặc sụa, vừa thở dốc vừa cảm rằm than vãn.

Phòng quản lý vệ sinh đã ngập khói. Khu chứa rác cũng không ngoại lệ, dần chìm trong những tầng khói xám dày đặc. Lũ chó nằm bò ra đất, im lặng nín thở. Cả lũ chuột nhắt luôn kêu chít chít khản trương cũng tùm tùm lại với nhau, đứng bất động.

Quả thật là sắp chịu hết nổi rồi.

Bản thân Inukashi cũng đang bị sặc khói, hơi thở nghẹn ứ nơi cổ họng, tim đập thình thình trong lồng ngực.

Khó chịu quá.

Khó thở quá.

Thế nhưng, Inukashi không cảm thấy mình bất hạnh. Nó không hề thấy tuyệt vọng. Ngược lại, sâu thẳm trong trái tim nó còn đang nhảy múa hò reo.

Những tầng khói này là gì? Những luồng gió nóng thi thoảng phà tới

này là gì? Tiếng huyền nao ập tới như từng đợt sóng này là gì?

Là đi ầm báo của sự sụp đổ.

Trại Cải tạo đang rú lên thảm thiết trước lúc tan thành tro bụi.

Inukashi hưng phấn đến mức muốn hét lên. Cổ họng nó run rẩy, toan tru lên như lũ chó. Có lần nó há miệng nhưng lại bị sặc do khói tràn vào.

Vừa di chuyển mấy tấm đệm, nó vừa liếm môi. Nếu không thể hét thì ít nhất nó cũng phải liếm môi cho thỏa mới được.

Nó từng nghĩ Trại Cải tạo là sự tàn tại tuyệt đối, nhưng bây giờ, nơi đây đang chuẩn bị sụp đổ.

Định mệnh bất biến mà nó đã từ bỏ, nay lại bắt đầu đổi thay.

Gì vậy? Đây chính là đời người ư, Nezumi, Shion? Nếu vậy, bọn mày đã cho tao hiểu thế nào là ý nghĩa của cuộc sống. Không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra. Những thứ do con người tạo ra chẳng phải là bất biến tuyệt đối.

Tao sẽ không biết ơn bọn mày đâu. Bọn mày quay tao như chong chóng ấy. Có xé miệng tao cũng chẳng moi được hai chữ cảm ơn đâu.

Nhưng tao sẽ khen ngợi bọn mày bằng mọi thứ tao có. Bọn mày là người tốt, không thua gì lũ chó. Thật đáng khâm phục! Chỉ một chút thôi nhưng tao đã có cái nhìn khác về bọn mày rồi.

Khói xộc vào mắt, họng và cả lỗ mũi. Hai mắt nó cay xè vì khói, nước mắt chảy giàn giụa.

Quay về đi! Nếu bọn mày không quay trở lại thì làm sao tao khen ngợi cho được? Nhanh lên, nhanh nữa lên, khi tao vẫn còn thở, nhanh lên!

Inukashi!

Có người gọi!

Inukashi ngoảnh lại phía sau.

Rikiga đang ngẫ bệ trên sà, che miệng bằng miếng vải trắng, gập lưng ho sù sụ.

“Ông gọi tôi à?”

“... Gì?”

“Ông gọi tôi à, ông chú?”

“Gọi mày... làm gì? Trao nhau nộ hôn trước lúc lâm chung à...”

“Ông thôi đi cho tôi nhờ! Cho dù là đùa thì nghe cũng buồn nôn chết đi được.”

“Tao... còn tệ hơn buồn nôn cơ... Thực sự... tao không chịu nổi nữa...”

“Thế thì thật đáng thương. Xin chia buồn cùng ông. Nhưng đến bây giờ mới hối hận thì cũng đã quá muộn rồi. Cho dù cố gắng làm lại cuộc đời thì một gã đốn mạt như ông chú đây cũng chẳng có cửa vào thiên đường đâu.”

“Chết tiệt... Lúc nào rồi mà mồm mày vẫn không phun được câu nào dễ nghe...”

Tiếng nổ đi ùng. Khói tràn lan. Con chó đốm ngẩng đầu, trong mắt thoáng hiện vẻ sợ hãi. Dù vậy, đàn chó vẫn nằm yên, không hề bỏ chạy.

Họ đang chờ đợi chỉ thị của Inukashi.

Họ vừa đấu tranh với nỗi sợ hãi trước cái chết vừa chờ mệnh lệnh của Inukashi. Loài chó tuyệt đối không phản bội, không rời bỏ chủ nhân.

Không thể để chúng chết được.

“Đi đi!”

Inukashi chỉ về phía lối ra.

“Bọn mày mau chạy đi!”

Thế nhưng, lũ chó không hề đứng dậy. Chúng vẫn nằm bò ra sàn, ngẩng đầu nhìn Inukashi.

“Gì đây? Tao bảo bọn mày chạy đi cơ mà. Nhanh lên, rời khỏi đây!”

Nó chạm mắt với con chó đốm. Một cặp mắt tĩnh lặng. Chút hoảng sợ trước đó đã hoàn toàn mất dạng.

“VẬY Ờ...”

Chừng nào chủ nhân vẫn ở đây thì bọn mày sẽ không đi ư?

“Mày không nói với tao ờ...” Rikiga ho khùng khục. “Mày không bảo tao chạy đi ờ?”

“Ông chú? Nếu muốn chạy thì ông cứ chạy đi. Cho dù ông ở lại đây cũng vô dụng thôi, không phải sao?”

“Inukashi!”

“Gì?”

“Mày... muốn chết ờ?”

“Chết? Tôi á? Tại sao?”

“Hai đứa nó... Shion và Eve... khả năng bọn nó trở về... gần như bằng không. Đặt cược vào khả năng mong manh đó... rồi ở lại đây... chẳng khác nào tự sát...”

Nói quái quỷ gì đấy? Cho dù trời đất có đảo lộn thì đời nào Inukashi này lại tự sát? Nói không chừng mai sau còn khối thứ thú vị đang chờ ấy chứ.

Sự sụp đổ của Trại Cải tạo chỉ là cảnh mở màn, chỉ là điềm báo cho sự suy tàn của NO.6.

NO.6 rồi sẽ biến thành một đồng đồ nát.

Inukashi này có thể tận mắt chứng kiến khoảnh khắc ấy. Chết ư? Đừng

có nói mấy câu ngớ ngẩn thế. Tôi sẽ sống và chứng kiến thời khắc cuối cùng của NO.6. Chỉ tưởng tượng tới cảnh đó thôi đã thấy háo hức rồi.

Khà khà khà!

Tiếng cười khe khẽ vang lên bên tai. Không phải. Tiếng cười ở trong tai, bên trong đầu nó.

Ai đó đang cười.

Một tiếng cười khe khẽ đầy vui sướng, nhưng cũng lạnh lùng khủng khiếp.

“Ai đó?”

Inukashi đảo mắt nhìn quanh. Nó trông thấy một cái bóng đen nho nhỏ.

Một con côn trùng?

Cái bóng nhanh chóng bị khói nuốt chửng, biến mất tăm. Tiếng cười cũng im bặt.

Ảo giác à? Côn trùng làm sao bay trong khói mù mịt thế này được?

Rùng mình.

Inukashi chợt thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Chít chít chít! Chít chít!

Chít chít chít chít chít! Chít!

Đột nhiên, lũ chuột nhắt kêu loạn cả lên.

Chúng rít lên chói tai, rồi chạy vòng quanh trên đồng nệm.

Inukashi nín thở.

Có một vật thể nhỏ màu đen lăn xuống từ miệng ống.

Không phải rác. Là một con chuột nhắt màu đen.

“Tsukiyo!”

Inukashi thử gọi. Con chuột nhắt màu đen vọt thẳng tới chỗ Inukashi, chạy thoăn thoắt lên cánh tay nó đưa ra, kêu lên d òn d ập.

Chít chít chít chít! Chít chít chít chít!

Là Tsukiyo. Không còn nghi ngờ gì nữa. Chính là con chuột nhắt đã báo tin cho Inukashi đi tìm Nezumi. Inukashi chợt thấy máu chạy r ần r ạt, cả người nóng bừng lên.

“Ông chú, dậy mau!”

“Hử?”

Rikiga đang ng ồi xõm dưới đất, chớp mắt một cách mệt mỏi. Mắt ông đỏ lòm, mặt mày nhem nhuốc, tóc tai bù xù, trông như già đi mười tuổi.

“Họ sắp v ề r ồi!”

“Hử?”

“Bọn nó sắp v ề r ồi. Mau giữ chặt đồng đệm!”

“Ớ... Ờ.”

Rikiga đứng dậy. Động tác nhanh nhẹn đến không ngờ.

Gió vẫn đang g ầm gừ.

G ần như cùng lúc Inukashi và Rikiga giữ chặt ch ồng đệm, một lực va đập cực mạnh li ền lao vào đệm. Ch ồng đệm oằn xuống, Inukashi mảnh khảnh suýt bị hất văng, nhưng nó vẫn dùng hết sức bình sinh giữ chặt tấm đệm.

Inukashi từ từ hé đôi mắt mà trước đó đã bất giác nhắm tịt lại.

Nó trông thấy hai thân thể ch ồng lên nhau.

“Shion, Eve!”

Rikiga hét lên, trước cả Inukashi.

“Không sao chứ? Này, không sao chứ?”

“Ừ...”

Cánh tay Shion khẽ cử động. Một mảng tóc trắng của cậu nhuộm máu. Vai và chân đều chảy máu. Quần áo rách lổ chỗ, đầy những vết bẩn màu đen, chẳng rõ là máu đã khô hay là rác dính vào người khi trượt trong đường ống.

Trông thật thảm.

Inukashi cứ căng mắt ra, nuốt hết đồng nước bọt sắc mùi khói.

Thế này cũng thảm hại quá rồi.

Ngay cả người chết bò ra từ nghĩa địa có khi trông còn khá hơn Shion một chút.

“Inukashi...”

Shion lồm cồm ngẩng dậy, nhìn về phía Inukashi. Nó thậm chí có thể nhìn thấy gân xanh cùng những dấu vết chẳng rõ là mồ hôi hay nước mắt đã khô trên mặt cậu.

“Shion, cậu vẫn còn sống.”

Cậu đã sống sót quay về

“Inukashi, hãy cứu Nezumi...”

“Nezumi? Cậu nói Nezumi làm sao? Nezumi...!”

Inukashi khó khăn lắm mới ngăn được tiếng rên suýt bật ra khỏi cổ họng.

Nezumi nằm bất động trên đệm. Quần áo từ bả vai cho đến ngực loang lổ một mảng màu đỏ sẫm, nồng nặc mùi máu.

“Nezumi, này, mày làm sao thế?”

Inukashi run giọng gọi nhưng Nezumi không đáp lại. Trên khuôn mặt trắng bệch của Nezumi chỉ có cặp môi vẫn đỏ tươi.

Bộ dạng hiện giờ của Nezumi thực sự chẳng giống con người chút nào. Khuôn mặt nó vốn đã khác biệt với người thường, giờ đây giống hệt búp bê, một món đồ thủ công được chế tác tinh tế và tỉ mỉ.

Thế nhưng, búp bê sẽ không chảy máu.

“Đến bệnh viện, nhanh!” Shion gắng sức hét lên.

Một tiếng nổ vang dội lại ập tới.

Cả căn phòng rung lên bần bật. Không biết gió lùa từ đâu tới, khiến đám khói tản đi chút ít. Cơn rung lắc vẫn chưa dừng lại.

“Chạy mau! Chỗ này sắp sụp r ồi!”

Rikiga giằng lấy Nezumi từ tay Shion. Ông vác nó lên vai.

“Shion, cháu tự chạy được chứ?”

“Được ạ.”

“Tốt, chạy mau! Chúng ta phải thoát ra ngoài!”

Một âm thanh khủng khiếp hơn lúc trước vang lên, cánh cửa nối với Trại Cải tạo bị thổi bay.

“Chạy mau, chạy mau, nơi này đi tong đến nơi r ồi!”

Vác Nezumi lên vai, Rikiga xông ra ngoài. Tsukiyo trốn trong túi áo của Shion, hai con chuột còn lại là Hamlet và Cravate thì nhảy lên lưng của một chú chó.

“Chạy đi, chết tiệt, nhanh chân lên!” Bên tai là tiếng hét của Rikiga.

Sau lưng nóng hừng hực.

Inukashi quay đầu lại, ngọn lửa đỏ rực ánh lên trong mắt nó. Bên kia

cánh cửa đã bị thổi bay, Trại Cải tạo đang bốc cháy.

Cánh cửa bị thổi bay?

Cánh cửa ngăn cách Trại Cải tạo và phòng quản lý vệ sinh được chế tạo từ hợp kim đặc biệt, đến tên lửa cỡ nhỏ cũng không phá hủy được... Thật hả trời? Làm sao cái cửa đó lại bị thổi bay dễ dàng như thế?

Trong thoáng chốc, Inukashi lặng người đi.

Ngọn lửa vằn vẹo như một con quỷ dữ, vừa uốn éo vừa nuốt chửng xác con chó mực trên sàn. Con chó đã bảo vệ Inukashi và bị bắn chết. Thế nhưng, đến cả việc chôn cất nó, Inukashi cũng không làm được.

Tao xin lỗi.

“Inukashi, nhanh lên!” Shion kéo tay Inukashi.

“Chạy mau! Chúng ta phải ra khỏi đây!”

Rikiga tiếp tục hét, cứ như muốn biến tiếng hét đó thành sức mạnh để tiếp tục tiến về phía trước. Bị khói và hơi nóng đuổi theo bén gót, Inukashi lăn ra ngoài theo đúng nghĩa đen. Lũng không khí tươi mới tràn vào cơ thể nó.

Hà... Thở được rồi.

“Chưa được đâu. Chưa được. Chạy tiếp đi!”

Những ngón tay của Shion bấu chặt lấy tay Inukashi, tiếp tục lôi nó chạy. Đá nhỏ dưới chân kêu lạo xạo.

“Đau! Shion, đau tôi! Dừng lại...!”

Inukashi chợt im bặt. Nó bắt gặp ánh mắt của Shion.

Đôi mắt đen ánh tím. Giống như trước đây. Không hề thay đổi. Mặc dù mi mắt sung huyết sưng phù lên nhưng đó vẫn là đôi mắt của Shion.

Tuy vậy, Inukashi không thể mở miệng, cơ thể cứng đờ. Nó không biết

vì sao lại thế. Cậu thiếu niên đang đứng trước mắt, ra lệnh cho nó chạy đi cứ như một người xa lạ, một người Inukashi chưa từng quen biết.

Không phải. Đây không phải là mắt của Shion.

Shion, cậu sao vậy?

Inukashi chỉ bối rối và hoang mang trong chốc lát. Nó biết giờ chưa phải là lúc để ng ỡ bệt ra sàn. Bản năng của nó đang réo lên từng hồi chuông cảnh báo. Cảm giác của cơ thể bằng xương bằng thịt đáng tin cậy hơn hệ thống cảnh báo tân tiến nh ều.

Nhanh chân lên! Phải thoát khỏi đây!

Inukashi bật dậy, chạy thục mạng. Tiếng gào rú của con quái vật đuổi theo sát nút. Đúng thế, đó không chỉ là tiếng nổ, mà là tiếng rống của một con quái vật đang cu ồng nộ.

Nhanh chân lên! Chạy đi! Trốn mau!

Phải thoát khỏi đây!

Tsukiyo bò ra khỏi túi áo, bám vào cổ Shion. Nó mở to đôi mắt tròn xoe nhỏ xíu, nhìn chăm chăm Inukashi.

Đáng yêu quá.

Mắt của lũ chó hay lũ chuột đều giống nhau, trong veo thuần khiết khiến người ta phải yêu thương. Inukashi bỗng nhớ tới nhóc Shion mà nó luôn canh cánh. Vì ban nãy không thể phân tâm, nên nó đành gạt hình ảnh thằng bé sang một bên.

Một sinh linh thuần khiết, bé nhỏ và mũm mĩm.

Gửi gắm thằng bé cho con chó cái đã đẻ mấy lứa cùng vài con chó cái hi ền lành khác, chắc nó sẽ được chăm sóc tốt thôi. H ửn nó đang ngủ ngon trong sự bảo vệ của các “bà vú” dịu dàng.

“Shion, nhóc con của tao.”

Inukashi lằm bằm. Chợt, nó phát giác Rikiga đang chạy phía trước bỗng mất hút. Ngay sau đó, nó nghe thấy tiếng kêu cùng tiếng cơ thể người ngã ra đất.

“Oái.”

Vấp phải Rikiga, Shion ngã lăn ra, kéo theo cả Inukashi.

Cơn đau rên vang từ sâu trong cơ thể nhưng Inukashi chẳng rên nổi. Nó chỉ có thể giữ nguyên tư thế nằm sấp trên mặt đất mà thở hên hển. Hơi lạnh của mặt đất truyền qua má nó. Thật dễ chịu. Không phải cơn rét buốt của mùa đông, mà là cảm giác man mát dịu dàng và ngọt ngào.

Mùa xuân sắp đến.

Mùa xuân muộn màng cuối cùng cũng đến với West Block.

Ở NO.6 có những công viên hoa nở rộ quanh năm và những con đường rợp bóng anh đào, nhưng ở West Block, người dân rất hiếm khi thấy những hàng cây đơm hoa. Dù vậy, hằng năm, những khóm hoa dại ven đường ở West Block vẫn nở hoa. Tuy Inukashi chẳng hứng thú gì với mấy bông hoa chẳng nhét no được bụng, nhưng thi thoảng nó vẫn xúc động khi nhìn thấy chúng.

A... Lại sống qua một mùa đông nữa rồi. Inukashi đã nghĩ như vậy. Nó chợt nhớ tới những người đã chết cóng trong mùa đông: bà lão ăn xin thân với nó, người đàn ông sống tạm trong khu đồ nát, người phụ nữ gầy nhom chẳng rõ bao nhiêu tuổi. Khuôn mặt họ lần lượt hiện lên, rồi nhanh chóng biến mất.

Mùa xuân sắp đến rồi.

Năm nay, hoa bên đường sẽ lại nở chứ?

“Nezumi.” Shion rên rỉ. Cậu toan nhô dậy bò lại gần Nezumi.
“Nezumi, Nezumi, có nghe thấy tôi nói không, Nezumi!”

Inukashi cũng bò khỏi bụi cây. Cái lần nó trốn ở đây rồi chứng kiến Getsuyaku bị bắn chết là khi nào nhỉ?

Nó cảm thấy chuyện đó như mới chỉ xảy ra vài phút trước, song cũng như chuyện của nghìn năm trước.

“Nezumi, mở mắt ra đi! Chúng ta ra ngoài rồi. Chúng ta đã thoát ra ngoài rồi!”

Giọng của Shion giống như cơn gió lùa qua khu đồ nát, buồn da diết, như thể muốn đóng băng linh hồn của người nghe.

Liếc nhìn khuôn mặt Nezumi qua bờ vai của Shion, môi Inukashi mím thật chặt.

Nó chết rồi sao?

Inukashi mở miệng, suýt thì nói ra câu hỏi đó.

Shion, Nezumi chết rồi ư? Hay đây cũng là diễn kịch? Tên này đang diễn vai nào thế? Mấy vai diễn có tên họ đọc lú cả lười như Macbeth hay Hamlet ấy à?

Này, Shion. Đừng nói với tôi Nezumi thực sự đã...

“Ừ...”

Lông mi của Nezumi khẽ rung lên.

“Cậu vẫn còn sống!” Shion ôm lấy Nezumi, kêu lên. “Nhất định cậu sẽ sống. Mau, tới bệnh viện!”

Đấy, mày vẫn còn sống. Tao không bị lừa đâu, Nezumi. Làm gì có chuyện mày đi đời dễ dàng như thế.

“Ông chú!”

Inukashi cất tiếng gọi Rikiga đang ng ỡ xồm trên mặt đất. Xe của Rikiga đang dừng trước bụi rậm. Tuy chỉ là con xe cà tàng sắp thành rác tới nơi nhưng vẫn có thể chở người di chuyển được. Mà thực tế, Inukashi và Rikiga đã đến đây bằng chiếc xe đó.

“Ông chú, mau lên!”

“... Tao biết r ỡ. Nhưng mà...”

Rikiga bùm miệng, chúi đầu vào bụi cây, nôn thốc nôn tháo.

“Đ ồngốc! Đây là lúc để nôn à! Nhanh lên, nhìn kia!”

Inukashi túm lấy thắt lưng Rikiga, kéo ông ra khỏi bụi cây. Như thế góp thêm vào lời thúc giục của Inukashi, ngọn lửa phun ra dữ dội từ cửa sổ của Trại Cải tạo, khiến bốn bề sáng rực, khói đen dày đặc, leo thẳng tắp lên bầu trời, nuốt chửng nghìn sao lấp lánh.

Từ NO.6 có thể nhìn thấy ngọn lửa này không? Người dân West Block nghĩ gì khi chứng kiến đám lửa thiêu rụi màn đêm này?

Nhìn xem, tất cả đang sụp đổ.

Cái nơi đối với họ chẳng khác nào địa ngục ấy đang sụp đổ. Nó biến mất còn chóng vánh hơn cả khu chợ của họ.

Rikiga lão đảo đứng dậy. Ông lấy mu bàn tay quệt miệng r ỡ lau mồ hôi trên trán.

“Sao tao lại... phải chịu khổ thế này? Thật là, nói chung, tao ỡ mà...”

“Đừng có càu nhàu nữa! Không ai nghe ông nói đâu! Khởi động xe r ỡ hăng ca thán!”

“Khởi động xe xong r ỡ thì chúng ta đi đâu?” Rikiga hét lên. “Ê? Mày trả lời thử tao xem Inukashi? Phải đưa người bị thương sắp chết đến đâu

mới được đây? Trả lời đi xem nào! Nếu mày trả lời được, bất kể là đâu tao cũng sẽ đưa bọn mày đi!”

Inukashi rụt cổ lại, im lặng.

Nó không thể trả lời.

Không phải nó e sợ trước những lời nạt nộ của Rikiga, mà nó thực sự không biết phải đáp thế nào. Mặc dù Shion nói “Đến bệnh viện”, nhưng ở West Block không hề có một cơ sở y tế nào. Ở đó từng có mấy tay lang băm và vài hiệu thuốc rởm, nhưng đều đã bị thổi bay trong cuộc săn người r ồi. Mà cho dù không bị thổi bay thì cũng chẳng giúp được gì cả.

“Nếu muốn di chuyển người bị mất máu nghiêm trọng nhường này nhất định phải có một số thiết bị y tế. Những thứ như vậy lấy đâu ra? Dù lùng sục cả cái West Block này cũng không tìm được một cái ống tiêm đâu! Inukashi, mày hiểu rõ đi đâu này hơn ai hết mà.”

Rikiga nói như súng liên thanh. Inukashi nhìn Nezumi. Môi nó hơi hé mở. Nó vẫn còn đang thờ. Nhưng mà...

Chỉ đến đây thôi sao?

Đôi chân Inukashi đã kiệt sức, nó cảm thấy mình sắp ngã quỵ r ồi.

Đến đây thôi, Nezumi. Không thể làm gì hơn nữa. “Có.” Shion đứng dậy. “Có bệnh viện.”

Inukashi và Rikiga nhìn nhau.

“Bệnh viện... ở đâu?”

Rikiga hỏi bằng giọng khàn đặc. Shion nhìn sang bên cạnh. Trong mắt cậu là ngọn lửa hung tợn cùng bức tường bằng hợp kim đặc biệt.

“Ở đó.”

“NO.6!” Inukashi và Rikiga đồng thanh kêu lên.

“Đúng thế. Nếu là ở trong đó thì bao nhiêu bệnh viện cũng có.”

“Đồ ngốc. Chúng ta sẽ vào trong đó bằng cách nào? Xe của chú đến trạm kiểm soát cũng không thể đi qua. Đừng nói là đi qua, chưa biết chừng còn cách trạm vài mét đã bị nhận định là vật thể khả nghi và cho nổ tung rồi. Không thể đâu! Tuyệt đối không thể! À đúng rồi! Này, Shion. Làm sao cháu chạy được từ NO.6 ra ngoài? Liệu có thể lẩn ngược lại theo lối đó không?”

Thì ra là vậy, Inukashi gật gù.

Nếu có thể ra ngoài thì có lẽ sẽ vào được. Não của ông chú này khi lọc hết chất cặn cũng tinh tường lắm.

Thế nhưng, Shion lại lắc đầu.

“Không thể đi đường đó được. Quá tốn thời gian. Hơn nữa, thể trạng của Nezumi không cho phép. Còn... một giờ, trong vòng một giờ nữa nếu không đưa cậu ấy đến bệnh viện...”

“Nhưng mà làm sao xông qua trạm kiểm soát đây?”

“Cháu nghĩ không cần xông qua đâu.”

“Nghĩa là sao?”

“Trại Cải tạo đang sụp đổ, mọi hệ thống quản lý đều tê liệt. Rất có khả năng trạm kiểm soát cũng không thể hoạt động.”

“Cháu định đi qua trạm kiểm soát chuyên dụng của Trại Cải tạo để vào trong NO.6 ư?”

“Phải.”

“Shion, cháu... cháu biết trạm kiểm soát của Trại ở đâu chứ?”

“Cháu không chắc lắm. Chỉ là cháu từng nghe nói nó nối liền với Trại.”

Yết hầu của Rikiga chuyển động, nuốt nước bọt ừng ực. Inukashi cũng

hành động y hệt. Cổ họng nó đau rất vì khói.

“Đúng thế đấy.” Giọng Rikiga lại khàn hơn nữa. “Đúng vậy. Gần như là nối liền với Trại. Cách trạm kiểm soát khoảng 100 mét là cửa sau của Trại Cải tạo. Sau cuộc săn người, hai đứa đã bị đưa vào Trại theo lối đó. Bị nhét trong thùng xe tải kín bưng nên cháu không biết cũng phải.”

Nghe Shion và Rikiga trao đổi, Inukashi vô thức siết chặt nắm tay.

Getsuyaku hồi ấy cũng ra vào bằng lối đó. Không biết bao nhiêu lần nó nghe Getsuyaku than thở rằng, “Tôi không khác gì lũ tù nhân cả.”

“Tù nhân sau khi bị bắt chỉ có con đường chết. Không có ai đi qua lối đó lần thứ hai. Thế mà ngày nào ông anh cũng đến rồi đi, lại còn được nhận cả lương. Rõ là khác với tù nhân còn gì?” Nó thản nhiên đáp.

“Nói cũng phải. Nếu là tù nhân thì tôi đã không thể về nhà rồi.” Getsuyaku nhún vai, nở nụ cười cay đắng.

Nhưng cuối cùng, Getsuyaku vẫn bị bắn chết một cách chóng vánh, giống như tù nhân, mà không, giống như sâu bọ.

Inukashi nhớ lại nụ cười cay đắng của Getsuyaku. Nó càng siết chặt nắm tay.

“Vậy, chúng ta có thể đi tới cái trạm kiểm soát đó bằng xe ô tô chứ?”

“Nếu không có chướng ngại vật nào thì được. Chẳng có tên mất trí nào ở West Block muốn tới gần Trại Cải tạo cả. Đương nhiên là trừ bọn mày ra...”

“Chú Rikiga, đưa cháu chìa khóa xe!”

Shion chìa bàn tay bê bết máu đầy thương tích ra. Rikiga dường như hiểu ngay ý định của Shion. Ông lập tức nhú chặt mày lại.

“Cháu định làm gì?”

“Cháu sẽ lái xe. Chú và Inukashi cứ ở lại đây. Mau đưa cháu chìa khóa!”

“Đừng có đùa!” Rikiga một lần nữa tức giận hét lên. “Mất cháu mù à? Không nhìn thấy đám lửa kia sao? Đúng là ngu ngốc!”

Trại Cải tạo chìm trong biển lửa và khói đen, càng lúc càng nguy khốn. Tiếng chuông cảnh báo không biết đã ngưng từ lúc nào, chỉ còn tiếng gió dữ tợn cùng ngọn lửa hung hãn.

“Cháu định quay lại Trại Cải tạo, cái chỗ cháu vừa mới chạy thoát hả? Đừng có đùa! Cháu có mấy cái mạng hả?”

“Cháu không định vào trong đó. Trạm kiểm soát ở bên ngoài Trại.”

“Nó chỉ cách Trại 100 mét thôi! Làm sao có chuyện cái trạm kiểm soát đó còn lành lặn được?”

“Thế nên cháu phải đi. Trạm kiểm soát thường ngày không qua được, giờ chỉ là một lối vào mà thôi.”

“Cái xe này chạy bằng xăng đấy, nhớ khi tới gần đám cháy rồi tắt lửa thì...”

“Đưa đây!”

Cắt ngang lời gào thét của Rikiga, Shion thấp giọng ra lệnh.

Là ra lệnh. Chắc chắn đó là một câu mệnh lệnh. Không phải la lối, cũng chẳng phải thét gào, chỉ là một câu mệnh lệnh bình tĩnh và nặng nề.

Rikiga lùi lại nửa bước.

“Đưa cháu chìa khóa.”

Tựa như lời của một kẻ thống trị không cho phép bất cứ ai chống đối.

Rikiga run rẩy thò tay vào túi áo, lấy ra cái móc chìa khóa màu bạc cũ kĩ.

“... Dừng lại.”

Một tiếng nói còn trầm thấp hơn của Shion vang lên. Tiếng nói đó tựa như đến từ lòng đất sâu thẳm. Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng Inukashi.

Nezumi từ từ ng ẩ dậy.

“Đủ r ồi. Dừng lại.”

Giọng nói rất rõ ràng.

Là giọng của Nezumi. Mặc dù Nezumi có thể thay đổi mười, hai mươi tông giọng khác nhau, nhưng giọng nói Inukashi nghe thấy lúc này, đích thực là giọng nói vốn có của Nezumi.

“Không được... tới gần đó, Shion.”

Shion không trả lời. Cũng không nhìn Nezumi. Cậu chỉ hướng về Rikiga r ồi cúi đầu.

“Chú Rikiga, làm ơn đưa chìa khóa cho cháu. Cháu xin chú đấy.”

Không phải mệnh lệnh, mà là khẩn c ầu.

Đây là Shion mà Inukashi biết. Một Shion thông minh, dịu dàng, h ền nhiên và có chút ngây ngô.

“Cứ đưa cậu ta đi, ông chú.”

Inukashi thở hắt ra. Nó không biết tại sao mình lại thở dài. Toàn những việc không thể hiểu nổi. Ngay cả bản thân mình nó cũng chẳng hiểu nổi.

“Shion, tôi sẽ đi cùng với cậu.” Sau tiếng thở dài, nó nói.

Đến chính nó cũng bất ngờ.

Nhìn mà xem. Tôi quý trọng tính mạng mình nhường nào, đã quyết tâm phải sống thật lâu, vậy mà lại mở miệng nói “sẽ đi cùng với cậu”. Đúng là không thể tin nổi. Lại còn là lời thật lòng nữa chứ, không phải lời giả dối

hay cố tỏ vẻ ta đây. “Tôi sẽ đi cùng với cậu” là lời chân thành từ tận đáy lòng tôi. Cái quái gì thế này? Thật là! Tôi cũng chẳng hiểu nổi mình nữa. Chuyện gì thế này? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Chết tiệt!

“Hiểu rồi.” Rikiga tặc lưỡi. “Nếu đã quyết tâm thì cứ làm gì tùy thích. Dù sao đi nữa, bọn mày cũng đâu thêm nghe lời khuyên của người lớn.”

“Đừng có đánh đồng tôi với cậu công tử bột này nhé! Mà thôi bỏ đi. Tỷ số là 2:1, vậy là chuyện lái xe đến NO.6 đã được ấn định rồi! Tiếc nhỉ Nezumi.”

“Là 3:1.” Rikiga nắm lại chiếc chìa khóa. “Tao cũng sẽ đi.”

Inukashi chớp mắt, nhìn chăm chăm Rikiga.

Người đàn ông toàn thân lấm bầm bởi bụi và máu, cũng đang chớp mắt. Cái gì đang xảy ra với tôi thế này? Sao lại nói ra lời như vậy chứ? Lại còn là lời thật lòng mới chết chứ!

Mặt Rikiga hiện rõ mồn một những câu đó.

Inukashi chẳng biết nên cười hay nên mếu.

Đúng là một cảm giác kì quặc.

Sợ hãi mà sáng khoái, tuyệt vọng mà thoải mái.

Trái tim con người... lạ thật đấy.

“Bởi vì đây là cái xe quý giá của tao mà. Tao không thể để bọn mày phá hỏng nó. Hơn nữa, mấy đứa nhóc con như bọn mày làm sao lái xe được? Thật là, bọn trẻ thời buổi này, chẳng làm gì ra hồn, chỉ giỏi nói mồm.”

Rikiga làu bàu. Có lẽ nếu không nói chuyện tán phét thì ông sẽ không nhận được mà thở dài chẳng?

Xe của Rikiga là xe van cỡ nhỏ. Thân xe lồi lõm lung tung, kính chiếu hậu bên phải đã gãy. Một chiếc ô tô chạy bằng xăng lỗi thời, nếu ở NO.6,

có khi đã được trưng bày trong viện bảo tàng rồi.

Nhưng mà, nó rất kiên cố. Công suất động cơ cũng lớn hơn nhiều so với vẻ bề ngoài. Có thể lái xe ô tô vi vu ở West Block chứng tỏ là kẻ có của. Do đó, khi lái xe cũng có nguy cơ bị cướp tấn công. Vì vậy, Inukashi nhớ có lần nghe Rikiga tự mãn khoe khoang rằng xe của ông đã được nâng cấp, độ kiên cố sánh ngang với xe bọc thép.

Inukashi ngó vào ghế lái phụ, Shion ôm Nezumi ngó vào hàng ghế sau. Cuối cùng, đàn chó nhảy lên chen vào chỗ trống.

“Tại sao đến cả lũ chó cũng lên xe thôi? Mùi hôi của chúng sẽ ám vào xe mất!”

“So với mùi rượu thì mùi động vật vẫn tốt chán. Chó của tôi trung thành với chủ, nên tôi đi đâu chúng sẽ đi theo đó, cũng giống như lũ chuột nhắt này trung thành với chủ của chúng vậy.”

Lũ chuột nhắt túm tụm lại với nhau trên ghế, im thin thít như thể đã quên mất bản năng kêu chít chít.

“Chó và chuột à? Đích đến của chúng ta là sở thú rồi. Hừm, có khi đây sẽ là một chuyến đi thú vị cũng nên.”

Rikiga vặn chìa khóa. Động cơ vang lên từng tiếng bịch bịch rất buồn cười, thân xe rung lên.

“Đi thôi! Xe chạy tốc độ tối đa đấy nhé. Chuẩn bị sẵn sàng đấy!”

Chiếc xe đột ngột phóng đi. Cứ như vậy, nó lao nhanh về phía Trại Cải tạo.

“Này này, ông chú, ông đang liều mạng đấy à?”

“Không liều mạng thì sao tao lại làm cái chuyện này? Chết tiệt! Cái quái gì đang xảy ra vậy? Tại sao tao lại làm việc này cơ chứ?”

“Chắc là vì ông phải lòng Eve đấy.”

“Mày nói cái gì?”

Cửa sau của Trại Cải tạo đang mở toang. Chẳng biết có ai trốn thoát từ đây không? Bình thường cánh cửa này luôn đóng chặt, không một ai có thể đến gần, nhưng nay lại đang rộng mở, không chút phòng bị. Đằng sau cánh cửa đó, ngọn lửa đang nhảy múa, những tòa nhà đang tấu lên giai điệu của sự sụp đổ. Cảnh tượng tưởng như chỉ có trong ảo mộng.

Đây là hiện thực ư?

Cổng Trại Cải tạo đang mở. Cánh cửa làm bằng hợp kim đặc biệt đã bị thổi bay.

Chuyện không thể xảy ra đang xảy ra. Đi đâu mọi người luôn tin tưởng, không, là bị ép phải tin tưởng, giờ đây đã đảo lộn. Không thiện không ác, chẳng phải sai cũng chẳng phải đúng.

Đây là hiện thực.

Sau khi gian nan lách khỏi cửa sau Trại, chiếc xe tiếp tục tăng tốc. Trạm kiểm soát gần ngay trước mắt.

“Vừa nãy mày nói cái gì cơ Inukashi?”

“Ông chú này, không phải ông từng say mê Eve lắm sao? Thật ra đến bây giờ ông vẫn hâm mộ tên đó chứ gì? Ông đỡ đờ đừ lại còn chới. Nếu không phải như vậy, làm sao ông có thể vác Nezumi trên vai mà chạy hết tốc lực như thế. Hi sinh cả tính mạng, thật vĩ đại làm sao!”

“Đừng có giỡn mặt với tao! Khi nào đến được cơ sở y tế, đi đâu đầu tiên tao làm là khâu mồm mày lại! Cả cái lưỡi thối của mày nữa!”

“Thế thì tốt. Được chữa trị tại cơ sở y tế của NO.6, quả là quá vinh hạnh cho tôi!”

“Mày cứ việc huyền thuyên nữa đi!”

Rikiga nắm chặt vô lăng.

Inukashi mở to mắt, co người lại. Trạm kiểm soát đang đến gần với tốc độ chóng mặt. Không, là chiếc xe này đang đến gần trạm.

“Cháy.” Inukashi lẩm bẩm.

Mặc dù nó đã quyết tâm không lên tiếng, quyết tâm không miêu tả cảnh tượng trước mắt thành lời, nhưng...

Trạm kiểm soát đang cháy.

Lửa đang bủa vây trạm. Những tiếng nổ nhỏ, tuy không to như ở Trại Cải tạo, vang lên. Mảnh kim loại và thủy tinh đâm vào thân xe. Mỗi lần bị đâm, chiếc xe lại cất lên những tiếng ken két đáng sợ, cứ như tiếng khóc náo nức.

Đau đớn. Sợ hãi. Sẽ chết mất thôi.

“Cháy.”

Một khi lời nói đã ra khỏi miệng, nỗi sợ liên siết chặt cả cơ thể. Chân tóc dường như dựng ngược cả lên. Cùng với nỗi sợ, một câu hỏi hiện lên trong đầu Inukashi.

Tại sao Trại Cải tạo lại sụp đổ nhanh đến mức này?

Inukashi biết Shion và Nezumi đã phá hủy hoàn toàn khu đầu não của Trại. Nó cũng vô cùng thần phục chiến công này. Thế nhưng, lạ quá. Sao lại dễ dàng như thế? Nơi này mong manh dễ vỡ đến thế sao? Cứ thế này mà sụp đổ ư? Giờ đây không ai còn nghĩ rằng NO.6 là một sự tồn tại tuyệt đối, hay NO.6 là kẻ thống trị toàn năng. Cũng giống như cánh cửa làm bằng hợp kim đặc biệt kia, bị bẻ cong, vỡ vụn, nằm chỏng chơ trong đống hoang tàn.

Nhưng... cho dù vậy, đó vẫn là NO.6. Vẫn là thành phố nhân tạo tập trung mọi tinh túy của trí tuệ loài người và khoa học kỹ thuật. Trại Cải tạo là một NO.6 khác, gánh vác sự xấu xa tối tăm của thành phố này. Không, phải nói Trại là đứa con rơi của NO.6, xấu xa giống hệt cha mẹ nó.

Một đứa con xấu xa thì sẽ có sức mạnh đen tối.

Chẳng phải nó nên đứng vững lâu hơn một chút sao?

Vậy mà lại bị hủy hoại dễ dàng và nhanh chóng đến nhường này ư?

Khà khà khà!

Lại nữa, nó lại nghe thấy.

Tiếng cười sáng khoái nhưng đáng sợ.

Còn ghê rợn hơn ngọn lửa trước mắt.

Inukashi hét lên. Gần như cùng lúc, Rikiga cũng gào thật to, khi cận kề bờ vực sống chết.

“Aaaaaaa!”

Chiếc xe lao thẳng vào tường lửa.

Lũ chó sủa dữ dội.

Inukashi không nhắm mắt. Nó mở to mắt, nhìn ngọn lửa bao trùm chiếc xe cùng mọi sinh vật trên xe. Ngọn lửa không phải chỉ có một màu đỏ đơn điệu. Màu đỏ son của hoàng hôn, màu đỏ thẫm của máu, màu đỏ rực của hoa, tất cả sắc đỏ ấy trộn lẫn vào nhau, lấp lánh rực rỡ, rồi ngả sang màu đỏ sậm, gần như biến thành sắc đen.

Một phần của kính chắn gió đã vỡ vụn. Gió nóng tạt thẳng vào xe. Inukashi ngửi thấy mùi tóc cháy sém trong không khí. Nước trong cơ thể như bốc hơi vì sức nóng, khiến ai nấy cũng trở nên khô héo.

A, phải chết ở đây ư?

Cái quái gì thế này?

Cuối cùng cả bọn vẫn phải chết ở chốn này ư...

“Elyurias.”

Tiếng nói từ hàng ghế sau truyền tới. Chẳng rõ là tiếng của Shion hay Nezumi. Cũng không hiểu ý nghĩa của nó là gì. Thần chú ư? Nếu là lời trăng trối vào phút cuối đời thì thật là kỳ cục. Nhưng Shion và Nezumi vốn là hai kẻ kì quặc, hết thuốc chữa mà, chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Có đi đâu, Inukashi vẫn thấy tò mò.

Elyurias... là gì?

Tóc cháy sém. Da bỏng rát. Nóng.

Chết tiệt, nóng quá!

Ngọn lửa lay động, rồi từ từ lùi lại. Sức nóng cũng giảm đi, không khí trong lành hơn.

Ồ? Tại sao?

Inukashi chớp mắt.

Ngọn lửa đang lùi dần lại như có ý thức ư?

Sao lại thế được? Không thể nào. Thật hoang đường!

“Thoát rồi!” Rikiga phá ra cười như một tên điên. “Chúng ta thoát rồi! Thế nào? Khỉ thật! Chúng ta đã bình an vô sự! Ha ha ha ha ha ha ha! Thế nào? Chúng ta làm được rồi! A ha ha ha ha ha!”

Tiếng cười ha hả vang dội trong xe.

Ha ha ha ha, ha ha ha ha ha, ha ha ha ha ha!

Thoát rồi! Thực sự đã thoát rồi!

Xung quanh rất hoang vắng, chỉ thừa sót vài gốc cây, không khác West

Block là bao. Có hai làn đường thẳng tắp dành cho xe chạy. Cuối hai làn đường đó có lẽ là cánh rừng xanh mướt mát. Trong bóng tối, mắt chẳng thấy gì nhưng mũi của Inukashi lại ngửi thấy hương cây rừng tươi tốt.

Ở West Block sẽ chẳng bao giờ có làn đường chẵn chu và cánh rừng xanh mướt như thế này.

Họ đã vào NO.6.

Từ khi chào đời, đây là lần đầu tiên Inukashi đặt chân vào đây.

“Thế nào, chẳng phải rất tuyệt sao? Ha ha ha ha! Đúng là Rikiga ta đây! Người anh hùng vĩ đại! Ha ha ha ha ha, mở to mắt ra mà xem tao làm được gì! Ngài Rikiga, vạn tuế! Ha ha ha ha ha!!!”

Tiếng cười của Rikiga nghe như cả óc. Inukashi cầm chai rượu lăn lóc dưới chân, đánh vào đầu Rikiga.

“Đau! Mày làm gì đấy hả?”

“Tôi đã nhẹ tay rồi đấy. Đầu ông cũng có võ đâu.”

“Đồng cốt! Mày làm cái quái gì với anh hùng thế hả?”

“Tôi chỉ chặn cơn phát bệnh thần kinh của ông thôi. Ông chú à, ông cũng thật đáng thương. Đến chó của tôi với lũ chuột này còn bình tĩnh hơn ông. Ông giống anh hùng chỗ nào cơ? Không phải chỉ là liều mạng xông vào đám lửa thôi sao? Hừ, nói mà không biết ngượng.”

“Im miệng! Chó với chuột có thể lái xe sao? Nếu làm được thì làm thử tao xem! Thích thì đi mà làm!”

Sau khi gào chán chê, Rikiga thở hắt một hơi.

“Shion, bây giờ phải làm sao nữa? Chú chẳng biết mô tê gì về nội thành NO.6 đâu đấy, vì chú đã xa nơi này vài chục năm rồi.”

Inukashi cảm giác được Shion đang nhúc nhích.

“Cứ đi thẳng sẽ tới Lost Town. Bên kia cánh rừng là khu buôn bán bình dân của NO.6, tiếp theo là các khu dân cư thuộc khu vực trung tâm. Cánh rừng đã che khuất bức tường khỏi tầm mắt người dân thành phố.”

“Thì ra là vậy. Họ không biết rằng bản thân bị vây trong một bức tường và vẫn tiếp tục sống tốt?”

“Vâng.”

“Thế còn cơ sở y tế? Chúng ta phải đi lối nào mới được?”

“Đi qua cánh rừng sẽ thấy một ngã ba, rẽ phải, có một bệnh viện nhỏ.”

“Chỗ đó có ổn không? Thằng Eve này bị thương khá nghiêm trọng đấy.”

“Câu ấy bị đạn súng trường bắn xuyên qua cơ thể.”

“Nếu vậy thì phải là một cơ sở y tế kha khá thì mới chữa trị được.”

“Đúng vậy. Nhưng bệnh viện này là cơ sở y tế gần nhất, lại có cả khoa ngoại. Chỉ có các cơ sở y tế ở trung tâm thành phố mới được trang bị đầy đủ thôi. Chúng ta không có thời gian để đến tận đó, hơn nữa rất có thể xe sẽ bị chặn lại. Càng đến gần trung tâm thành phố, việc khám xét sẽ càng chặt chẽ. Hơn nữa, tại hầu hết cơ sở y tế, nếu không có thẻ ID chứng minh tư cách công dân thì cũng không được vào.”

“Cháu không có à?”

“Cháu vứt rồi.” Ngừng một lúc để thở, Shion nói tiếp. “Cho dù có, thẻ của cháu cũng vô dụng thôi. Cư dân Lost Town không được phép đặt chân vào hầu hết các cơ sở ở trung tâm thành phố.”

“Không được phép?”

“Vâng. Tùy thuộc vào loại thẻ ID, hay nói cách khác, tùy thuộc vào địa vị của người dân, cơ sở vật chất có thể sử dụng, nơi ở, phương tiện đi lại,

tất cả đều không giống nhau. Không chỉ y tế, từ việc mua sắm hằng ngày cho đến nơi giải trí, cư dân Lost Town đều không được phép bén mảng tới khu trung tâm. Đối với những nơi sở hữu trang thiết bị tối tân, cư dân được phép ra vào lại càng ít hơn.”

“Làm triệt để đến mức đó ư? Tuy có qua lại với mấy tay quan chức cấp cao của NO.6 nhưng chú cũng chỉ biết đại khái thôi. Chú biết bên trong thành phố tồn tại một nỗi bất an và bất mãn, rồi việc phân chia giai cấp, nhưng thành phố thực thi một hệ thống phân chia cổ hủ nhường này, thật ngoài sức tưởng tượng.”

“Cán bộ cấp cao là thành phần ưu tú đứng đầu chế độ phân chia giai cấp đó. Họ không thể nhìn thấy tình cảnh ở tầng đáy của xã hội.”

Inukashi khịt khịt mũi.

Rikiga nói đúng. Nó cũng thấy kinh ngạc. Phải nói là sững sốt. Sốc tới nỗi chỉ có thể ậm ừ.

NO.6 không chỉ dùng bức tường ngăn cách trong và ngoài, mà ngay cả bên trong thành phố cũng dựng nên những rào cản chi li, để phân biệt giữa người với người.

Người giàu và người nghèo, người có của và người không có của, người ưu tú và người thấp kém, kẻ mạnh và kẻ yếu, NO.6 vạch ra rất nhiều ranh giới vốn không nên có giữa con người với con người, phân loại cư dân theo ý thích của nó.

Hệ thống như vậy tồn tại để làm gì? Tồn tại vì ai?

Xui xẻo thì chết. Tốt số thì được sống sót.

May hay không may, ở West Block chỉ có một khác biệt đó thôi.

“Bệnh viện chúng ta đi bây giờ không yêu cầu thẻ ID à?”

“Cần. Không có chỗ nào trong NO.6 không cần tới thẻ ID.”

“Nếu vậy...”

“Bác sĩ của bệnh viện đó là khách hàng tại tiệm của mẹ cháu.”

“Tiệm của Karan? Là tiệm bánh à?”

“Vâng. Mỗi tuần một, hai lần, ông ấy sẽ đến tiệm mua bánh mì cho bữa trưa.”

“Ông ta tên là gì?”

“Cái đó... cháu không biết. Mọi người chỉ gọi ông ấy là ‘bác sĩ’ thôi.”

“Đến tên cũng không biết ư? Này, tay bác sĩ đó có tin được không thôi? Ông ta là người bác ái đến mức sẵn sàng chữa trị cho người không có thẻ ID, người không phải là cư dân NO.6 ư?”

“Cháu cũng không rõ. Nhưng chúng ta chỉ có thể trông cậy vào ông ấy thôi.”

Rikiga im lặng.

Họ không có sự lựa chọn nào khác.

Cũng không có thời gian để phân vân và lưỡng lự.

Càng đến gần cánh rừng, mùi của đất và cây cối màu mỡ càng nồng hơn. Bị cánh rừng này che khuất, phải chăng từ NO.6 sẽ không nhìn thấy Trại Cải tạo đang bốc cháy?

Bình tĩnh thật.

Inukashi nghĩ về Shion.

Shion nói năng rất bình tĩnh, không hề hoảng loạn. Không giống Shion thường ngày. Nếu là Shion thường ngày, chắc chắn sẽ chần chừ và đấu tranh nội tâm quyết liệt.

Triệt tiêu mọi cảm xúc, hành động thật bình tĩnh, Shion học được đi đâu này từ lúc nào? Nơi nào đó trong Shion đã thay đổi, giống như tấm vải bị phai màu sau khi ngâm lâu trong nước?

Inukashi liếm mu bàn tay. Vết bỏng đang rộp lên.

Nó sợ quay đầu lại. Nếu quay lại, nó sẽ thấy một Nezumi toàn thân đầy máu và một Shion xa lạ. Nó hiểu nỗi sợ của mình rất vô căn cứ, nhưng nó vẫn thấy sợ. Cổ nó cứng đờ, sắp bị co cơ đến nơi.

Tuyệt đối không thay đổi đâu!

Vừa liếm vết bỏng, nó vừa nhắc đi nhắc lại trong đầu như thế.

Shion là Shion. Không thể có chuyện cậu ấy thay đổi được. Cũng như mình vẫn luôn là mình, nhất định sẽ không thay đổi, không thể có chuyện cậu ấy thay đổi được.

Chiếc xe đã tiến vào rừng.

“A!” Shion khẽ kêu lên.

“Bầu trời... đang bốc cháy.”

Rikiga cũng kêu lên rồi ngó ra ngoài. Chiếc xe lạng lách, vài lần suýt đâm vào đèn đường được lắp đặt giữa các hàng cây.

Bầu trời đang bốc cháy.

Bầu trời đêm nhuộm màu lửa. Không chỉ có Trại Cải tạo, lửa cũng đang bùng lên ở NO.6. Khắp nơi trong thành phố đang bị bao trùm trong biển lửa.

Chuyện gì vậy?

Inukashi há miệng, quay đầu lại.

“Này, chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Shion ngẩn ngơ như bị đông cứng lại, chỉ ôm chặt Nezumi mà không

chớp mắt lấy một cái. Chỉ có đôi môi cậu run run.

“... Cháy.”

Họ nghe thấy tiếng thứ gì đó phát nổ từ xa truyền tới.

Không phải phía trước, là từ đằng sau. Từ phương hướng mà bọn họ vừa thoát ra lúc nãy.

“Trạm kiểm soát...” Nói đến đây, Inukashi im bật. Nó ngậm miệng, tròn mắt nhìn.

Sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Không hưng phấn, cũng chẳng mong đợi. Thậm chí cũng không có cả sợ hãi. Chỉ có một cảm giác khó diễn tả thành lời dâng lên trong lòng nó.

Shion cất tiếng.

“Chẳng bao lâu nữa, chúng ta sẽ ra khỏi rừng, tới Lost Town.”

2

Chỉ một lần

Những người nhát gan cứ mãi nghĩ về cái chết cho đến khi họ chết đi.

Còn những người dũng cảm chỉ có đúng một lần nếm trải mùi vị cái chết. Những điều thần bí trên thế gian này ta có thể nghe thấy rất nhiều, nhưng trên tất cả, điều không thể lý giải nhất chính là nỗi sợ đối với cái chết. Không ai có thể thoát khỏi cái chết. Thời khắc phải tới rồi sẽ tới. Không gì hơn.

— Bi kịch của Julius Caesar, William Shakespeare

Trên đường tràn ngập người.

Hàng trăm hàng nghìn người đang đổ về một hướng, hết như dòng chảy của một con sông. Không, một con sông sẽ uốn lượn chậm rãi, chứ không đàng đàng sát khí như thế này.

Karan tựa sát lưng vào tường, đưa mắt nhìn dòng người. Những ngôi nhà nhỏ dọc bên đường đều đóng cửa kín mít, tắt đèn tối om.

Họ đang im lặng trốn trong nhà mình? Hay đang ở đâu đó trong dòng người này?

Lưng Karan tựa sát tường cảm giác lạnh lẽo của căn nhà không một bóng người.

“Đi thôi, tới Giọt Trăng!”

“Chúng ta cũng có quyền được sống sót!”

“Lôi thị trưởng ra đây! Tại sao các người lại chĩa súng vào công dân?”

“Không thể tha thứ được!”

Karan nghe thấy dòng người nói thế. Sau đó là tiếng giận dữ, tiếng gào thét, tiếng hưởng ứng, một loạt âm thanh trộn lẫn vào nhau, vang lên không dứt.

Trong biển âm thanh đó chứa đựng một sức mạnh khủng khiếp, khiến Karan cảm thấy cơ thể mình sắp bị hất văng lên cao. Bà dồn sức vào hai chân, cố gắng đứng vững, đồng thời dán chặt lưng vào tường. Nếu không làm vậy, bà sợ cả cơ thể và tâm trí mình sẽ bị cuốn vào dòng chảy đó, vào xoáy nước đó.

“Ồi!”

Đột nhiên, bà nghe thấy một tiếng kêu lớn. Tiếng kêu đó xé rách sự huyền ảo, xuyên thẳng vào màng nhĩ.

Phía trước Karan, một người đàn ông mập mạp đang ôm gáy, ngã vật sang một bên. Ngay lập tức, tiếng kêu la của mọi người ngừng bật.

“Giúp, giúp với... Giúp tôi với, ai đó... làm ơn giúp tôi với!”

Người đàn ông đứng dậy, lảo đảo vài bước rồi lại ngã xuống. Mái tóc của anh ta nhanh chóng bạc phơ, cơ thể dần khô quắt lại, rồi không động đậy nữa.

“Lại thêm một nạn nhân nữa rồi!”

“Lần tới sẽ đến lượt chúng ta mất!”

“Làm gì đi! Nhanh lên, mau làm gì đó đi!”

Những tiếng gào thét làm không khí xáo động. Dòng người lại bắt đầu di chuyển. Không một ai dúi người đàn ông đã ngừng thở kia ra khỏi dòng người. Họ bước qua xác anh ta, giẫm lên, hoặc bước tránh đi. Họ chỉ chăm

chăm tiến về phía trước.

Mặc dù đang là một đêm chớm xuân còn lạnh, nhưng người nào người nấy mặt đầy mồ hôi.

Karan cũng cảm nhận được mồ hôi đang chảy trên má mình. Cổ họng khát khô. Không biết có phải do thiếu máu không, bà thấy tay chân mình mỗi lúc một chậm chạp, ý thức cũng trở nên mơ hồ. Bà cắn chặt môi.

Mình phải trở về Lily và mọi người đang đợi.

Dán chặt lưng vào tường, ngược hướng với dòng người, Karan đi về phía tiệm bánh của mình.

Tiệm bánh hoàn toàn chìm trong bóng tối. Bà đi vào con hẻm, vòng ra sau nhà. Có ánh đèn tù mù. Đây là nhà kho của tiệm, đồng thời là phòng ngủ của Shion trước kia. Hằng ngày bà vẫn quét dọn nơi này, để bất cứ lúc nào Shion trở về cũng có chỗ ngủ sạch sẽ.

Căn phòng đang được thắp sáng.

Phù... Karan giật mình vì chính tiếng thở dài của mình. Dường như người bên trong nghe thấy tiếng thở dài của bà, cánh cửa nhà kho hé ra. Một khuôn mặt trắng trẻo nhỏ nhắn nhòm ra ngoài, cẩn trọng quan sát bốn phía.

“Lily.”

“Dì!” Lily chạy ào ra. “Đúng là dì rồi! Con cảm giác là dì đang ở bên ngoài mà!”

Karan ôm lấy Lily. Bà suýt bật khóc khi ôm thân thể bé nhỏ mềm mại và ấm áp đó vào lòng.

“Bác Koka không sao chứ ạ?”

“Ừm...”

“Bác ấy có khóc không ạ?”

“Có.”

Karan vừa đưa người mẹ có đứa con trai bị bắn chết về nhà. Bên cạnh thi thể của con trai, Koka ng ồi thừ ra, ánh mắt vô h ãn, dường như đã quên mất việc khóc.

Dùng từ ngữ nào để an ủi cũng không có ý nghĩa gì cả.

Nếu Shion gặp chuyện tương tự...

Mới nghĩ thôi ngực Karan đã thắt lại vì đau đớn. Sự tuyệt vọng của Koka truyền sang cho bà. Chính vì thế, bà chẳng biết phải nói gì với người mẹ bất hạnh ấy.

“Bác Koka hay cười lắm, tiếng cười của bác rất vang l ớn.”

“Ừm, đúng r ồi.”

“Sau này bác ấy có còn cười với bọn cháu nữa không ạ?”

Lily tiu nghỉu. Karan không thể trả lời cô bé. Làm sao để vượt qua nỗi tuyệt vọng khi mất đi người thân yêu nhất đây?

Karan sờ vào túi áo.

Trong túi có ba bức thư do Shion và cậu thiếu niên tên Nezumi gửi tới, gọi là thư nhưng đều rất ngắn do viết vội.

Mẹ, con xin lỗi. Con vẫn còn sống.

Shion không sao, xin hãy yên tâm. Hiện đã trốn đến West Block, hãy chú ý mạng lưới giám sát của Cục, trả lời thư cho lũ chuột. Màu nâu là an toàn, màu đen là nguy hiểm. Nezumi.

Nhất định sẽ tái ngộ. Nezumi.

Mấy bức thư này đã động viên bà, giúp bà gắng gượng tới ngày hôm nay.

Còn Koka phải nương tựa vào đâu để sống tiếp quãng đời còn lại đây?

Bà không biết nữa.

Bà không thể trả lời câu hỏi của Lily.

“Dì ơi?”

Lily ngẩng đầu nhìn bà. Karan gật đầu, cười gượng.

Xin lỗi Lily. Dì đã sống lâu hơn con bao nhiêu năm và vẫn chẳng thể trả lời câu hỏi của con.

Trong phòng vang lên tiếng động nhỏ.

“Lily, Renka đâu? Mẹ con đâu?”

“Mẹ đang xem máy tính, có bác con trên đó.”

“Yoming?”

Nắm lấy tay Lily, Karan đi vào trong r ối khóa cửa lại.

Căn phòng là nhà kho nên chất đầy những bao lúa mì, đường và nho khô, cùng với những lọ mứt và mật ong được xếp thành hàng.

Giường của Shion nằm trong góc, cạnh một cái bàn cũ. Bàn của Shion. Trong ngăn kéo cất bài tiểu luận dang dở mà Shion phải nộp.

Renka đang cúi người, chăm chú nhìn màn hình máy tính đã lỗi thời.

“Renka.”

Nghe tiếng gọi, cơ thể g ầy gò của Renka khẽ run lên. Cô quay lại. Dưới ánh sáng lờ mờ, khuôn mặt cô tái nhợt, không còn một giọt máu.

“Chị Karan...”

“Renka, em sao vậy? Có chuyện gì thế?”

“Chị Karan, anh trai em...” Renka lão đảo đứng dậy. “Chị xem đi.”

Cô chỉ vào màn hình máy tính.

Trên màn hình là hình ảnh của Yoming. ông giờ cao năm đảm, biểu cảm vô cùng dữ tợn. Đây chắc chắn là Yoming, nhưng lại trông như một người hoàn toàn khác vậy.

“Ngay bây giờ, hãy cùng đứng lên! Nếu không vùng lên và phá hủy mọi thứ, chúng ta sẽ mãi mãi là nô lệ. Đúng thế, là nô lệ! Mọi người nhận ra rồi chứ? Cái thành phố này, NO.6, ẩn chứa biết bao nhiêu điếu dối trá? Còn chúng ta đã bị áp bức, bóc lột một cách vô lý đến mức nào? Từ xưa đến nay, từ rất lâu rồi, chúng ta đã luôn bị bóc lột! Lịch sử của thành phố này nhuộm đầy máu tanh. Để tôi nói cho mọi người nghe, vì chúng ta khiêu nại, phản đối, vì chúng ta đi ngược lại ý kiến của bọn cầm quyền, mà hàng trăm sinh mạng đã vĩnh viễn bị chôn vùi trong bóng tối! Phải đưa tất cả ra ngoài ánh sáng! Mọi người hãy nhìn đây!”

Yoming quay lại nhìn bức tường sau lưng, vung vẩy tay.

Trên đó xuất hiện rất nhiều gương mặt.

Có người trẻ, người già, thiếu niên, thiếu nữ, và thậm chí là cả trẻ sơ sinh. Cô gái trong bộ váy cưới, anh công nhân cơ thể cường tráng, quý ông già nua với vẻ cẩn trọng, bà lão đang mỉm cười, đứa trẻ đang say giấc, cô bé vừa cười vừa chạy, người phụ nữ trung niên đang cúi nhìn, bác sĩ trẻ đang chăm ống nghe... vô số gương mặt lần lượt hiện ra.

Lòng ngực của Karan đập từng hồi vang dội.

Thành thật, thành thật, thành thật!

Có cả Shion nữa.

Ảnh chụp chính diện, Shion đang nở nụ cười bên lề. Chính Karan đã chụp bức ảnh đó vào sinh nhật đầu tiên của Shion sau khi họ chuyển đến Lost Town.

“Thôi mà, con lớn rồi còn chụp ảnh gì nữa...”

“Tại sao không? Để kỉ niệm mà.”

“Con không thích chụp ở bên ngoài đâu.”

“Ôi chao, mẹ không ngờ con trai mẹ lại dễ xấu hổ thế đấy.”

Hai mẹ con đã vừa cười đùa vừa chụp ảnh như thế.

“Tôi muốn biết con trai cô là một cậu bé như thế nào, mặt mũi ra sao. Cô có thể cho tôi xem ảnh không?”

Vì Yoming năn nỉ nên bà đã cho ông xem bức ảnh đó. Không biết ông sao chép nó từ lúc nào.

“Hãy nhìn những người này đi! Những người bị nhân viên Cục Trị an dẫn đi và không bao giờ quay trở lại nữa. Họ bị NO.6 giết chết. Trong khi mọi người chẳng hay biết gì, bọn cầnn quyền đã âm thầm xóa sổ những kẻ gây bất lợi cho chúng. Mọi người ở đây chẳng biết gì hết, phải không? Đúng thế, mọi người không biết gì cả!

“Nhưng tôi sẽ không trách mọi người. Bởi vì cuối cùng mọi người cũng đã nhìn thấu bộ mặt thật của NO.6, của bọn cầnn quyền và cả thị trường. Câu hỏi đặt ra là từ bây giờ chúng ta sẽ làm gì. Tôi không phải đang kể chuyện quá khứ. Tôi đang nói về hiện tại. Ngay lúc này đây, khi tôi đang nói, vẫn có người phải chết. Chết đi một cách đáng sợ. Căn bệnh kinh khủng ấy đang càn quét khắp thành phố. Vô vàn người dân lương thiện và vô tội đã trở thành vật hi sinh.

“Vậy mà bọn cầnn quyền chẳng hề có lấy một biện pháp nào. Chúng chỉ biết đến bản thân, tiêm vắc xin cho mình rồi cứ thế sống vô tư lự. Mọi người có biết có một lượng vắc xin đang được cất giữ tại Giọt Trắng không? Thế nhưng, bọn cầnn quyền lại che giấu đi điều đó. Chúng không

định cho chúng ta, những công dân của thành phố, sử dụng số vắc xin đó. Chúng bảo rằng loại vắc xin đó đã tiêu tốn rất nhiều tiền của và công sức mới chế tạo ra, nên không thể sử dụng bừa bãi. Nghe có vẻ cười không?

“Bây giờ tôi sẽ công bố một sự thật còn đáng ngạc nhiên hơn nữa. Đó là sự thật tôi đã đi điều tra suốt nhiều năm qua, một sự thật đáng sợ. Bọn quan chức cấp cao của NO.6, mà đứng đầu là thị trưởng, đã dự đoán được tình hình hiện nay từ lâu. Chúng biết căn bệnh lạ sẽ hoành hành khắp NO.6. Chính vì vậy, chúng đã âm thầm tiến hành chế tạo vắc xin tại một nơi bí mật. Và số vắc xin đó chỉ dùng để cứu một số người nhất định trong trường hợp khẩn cấp. Còn nữa, hãy nhìn xem! Hãy mở to mắt ra nhìn đi! Xem đi đâu gì đang xảy ra này!”

Trên bức tường màu trắng hiện lên hình ảnh một đám đông. Họ chen chúc ở Giọt Trắng, mặt mày đờ đẫn, miệng la hét gì đó. Một tia sáng màu đỏ chợt lóe lên. Đám đông bỗng loạt trở nên kinh hãi, bỏ chạy tán loạn. Tiếp đó là hình ảnh những người đầy máu ngã xuống quảng trường cùng với quân lính được trang bị súng ống. Có vẻ chiếc máy quay cỡ nhỏ được lắp đặt lên nên hình ảnh nhòe nhoẹt và liên tục rung lắc.

“Đây là cái gì? Mọi người có biết không?”

Giọng Yoming to hơn, vang hơn.

“Đúng thế. Đồng bào của chúng ta đã bị giết. Họ bị giết như sâu bọ. Bọn càn quyền đã chĩa mũi súng về phía người dân. Việc làm này có đáng được tha thứ không? Không có lý do gì để tha thứ cả. Chúng ta không thể tha thứ cho những gì chúng đã làm. Mọi người, hãy cùng nhau vùng dậy! Hãy cướp lấy chính quyền về tay chúng ta, từ Giọt Trắng đã mục nát! Kể từ nay, chúng ta sẽ không để ai chà đạp nữa. Kể từ nay, chúng ta sẽ không nhẫn nhịn sự áp bức nữa. Chúng ta là con người! Hãy giành lại tự do và an

toàn của chúng ta! Hãy đấu tranh, đấu tranh, đấu tranh, hỡi mọi người! Hãy cậ̀n vũ khí lên và nổi dậy! Hãy bao vây Giọt Trắng! Phá hủy NO.6! Chiến đấu, chiến đấu, chiến đấu!”

Tiếp đó là tiếng hò hét tưởng chừng như bất tận. Renka ngất ngư ần điện. Cô choáng váng ng ẫ sụp xuống sàn nhà.

“Cứ cách năm phút là màn diễn thuyết của anh ấy lại được phát.”

Renka ôm lấy cái bụng hơi nhô lên của mình, miệng méo xệch. Âm thanh ần ào ngoài đường cái càng lúc càng dữ dội, tựa như những con sóng xô bờ, lao thẳng vào Karan và Renka.

Chiến đấu, chiến đấu, chiến đấu, chiến đấu, chiến đấu!

Vùng dậy, vùng dậy, vùng dậy, vùng dậy!

“Chị Karan, anh em làm sao vậy? Sao anh ấy lại nói những lời như thế? Sao anh ấy lại hét lên như thế?” Renka ôm mặt bằng hai tay.

“Mẹ.” Lily nhích lại gần, khẽ đặt bàn tay lên đầu gối mẹ. “Mẹ, mẹ đừng khóc!”

“Mẹ không sao, Lily. Mẹ không có khóc. Nhưng, nhưng mà, mẹ thấy sợ. Người anh từng rất dịu dàng đó... cứ như biến thành một người khác... Không, anh ấy đã thay đổi rồi. Kể từ khi chị dâu và cháu trai bị chính quyền đưa đi rồi không rõ tung tích, anh ấy đã thay đổi... Lúc đó trong lòng anh ấy...”

“Trả thù.”

Karan nói thế, Renka ngẩng mặt lên, miệng hé ra, như một con cá vàng thiếu dưỡng khí.

“Yoming muốn trả thù NO.6. Anh ấy luôn nung nấu ước vọng xóa sổ thành phố...”

“Phải.”

Renka trả lời. Giọng nói khàn đi.

“Vâng, đúng thế, chị Karan. Dù anh ấy không nói gì cả, chưa một lần em nghe thấy hai chữ ‘trả thù’ từ miệng anh ấy, nhưng em hiểu. Vì là em gái anh ấy nên em có thể hiểu có sao anh ấy lại thay đổi, kể cả quyết tâm trả thù của anh ấy nữa. Vì vậy, em đã luôn lo lắng. Trong nỗi sợ khôn cùng, em đã luôn cầu nguyện ngày này đừng tới...”

Môi Renka run lên, đôi mắt to đăm lẹ, khuôn mặt mỗi lúc một trắng bệch.

Karan nhìn sang màn hình máy tính đã tắt ngúm.

Nói dối.

Bà nghĩ.

Không phải tất cả, nhưng một nửa bài diễn thuyết của Yoming là lời nói dối.

Chính quyền quản lý cư dân triệt để, thống trị một cách tàn nhẫn và ích kỉ là sự thật. Việc phần lớn người dân, bao gồm cả Karan, bị che mắt, sống mà không hay biết gì cũng là sự thật. Việc rất nhiều người trở thành vật hi sinh, căn bệnh lan rộng như lửa cháy trên đồng cỏ khô, hay việc nhà cầm quyền không thể đưa ra bất kì biện pháp hiệu quả nào, cả việc nổ súng vào người dân, đều là sự thật.

Thế nhưng, việc chính quyền đã dự đoán trước được tình huống ngặt nghèo rằng sẽ có vô số người dân ngã xuống vì căn bệnh lạ, rồi âm thầm chế tạo vắc xin là nói dối. Nếu là sự thật, không có lý do gì để họ không tiến hành tiêm vắc xin cho người dân. Nếu ở Giọt Trắng có vắc xin dự trữ thì việc giấu rịt không tiêm ngừa cho công dân là điều bất hợp lý.

Giết người dân, họ được lợi gì? Chẳng phải tình hình sẽ càng tệ hơn sao? Chính vì không có vắc xin nên thành phố mới rơi vào tình trạng t ấ t ệ như hiện nay.

Hơn nữa, hơn nữa, Shion không như Yoming nói.

Shion sẽ trở về

Shion không phải là “người không bao giờ quay lại nữa.”

Những lời nói của Yoming một nửa là sự thật, một nửa là bịa đặt.

Ở Giọt Trắng không hề có vắc xin.

Yoming nói dối. Yoming bịa đặt.

Yoming gieo nỗi sợ vào lòng người dân, từ đó thao túng, kích động, làm tăng sự bất mãn của họ dành cho NO.6.

Yoming, không được đâu. Anh sai r ấ i.

Hình ảnh Koka ng ấ i bất động bên xác con trai, đôi mắt đau đớn đến thất th ầ n, hiện lên trong đ ầ u Karan.

Người bắn chết con trai của Koka là bọn lính. Nhưng, Yoming cũng là nguyên nhân dẫn tới sự tình này. Yoming không thể thoái thác trách nhiệm trong cái chết thảm khốc của cậu thanh niên được mọi người gọi là “Appa tốt bụng”.

Sự thật là vô giá. Sự thật đáng quý khi đó là sự thật. Chỉ có sự thật mới khiến thế giới phải rung động. Thế nhưng, giờ đây, Yoming không nói lên sự thật, ông bóp méo sự thật cho vừa vặn với ý đ ồ của bản thân.

“Anh em thay đổi mất r ấ i.”

Renka than khóc.

“Từ sau khi chị dâu mất tích, anh ấy dần trở nên khác lạ. R ấ i vụ náo loạn này nổ ra, anh ấy đã thay đổi hoàn toàn r ấ i.”

“Ừm...”

Yoming luôn chờ đợi. Ông nuôi dưỡng thực lực và chờ đợi, nhưng không phải để giành lấy vinh quang cho bản thân, mà chỉ trông chờ cơ hội trả thù NO.6 mà thôi.

Và ông đã nắm được thời cơ tuyệt hảo.

“Chiến đấu, chiến đấu, chiến đấu, chiến đấu!”

Những tiếng hét dội vào tai, cứ vang vọng mãi như thể có hiệu ứng âm thanh hỗ trợ, khiến lòng người càng sôi sục. Karan đặt hai tay trước ngực.

Không được đâu, Yoming. Anh sai rồi. Lôi kéo nhiều người vô can thế này để làm gì? Anh sẽ đạt được gì trên sự hi sinh của họ? Anh có nhìn thấy không? Có nhìn thấy hết người này tới người khác đang đổ máu và ngã xuống không? Anh có biết được họ đã sống một cuộc đời như thế nào không?

Yoming, bây giờ không phải lúc để đấu tranh. Việc cần kíp nhất lúc này là tìm ra biện pháp đối phó với căn bệnh lạ quái ác đó càng sớm càng tốt.

Sinh mạng con người không phải là thứ có thể lợi dụng xong thì vứt đi, mà là thứ đáng được nâng niu bảo vệ. Nếu anh yêu vợ và con trai thì càng phải trân trọng sự sống.

Yoming, ranh giới giữa một người bình thường và No.6, chẳng phải chỉ là có coi trọng sinh mạng hay không sao?

Và anh đang định vượt qua ranh giới đó.

Làm ơn, anh đừng nhân danh quần chúng, nhân loại hay cư dân thành phố nữa. Hãy nghĩ cho mọi người đi! Hãy nghĩ cho tôi, Renka, Uly, Koka, Getsuyaku và những người mà anh chưa từng quen biết nữa!

Anh không phải là NO.6. Anh chỉ là một con người thôi. Không phải

sao?

“Chị Karan.” Renka gọi. Giọng cô yếu ớt như muốn hụt hơi.

“Gì vậy em?” Cả tiếng trả lời của Karan cũng bất lực quá đỗi.

“Em... em đã từng nghĩ, nếu chị và anh trai em rõ rí cạp lại, thì tốt biết mấy.”

“Thôi nào. Renka.”

“Có lẽ anh trai em thích chị đấy. Em đã từng ngờ không biết có phải anh ấy yêu chị rồi không. Vào bữa tối hễ mọi người nhắc đến chị là anh ấy nói ít hẳn, nhưng lại trông rất vui. Đã lâu rồi em chưa thấy nét mặt hạnh phúc đó của anh ấy.”

“Renka...”

“Chị và anh Yoming kết hôn, sau đó Shion quay về, con em chào đời, anh Getsuyaku và Lily sẽ bồng em bé sang nhà chị. Chị, anh trai em và Shion sẽ hôn chúc phúc cho em bé. Chị còn tặng bánh kem cho con em nữa. Tuy hơi vất vả, nhưng em và anh Getsuyaku sẽ mang tặng bánh hạnh phúc cho mọi người ở Lost Town để mừng ngày con em chào đời. Chúng em sẽ phân phát những chiếc bánh cuộn nhỏ chị tự tay làm, như biểu tượng hạnh phúc của chúng ta. Chúng em sẽ gói từng cái một và thắt một chiếc ruy băng đáng yêu, rồi chia sẻ niềm hạnh phúc ấy với mọi người. Em sẽ buộc ruy băng cho cả Lily và em bé. Em sẽ mặc cho em bé chiếc yếm màu trắng và mặc cho Lily chiếc tạp dề màu hồng phấn. Lily sẽ cần một cái giỏ đựng đầy bánh hạnh phúc và đi xuống phố. Mọi người chắc sẽ luôn miệng nói ‘Chúc mừng chị Renka! Chúc mừng anh Getsuyaku, bé Lily!’, nhỉ chị nhỉ?”

“Renka.”

“Mong ước của em chỉ có vậy thôi. Không hề xa xỉ chút nào. Đúng không chị, như thế không gọi là xa xỉ, phải không chị Karan?”

“Ừ.”

Một ước mong thật giản dị.

“Vậy tại sao nó lại không trở thành hiện thực? Tại sao mọi thứ lại đổ vỡ và biến mất? Tại sao?”

Renka bật khóc nức nở. Lily ôm mẹ thật chặt bằng cả hai tay.

Một ước mong giản dị. Quá đối giản dị.

Nhưng, không thể trở thành hiện thực.

Vì chừng nào còn sống ở NO.6, tất cả mong ước đều chỉ như lâu đài cát. Chẳng mấy chốc liền đổ sụp.

Vậy, chúng ta nên làm gì?

Nên làm gì để có thể xây dựng cuộc sống giản dị của chúng ta trên một nền móng vững chắc mà không phải cát?

NO.6 nếu không phải là thành phố lý tưởng, vậy cái gì mới là lý tưởng? Chúng ta phải làm thế nào để tạo ra một thế giới hoàn toàn khác biệt với NO.6?

“Renka, anh Yoming chắc phải có vài người bạn thân chứ?”

“Vâng, chắc là có. Chắc là những người cùng cảnh ngộ mất đi người thân như anh ấy.”

“Có khả năng Yoming đang ở cùng những người đó. Chắc hẳn họ đã hành động cùng nhau.”

“Chắc thế.”

“Em có đoán được họ ở đâu không?”

Renka nghĩ một hồi rồi lắc đầu.

“Em không biết. Nhưng có lẽ họ phải ở chỗ nào đó đại loại như một phòng thu âm dưới lòng đất. Phải có một số thiết bị nhất định mới phát tán được đoạn diễn thuyết kia.”

“Cũng phải. Nhưng mà, cả chị và em đều không biết đó là đâu. Không có cách nào để gặp được Yoming...”

“Chị Karan.”

Renka vươn tay tới. Karan nắm lấy bàn tay ấy.

“Làm thế nào bây giờ, chúng ta nên làm gì đây, chị Karan?”

Nỗi hoang mang của Renka truyền tới từ lòng bàn tay.

Dòng người trên đường vẫn đang ùn ùn kéo tới Giọt Trăng.

Chiến đấu, chiến đấu, chiến đấu, chiến đấu, chiến đấu!

Phá hủy, phá hủy, phá hủy, phá hủy!

Giết, giết, giết, giết, giết!

“Hãy nghĩ xem, Renka.” Karan khẽ đặt tay lên bụng Renka, rồi lại chạm vào má Lily. “Chúng ta có hi vọng.”

“Gì cơ?”

“Hi vọng! Đứa bé trong bụng em và cả Lily, là hi vọng của chúng ta. Để những đứa trẻ này được sống trong một thế giới không dối trá, chúng ta phải gắng lên! Renka à, chúng ta còn có lũ trẻ! Vẫn chưa mất hết hi vọng đâu em!”

“Cả Shion nữa, phải không chị?” Renka gạt nước mắt, gạt đầu và nói. “Shion cũng là hi vọng của chúng ta! Đó cũng là nguồn hi vọng lớn lao.”

“Đúng vậy! Cảm ơn em, Renka!”

“Anh Shion sắp về rồi!” Lily đột nhiên lên tiếng. “Anh Shion sắp về rồi! Con biết chắc mà!”

“Ôi, Lily.”

Karan ôm Lily lên, hôn vào má cô bé.

“Thật mà dì. Anh sắp về rồi.”

Shion... sắp về...

Hay quay về nhé, Shion, cả Safu nữa...

Bằng mọi giá, hãy bình an về nhà nhé!

Karan nguyện cầu như thế.

Lời cầu nguyện dành cho cả cậu thiếu niên mà bà chưa hề biết mặt tên Nezumi kia nữa.

Nezumi, tôi muốn gặp cháu. Muốn gặp cháu để cảm ơn trực tiếp, cảm ơn cháu đã luôn động viên tôi. Shion, Safu, Nezumi.

Các con đều là hi vọng, là niềm hi vọng lớn lao.

Hãy nhanh về đây nhé!

Tòa thị chính của NO.6, thường được người dân gọi bằng cái tên Giọt Trăng, đã bị bao vây.

Người dân thành phố đứng nhung nhúc trên quảng trường, tràn ra lòng đường, kích động hò hét. Những tiếng hét ấy hòa vào nhau, mạnh mẽ đến mức khiến cỏ cây lay động.

Thế nhưng âm thanh vang dội cỡ nào cũng không thể truyền tới phòng thị trưởng.

Phòng thị trưởng nằm trên tầng cao nhất, cửa sổ và tường đều được xử

lý cách âm. Cho dù bên ngoài xảy ra chuyện gì, trong phòng vẫn yên tĩnh như thường.

“Tại sao, tại sao lại thành ra thế này?” Thị trưởng ngoảnh lại, nắm đấm run lên từng hồi.

Sự yên lặng bị phá vỡ.

“Fennec, bình tĩnh lại! Nếu cả anh cũng hoảng loạn thì chúng ta biết làm sao đây?” Người đàn ông áo trắng tựa lưng vào ghế bọc da, bắt chéo chân.

Thật đúng là một tên nhát gan!

ông ta thẫn thản thở.

Từ xưa đã thế rồi. Một tên có dã tâm nhưng lại dễ sợ hãi và hèn nhát.

Ông ta đổi chân.

Nhưng cũng chính vì nhát gan nên tên này mới leo đến địa vị ngày hôm nay. Không dung thứ cho bất kỳ ai, cũng không tin tưởng người nào. Nghi ngờ tất thấy và hành động đầy cảnh giác. Không hổ danh là Fennec, loài cáo nhỏ nhất sinh sống ở sa mạc.

Thị trưởng bần chần đi tới đi lui. Giày chạm xuống tấm thảm dày, không phát ra tiếng động nào.

“Mọi chuyện sao lại thành ra thế này? Cư dân chen chúc trước Giọt Trắng nhưng không phải để ăn mừng ngày lễ Thánh, ca tụng NO.6... Sao lại như vậy? Phải làm sao đây?”

Người đàn ông thở dài thườn thượt. Thị trưởng dừng lại, nhú mào nhìn ông ta.

“Làm ơn đi, Fennec. Đừng cuống lên như thế! Anh cứ nói đi nói lại nào ‘Sao lại thế này’ rồi ‘Làm sao đây’ mãi. Tôi sắp chán ngấy rồi đấy.”

“Vậy anh trả lời đi! Tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế này?”

Giọng thị trưởng đầu đầu. Người đàn ông lại thở dài.

“Vì tính nửa vời của anh đấy.”

“Nửa vời? Tôi ư?”

“Đúng vậy. Anh đi đầu động quân đội nhưng chỉ xua đuổi bọn dân đen kia bằng ít súng ống, quá nửa vời. Quân đội là con bài hiệu quả nhất để trấn áp lũ dân ngu muội đó, vậy mà anh lại sử dụng chẳng đâu ra đâu. Lẽ ra anh phải táo bạo, kiên quyết và thẳng tay hơn nữa.”

“Anh bảo tôi giết sạch người dân thành phố ư?”

“Trước khi giết, anh phải bắt chúng quỳ rạp dưới đất, tận hưởng cảm giác sợ hãi. Chúng sẽ phải vừa run rẩy vừa cầu xin tha thứ vì đã chống đối NO.6, chống đối anh. Có như vậy, chúng mới ngoan ngoãn phục tùng như lũ chó bị huấn luyện, dù bị đối xử thế nào cũng chẳng thể nhe nanh ra nữa. Fennec, vẫn chưa muộn đâu, hãy đi đầu động quân đội một lần nữa, để quân đội thổi bay lũ người đang tụ tập ở quảng trường! Với tình hình này, dù chúng ta sử dụng máy phát sóng siêu âm cũng chẳng sao cả. Chẳng phải chúng ta đã thử nghiệm thành công thứ đó ở West Block rồi sao?”

“Như thế có khác gì...” Thị trưởng nuốt nước bọt. “Như thế có khác gì khủng bố đâu?”

“Khủng bố? Anh nói gì nghe mà khôi hài thế? Tôi từng bảo rồi mà, anh là vua, là người thống trị NO.6. Đây là vương quốc nơi anh trị vì. Anh là hiện thân của chân lý. Chống đối anh cũng tức là bác bỏ chân lý. Trấn áp bọn chống đối bằng vũ lực không phải là lẽ đương nhiên sao?”

“Đừng nói nữa!”

“Này, Fennec. Anh đang sợ hãi đi đầu gì vậy? Chẳng giống anh chút nào.

Không phải anh vẫn luôn cư xử như một vị vua sao? Anh đã luôn vững tin mình là người được chọn, giữ vững niềm tin đó và sống đến tận bây giờ không phải sao?”

“Phải.” Thị trưởng buông thông hai vai, nhìn xuống chân. “Tôi là thị trưởng, là người có trách nhiệm lớn nhất, cùng quyền lực tối thượng ở NO.6. Đương nhiên rồi. Vì chính chúng ta đã tạo dựng nên NO.6! Chúng ta đã khởi động dự án tái sinh, cứu nhân loại và thế giới này khỏi cơn hấp hối. Chúng ta đã tạo nên một thành phố lý tưởng bậc nhất, bằng mọi khả năng của loài người.”

“Chính là như vậy! Anh và tôi là thành viên cốt cán của dự án đó. Nói cách khác, chỉ chúng ta thấu hiểu được lý tưởng mà NO.6 đề cao. Các thành viên khác dù xuất sắc và có đóng góp nhất định, nhưng trí tưởng tượng quá nghèo nàn, chẳng có tham vọng, năng lực nắm bắt cơ hội thì yếu kém. May mắn thay, anh và tôi có mọi thứ mà họ không có, thế nên mới có được thành tựu như hôm nay.”

“Thành tựu như hôm nay? Là bị người dân bao vây và bị chỉ trích sao? Trí tưởng tượng, tham vọng, năng lực nắm bắt cơ hội là để đi tới bước đường này ư?”

“Đây chỉ là tình trạng nhất thời thôi. Chỉ cần anh đưa ra một biện pháp hiệu quả, tình hình sẽ dịu xuống ngay.”

“Biện pháp hiệu quả? Tôi đã làm rồi đấy thôi.”

“Anh đã làm gì?”

“Có vài kẻ đang kích động quần chúng, tôi đã ra lệnh cho Cục Trị an nhanh chóng gõ cửa những kẻ đó.”

“Đã nắm được vị trí của chúng chưa?”

“Vẫn chưa. Hình như chúng trốn dưới lòng đất.”

“Đúng là thất sách. Những phần tử nguy hiểm lẽ ra phải bị diệt trừ từ lâu. Nhỡ cỏ không nhổ tận gốc thật tai hại. Anh còn làm gì nữa?”

“Tôi đã cho phát bài diễn thuyết của mình trên mọi phương tiện truyền thông, kêu gọi người dân bình tĩnh, không được hoang mang trước những tin đồn nhảm. Đồng thời thông báo do tình hình hiện nay phức tạp, buộc phải ban lệnh giới nghiêm. Mọi cư dân phải ở yên trong nhà cho đến khi lệnh giới nghiêm được bãi bỏ. Nếu trái lệnh sẽ bị xem như phần tử bạo loạn, cho dù là cư dân ở Kronos cũng sẽ bị bắt giữ. Và, theo như lời khuyên của anh, tôi đã điều động quân đội.”

“Về tổng thể thì không có vấn đề gì. Nếu anh không phạm sai lầm trong cách sử dụng quân đội thì mọi chuyện đã được giải quyết rồi. Nhưng thôi, sẽ có cách bù đắp sai lầm. Mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi.”

Thị trưởng cúi xuống, nhìn chằm chằm người đàn ông đang ngồi trên ghế.

“Ổn? Tình trạng này có thể ổn sao? Người dân không hề nhượng bộ, hoàn toàn không thể khống chế được. Dù quân đội cố gắng đàn áp cũng chỉ vô ích. Anh có biết tại sao không? Bởi vì hết người này tới người khác chết bất đắc kỳ tử. Người dân ai cũng sẽ nghĩ có một dịch bệnh mới đột nhiên lan rộng trong thành phố, cho rằng nhà cầm quyền đang giấu giếm vắc xin. Ngu ngốc, làm sao có chuyện ngu ngốc như vậy chứ? Đó không phải bệnh truyền nhiễm, mà là kiệt tác của bọn chúng! Tại sao bọn chúng lại tùy tiện giết người dân? Tại sao? Tôi tưởng bọn chúng phải hành động theo sự sắp đặt của chúng ta chứ? Chẳng phải chúng ta đã hoàn toàn khống chế được bọn chúng rồi sao?”

Nụ cười nhạt biến mất trên gương mặt người đàn ông. Môi ông ta

chùng xuống.

“Fennec, anh muốn tôi phải lặp lại bao nhiêu lần nữa đây? Đây chỉ là sự cố ngẫu nhiên ngoài ý muốn thôi. Anh phải chấp nhận đi ầu này. Tôi thừa nhận mình đã dự đoán mọi thứ quá lạc quan, nhưng đây không phải lý do để anh run sợ. Mọi chuyện chỉ là đi ền báo trước khi Nó thức tỉnh mà thôi.”

“Mọi chuyện nghiêm trọng tới mức này mà mới chỉ là đi ền báo thôi ư?”

“Đúng thế. Sự biến chuyển này chỉ là phản ứng với ngu ần năng lượng mà Nó cần để thức tỉnh thôi. Nói cách khác, Nó chứa đựng ngu ần năng lượng khổng lồ. Một khi Nó thức tỉnh hoàn toàn và chịu sự khống chế của chúng ta, chúng ta sẽ có thể sở hữu ngu ần năng lượng đó. Đợt hỗn loạn này cũng sẽ chấm dứt.”

“Thật... như vậy sao?”

“Đã bao giờ tôi nói nhăng nói cuội lừa phỉnh anh chưa? Tất cả những đi ầu tôi từng nói đi ầu là sự thật, đúng không? Anh quên rồi sao, Fennec? Người đi ầu tiên nhìn thấu tài năng chính trị của anh vượt xa tài năng nghiên cứu chính là tôi đây.”

“Tôi làm sao quên được. Chính anh đã cật lực tiến cử tôi làm ứng viên cho vị trí thị trưởng đi ầu tiên của NO.6.”

“Đúng vậy. Và anh đã đắc cử rồi trị vì No.6 đến ngày hôm nay. Từ nay về sau cũng sẽ như vậy. Không cần bất cứ cuộc bầu cử nào nữa. Anh sẽ không cần phụ thuộc vào sự lựa chọn của lũ dân đen nữa. Fennec anh không thể hoang mang! Bất cứ lúc nào, anh cũng phải hành xử như một vĩ nhân!”

“Một vĩ nhân... Tôi đã từng mong muốn mình sẽ trở thành vĩ nhân

sao?”

“Anh nói gì cơ?”

“Tôi đích thực từng mong muốn gầy dựng nên một vùng đất lý tưởng bằng chính đôi tay mình. Không chỉ mình tôi, khi ấy, tất cả những ai chung tay xây dựng NO.6 đều có chung ước muốn. Chúng ta từng nói với nhau rằng, muốn đặt nền móng của thành phố lý tưởng tại mảnh đất này, biến ước mơ của loài người trở thành hiện thực, không phải thế sao? Chắc hẳn... chẳng ai muốn trở thành vĩ nhân cả.”

“Nếu không có người thống trị, dẫn dắt nhân loại bằng sức mạnh tuyệt đối, vùng đất lý tưởng sẽ không thể tồn tại. Anh hiểu rõ điều đó hơn ai hết, không phải sao? là minh chứng cho sự thắng lợi của tư tưởng mà chúng ta ấp ủ.”

“Thắng lợi... ư?”

“Thắng lợi tuyệt đối. Một vài rắc rối là không thể tránh khỏi. Vượt qua mọi khó khăn, NO.6 của chúng ta sẽ lại có một trang sử huy hoàng!”

Thị trưởng không trả lời. Ông chấp hai tay ra sau lưng và lại bắt đầu bước đi.

“Bao giờ thì Nó thức tỉnh?”

“Cũng sắp rồi.”

“Sắp là bao giờ? Cách nói mập mờ như vậy không giống anh chút nào. Cụ thể hơn xem nào.”

Người đàn ông nhún vai.

Ôi chao, ôi chao, quý ngài thị trưởng bắt mình phải nói cụ thể. Chắc hẳn ngài thị trưởng sốt ruột lắm rồi. Khi bị dõn vào chân tường, con người thường đòi hỏi một con số cụ thể.

“Thế thì... trong vòng hai mươi bốn tiếng. Giờ này ngày mai, mọi thứ sẽ được dọn dẹp. Tất cả mọi thứ sẽ êm xuôi.”

“Hai mươi bốn tiếng... lâu thế sao? Giá như chỉ hai mươi tiếng, không, mười hai tiếng là giới hạn.”

“Anh thiếu kiên nhẫn quá đấy, Fennec.”

“Thiếu kiên nhẫn? Trong tình hình này làm sao có thể kiên nhẫn được! Tòa thị chính Giọt Trăng đang bị bao vây kia kìa!”

Thị trưởng dấn vào chiếc bàn bằng gỗ gụ.

Người đàn ông khẽ nhún một bên vai, “Fennec, anh cho rằng Giọt Trăng là hạt nhân của NO.6 ư?”

Thị trưởng sững lại, “Cái gì? Anh vừa nói gì?”

“Chức năng quan trọng nhất của NO.6 giờ đây nằm ở Trại Cải tạo. Giọt Trăng chỉ là cơ quan hành chính, bị bao vây cũng chẳng sao. Chừng nào còn Trại Cải tạo, chừng đó NO.6 vẫn sẽ được an toàn.”

Mặt thị trưởng trắng bệch. Đầu lưỡi co giật trong cái miệng hé mở.

“Nghĩa là sao?”

“Nghĩa là sao? Tôi vừa nói đấy thôi, Trại Cải tạo mới là trái tim và khối óc của NO.6.”

“Cái gì...”

Thị trưởng thấp giọng rên rỉ. Cùng lúc đó, tiếng bíp bíp vang lên. Trên màn hình ti vi được lắp trên tường hiện ra một người đàn ông cao gầy. Anh ta là một trong những thư kí của thị trưởng.

“Thị trưởng, nhiều nơi trong thành phố đang xảy ra hỏa hoạn.”

“Quân bạo động đã xâm nhập vào nội thành và phóng hỏa à?”

“Không chỉ có thế, hệ thống phòng cháy chữa cháy của các tòa nhà

không hoạt động. Hơn nữa còn có tình trạng các máy tính chủ của hệ thống quản lý tự phát nổ.”

“Máy tính... tự phát nổ? Đừng có đùa! Xác nhận lại nguyên nhân cho kĩ càng đi!”

“Vâng.”

“Không thể có chuyện vô lý thế được, nhưng chẳng may là sự thật, cậu phải mau chóng đi điều tra nguyên nhân! Huy động tất cả nhân viên của Cục Trị an và Cục Bảo an đi điều tra cho rõ ngọn ngành!”

“Vâng... Vâng, vâng...”

“Sao thế? Còn chuyện gì nữa?”

“Đã có nhiều nhân viên của Cục Trị an và Cục Bảo an - chết vì căn bệnh lạ. Toàn thể nhân viên đều đang hoang mang. Mỗi việc chữa cháy, trấn áp bạo động, di chuyển người bị thương thôi cũng đã rối tung lên rồi.”

“Chẳng lẽ lũ nhân viên đó đình công à?”

“Không chỉ vậy, có báo cáo rằng một số nhân viên đã gia nhập dòng người bạo động...”

“Ngu ngốc, ngu ngốc! Sao lại thế được? Chắc chắn đã nhầm lẫn ở đâu rồi!”

“Việc đó... hình như không có sự nhầm lẫn nào cả, thưa thị trưởng.”

Thị trưởng vừa rống lên thì tiếng bíp bíp lại vang lên. Màn hình trên bức tường đối diện hiện ra khuôn mặt tròn với hai má xệ của một thư kí khác.

Màn hình nhấp nháy ánh sáng đỏ.

Đó là dấu hiệu báo động tình trạng nguy cấp ở mức cao nhất.

“Thị trưởng!” Giọng người thư kí nghe như tiếng khóc. “Trại Cải tạo đang bốc cháy. Còn có báo cáo rằng Trại đã bị phá hủy hoàn toàn.”

Người đàn ông bật dậy, lao tới tóm lấy thị trưởng, “Cậu ta vừa nói gì? Vừa nói gì hả?”

“Cậu ta nói vừa nhận được báo cáo Trại Cải tạo bốc cháy và sụp đổ.”

“Không thể có chuyện đó được. Đó là Trại Cải tạo cơ mà? Là nơi được bảo vệ bởi hệ thống an ninh hoàn hảo. Bị phá hủy? Sụp đổ? Các người đang nằm mơ sao?”

“Nhưng... A, có một hình ảnh được gửi tới, anh nhìn bên đó đi.”

Hình ảnh trên màn hình thay đổi. Thư kí biến mất, thay vào đó là cảnh ngọn lửa thiêu rụi cả màn đêm.

“Đây...”

Người đàn ông im bật. Chỉ còn tiếng thở khò khè đang xoáy trong cổ họng.

Cảnh quay này là gì?

Hơi thở ông ta trở nên nặng nhọc.

Đây rốt cuộc là cái gì? Một trò lừa? Hay là một cảnh trong bộ phim rẻ tiền? Tại sao mình lại nhìn thấy cảnh tượng này?

“Trại Cải tạo đang sụp đổ!” Giọng thư kí nghe thật chói tai.

Người đàn ông không thể chịu nổi, loạng choạng hai ba bước.

“Này, cái bóng kia là gì thế?” Thị trưởng tóm lấy người đàn ông, buộc ông ta nhìn thẳng vào màn hình. “Đây là cái gì?”

Người đàn ông cũng đưa mắt nhìn.

Một cái bóng màu đen đang hiện lên rõ ràng trong đám lửa.

“Này, đây là... ơng sao? Không, không thể tồn tại loài ơng như vậy được. Không thể có chuyện đó được...” Hàm thị trưởng run lập cập.

Người đàn ông cũng không khá hơn là bao. Cả cơ thể đều run lên.

“Elyurias.” Cái tên thốt ra từ đôi môi run rẩy.

Thị trưởng quay ngoắt lại, “Anh nói Elyurias...?”

“Đúng thế. Là Elyurias. Không, không phải. Chắc chắn cô ta phải xinh đẹp, thướt tha hơn nữa, chứ không phải bộ dạng không lồ như thế này. Phải là thứ dễ không chế như tôi đã nghĩ...”

Chắc chắn là như vậy. Chắc chắn. Chắc chắn. Chắc chắn!

Màn hình bị ngắt.

Hình ảnh bị gián đoạn.

“Thị trưởng, dân bạo động đã xông vào Giọt Trăng. Xin ngài hãy cẩn thận!” Trên màn hình khác, người thư kí la lớn.

“Không thể nào!” Người đàn ông và thị trưởng cùng kêu lên.

3

Chỉ có thể là cận bã

Con người là kiệt tác của giới tự nhiên, ý chí cao quý, năng lực không giới hạn, tư thế di chuyển đa dạng, cử chỉ tao nhã như thiên thần, trí tuệ tựa thần linh, là tinh hoa của vũ trụ, đứng đầu vạn vật.

Thế nhưng, đối với tôi đây, đó chỉ là cận bã. Con người chẳng hề khiến tôi thấy hứng thú.

— Hamlet, William Shakespeare

Ông bác sĩ già hơn nhiều so với hình ảnh trong kí ức của Shion. Ông bác sĩ từng tới tiệm bánh của Karan để mua Bánh mì kẹp thịt mỗi tuần đôi lần là một người đàn ông phóng khoáng, vóc người cao ráo, râu rậm, giọng nam trung sang sảng.

Ông từng khuyên Shion theo học ngành y, rồi sau này đến làm việc tại bệnh viện của ông.

“Với tư chất của cháu, chắc sẽ nhanh chóng nắm bắt kiến thức và kỹ thuật chuyên môn. Nếu có hứng thú, hay cháu thử tham gia kì thi lấy chứng nhận hành nghề xem sao?”

Đó là một đề nghị rất hấp dẫn, nhưng Shion đã từ chối. Vì một người bị tước bỏ mọi quyền lợi và bị đùổi ra khỏi Kronos như cậu chắc chắn không thể vượt qua kì thi lấy chứng nhận. Dù vậy, việc ông nghĩ cho tương lai của cậu, con trai bà chủ tiệm bánh mì, đối với ông mà nói chỉ là một người xa lạ, và động viên cậu đi theo con đường bác sĩ vẫn làm cậu

rất vui. Cậu biết ơn ông rất nhiều.

Sau vài tháng không gặp mặt, ông bác sĩ lại thay đổi đến mức cậu không thể tin nổi đấy là cùng một người.

Râu tóc đầu lấm tấm bạc, người gầy sọp đi. Có đi đâu nói đến thay đổi thì có lẽ Shion còn kinh khủng hơn. Tóc biến thành màu trắng, khuôn mặt dính đầy máu và bùn đất.

Ở bệnh viện nhỏ bên ngoài Lost Town có bác sĩ, y tá và robot đi đầu dưỡng. Cô y tá hét toáng lên khi thấy nhóm người bê vết máu đột nhiên xông vào. Shion rít lên như thể muốn cắt ngang tiếng hét ấy.

“Bác sĩ, làm ơn, làm ơn, hãy chữa trị cho cậu ấy!”

“Cháu... chẳng lẽ là?”

“Cháu là con trai chủ tiệm bánh đây ạ. Bác sĩ, làm ơn! Xin bác hãy chữa trị cho cậu ấy...”

Bác sĩ nhìn về phía Nezumi, chú ý đến dòng máu đang nhỏ giọt.

“Chuẩn bị phẫu thuật khẩn cấp...”

Bác sĩ còn chưa nói xong, cô y tá đã lao vào căn phòng kế bên phòng khám.

Con robot đẩy một chiếc cáng tới, “Xin mời lên đây. Xin hãy đặt bệnh nhân lên cáng.”

Shion đặt Nezumi nằm lên cáng. “Nezumi.” Cậu thử gọi, nhưng hai mắt nó vẫn nhắm nghiền. “Nezumi...”

“Xin hãy buông tay ra. Xin hãy bỏ tay ra khỏi người bệnh nhân. Tôi sẽ chuyển bệnh nhân tới phòng phẫu thuật.” Con robot thúc giục.

Cánh tay ôm lấy Nezumi của Shion vẫn bất động, chỉ có đầu ngón tay hơi run rẩy.

“Shion!” Inukashi kéo cậu ra.

“Tôi sẽ di chuyển bệnh nhân. Tôi sẽ di chuyển bệnh nhân. Chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc phẫu thuật khẩn cấp. Bắt đầu thở oxy. Bắt đầu kiểm tra huyết áp, mạch đập, nhịp tim, nhóm máu.”

Bác sĩ nhanh chóng cởi quần áo của Nezumi, nối những cái ống kéo dài từ ngực con robot vào người nó.

“Tôi sẽ di chuyển bệnh nhân. Tôi sẽ di chuyển bệnh nhân.” Con robot đẩy cái cang vào phòng phẫu thuật

“Bác sĩ.”

Shion nắm lấy vạt áo trắng của bác sĩ, “Bác sĩ, làm ơn. Xin hãy... cứu cậu ấy... bằng mọi giá...”

“Shion.” Bác sĩ bất ngờ gọi tên Shion.

Cậu ngẩng đầu lên.

“Bác là bác sĩ. Nếu có người bệnh cần chữa trị, bác sẽ dốc hết sức. Nhưng, đây là bệnh viện ở Lost Town, không có thiết bị chuyên dùng cho phẫu thuật ngoại khoa độ khó cao.” Cậu hiểu chứ.

Cậu hiểu rất rõ. Nhưng, như cậu đã nói với Rikiga, giờ đây, Shion chỉ có thể trông cậy vào ông bác sĩ này thôi.

“Theo như bác thấy, cậu ấy đã được sơ cứu rồi, là cháu làm à?”

“Vâng.”

“Đó là vết thương gì?”

“Đạn súng trường bắn xuyên qua cơ thể.”

“Đạn xuyên qua cơ thể à?”

Bác sĩ vừa lẩm bẩm vừa nhanh chân đi về phía phòng phẫu thuật. Shion cúi gập người theo bóng lưng màu trắng. Cơn chóng mặt ập đến.

Cứ như thế, cậu ng ồi bệt xuống sàn nhà.

“Shion...” Inukashi ng ồi xuống bên cạnh, quàng lấy vai cậu. “Shion này, tôi chỉ... hỏi thôi nhé, cậu muốn tôi ng ồi với cậu một lát không?”

“Inukashi...”

“Tôi, cho tới bây giờ, chưa từng an ủi bất kì ai. Tôi luôn cho rằng an ủi một ai đó còn rẻ tiền hơn một mẫu bánh mì. Bây giờ tôi vẫn nghĩ vậy. Nhưng, nếu như lúc này cậu cần tôi an ủi... nếu như ng ồi cạnh cậu thế này có thể an ủi cậu, vậy tôi sẽ ng ồi với cậu một lát.”

Inukashi khẽ xoa cánh tay Shion. Cậu thấy cả người mình nhẹ đi, máu bắt đầu tuần hoàn bình thường. Cậu nhắm mắt lại, tựa đầu lên ngực Inukashi.

Cậu cảm nhận được thứ gì đó tròn trịa và mềm mại. Nếu là bình thường, có lẽ cậu đã hoảng hốt, bối rối và ng ồi bật dậy. Nhưng giờ đây, cậu chỉ cảm thấy thoải mái. Có người để mình tựa vào, được ôm ấp trong vòng tay, được bao bọc bởi hơi ấm, bên tai là tiếng thủ thủ dịu dàng, chẳng phải là niềm hạnh phúc không gì sánh được hay sao?

“Inukashi, cảm ơn cậu.”

A, nhưng mà...

Shion cắn môi, mắt vẫn nhắm chặt.

Thứ cậu muốn không phải là hơi ấm này. Không phải cơ thể này, không phải lời thủ thủ này, cũng không phải vòng tay này.

Một thứ gì đó ấm áp khẽ lướt trên mí mắt Shion. Là Inukashi đang nhẹ nhàng liếm đi những vết máu đã khô trên mặt cậu. Lũ chuột nhắt nằm cuộn tròn trên đầu gối của Shion, còn lũ chó thì nằm trong góc phòng.

“Sẽ ổn thôi. Tên đó không đời nào chết đâu! Nó tuyệt đối không phải

một đứa thảm hại tới mức sẽ đi đời vì mấy chuyện con con này. Ở West Block, tôi từng gặp nhiều kẻ xấu xa đến tởm lợm, nhưng không có tên nào nguy hiểm, gian trá, xảo quyệt như Nezumi cả. Tôi từng nói rồi đấy thôi, tên đó là ác ma, cậu không biết bộ mặt thật của nó đâu. Một tên như vậy, sao lại chết dễ dàng thế được? Ngày mai chắc chắn tên đó sẽ lại nhơn nhơn giăng bẫy chúng ta thôi. Nezumi là một kẻ như vậy đấy, nên sẽ không sao đâu, yên tâm!”

Shion mở mắt ra, ng ồi dậy, “Inukashi, cảm ơn. Thực sự cảm ơn cậu!”

“Ngốc! Tôi chỉ nói xấu Nezumi thôi, cảm ơn làm gì? Cậu đúng là ngốc hết thuốc chữa.”

Inukashi quay ngoắt đi, nhưng nó vẫn không buông Shion ra.

Khò... Khò...

Tiếng ngáy như sấm r ền vang lên.

“Ồ hay, ông chú, ông ền quá đấy!”

Khò... Khò... Khò...

Rikiga nằm trên chiếc ghế dài, ngủ say sưa.

“Thế mà ông ta bảo không có rượu sẽ không ngủ được. Chẳng phải đang ngủ khò đấy còn gì. Trời ạ, xung quanh tôi sao toàn bọn quái gở thế này!”

Inukashi thở dài thườn thượt. Sau đó, nó huýt một tiếng sáo ngắn. Lũ chó đứng dậy bước tới gần. Chúng dựa sát vào Inukashi và Shion rồi nằm xuống.

“Có những người bạn này ở đây nơi nào cũng có thể trở thành phòng ngủ tốt nhất. Chúng ta cũng ngủ một chút đi!”

“Ừm...”

“Ngủ đi, Shion.” Inukashi kéo áo Shion. “Hôm nay nếu không ngủ đầy giấc thì ngày mai không chiến đấu nổi đâu. Đừng có nói là cậu tưởng cuộc chiến của chúng ta đã kết thúc rồi nhé?”

Tôi không hề nghĩ như vậy. Đúng hơn là vẫn chưa giải quyết được gì cả. Ngày mai, cuộc chiến sẽ tiếp tục. Nhưng, nếu mất đi Nezumi, nếu như tôi phải đón một ngày mai không có Nezumi, có lẽ tôi sẽ không thể tiếp tục làm một chiến binh nữa.

Cậu quá yếu ớt, mong manh đến phát sợ.

Cậu nghe thấy tiếng cười nhạo của Nezumi.

Cứ cười thôi đi, Nezumi. Cứ khinh bỉ, giễu cợt thôi đi. Cười nhạo cũng được mà cười nhạt cũng được, tôi muốn nghe tiếng cậu cười. Hãy cười cho tôi nghe với.

“Ngủ đi!” Inukashi nói như ra lệnh.

Trại Cải tạo đang cháy.

Bốc cháy rồi dần sụp đổ trước mắt Shion.

Đây là một giấc mơ.

Lý trí mách bảo Shion như thế.

Cậu đã thoát khỏi Trại Cải tạo, và đang ở Lost Town trong NO.6 rồi. Vì vậy...

Đây là một giấc mơ.

Những gì cậu đang thấy chỉ là hư ảo.

Lửa bùng lên.

Vô cùng sống động.

Cậu thấy rõ ngọn lửa đang vặn vẹo, cảm nhận được cơn đau rất khi gió nóng thổi qua. Một mùi khó chịu xộc vào mũi.

Đây là mơ ư? Đây là hư ảo ư?

Đây rõ ràng là hiện thực.

Lẽ nào thời gian đã quay ngược, trở lại thời điểm ngay sau khi Shion thoát khỏi Trại Cải tạo?

Ngọn lửa càng lúc càng bùng lên dữ dội, cháy hừng hực, nhảy múa vặn vẹo. Cứ ngỡ lửa sẽ tiếp tục bốc cao, nhưng một vết nứt màu đen bỗng xuất hiện, cắt ngang ngọn lửa.

Shion ngừng thở, đứng chôn chân tại chỗ. Mọi hoang mang, bối rối, thậm chí cả sự kinh sợ đều bay biến. Cậu chỉ đứng đó sững sờ.

Vết nứt dần dần lan rộng. Ngọn lửa bị tách ra làm đôi.

“Ong...”

Cậu im bật.

Cơ thể đen nhánh, eo thon nhỏ, bụng dài, đôi cánh trong suốt được viền bởi đường gân màu vàng kim, mắt kép và cặp râu lấp lánh ánh vàng, ba con mắt đơn mang màu bạc xỉn.

Một con ong khổng lồ xuất hiện trong đám lửa.

Một con ong được hợp thành bởi màu đen, vàng kim, bạc, bóng tối và ánh sáng.

Shion lùi lại một bước.

Đẹp đến mức đáng sợ. Cậu bị choáng ngợp, suýt nữa quỵ sụp xuống.

Đây là... gì vậy?

“Elyurias.” Bên tai vang lên tiếng thì thầm trầm thấp.

“Nezumi.”

Nezumi đang đứng ngay bên cạnh Shion. Nó nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. Không, thứ nó nhìn không phải là ngọn lửa đang bao phủ Trại Cải tạo, mà là con ong khổng lồ kia. Nezumi đang đối mặt với con ong đó.

“Elyurias? Con ong này á?”

Nezumi không trả lời, cũng không hề động đậy. Nó đứng im như tượng.

Trong thoáng chốc, con ong trước mắt biến mất khỏi ý thức của Shion.

Nezumi đang đứng đây. Mắt nó mở to.

Mặc dù mặt nó không chút biểu cảm nhưng trông có vẻ đã hờn hào trở lại.

“Nezumi, quả nhiên...”

Cậu còn sống.

Nezumi hít vào. Đôi môi khẽ chuyển động.

Một giai điệu tuôn ra.

Giai điệu chậm rãi, du dương tuôn ra từ đôi môi của Nezumi.

Shion ngửi thấy hương thơm nồng đậm của hoa cỏ. Âm thanh xào xạc khi cây cối đu đưa lọt vào tai. Tiếng côn trùng vỗ cánh cùng tiếng kêu trầm thấp của chúng khiến màng nhĩ cậu rung lên. Chẳng biết từ bao giờ, những âm thanh ấy đã hòa vào giai điệu, hóa thành những gợn sóng lan xa.

Shion thấy cơ thể mình lâng lâng.

Cậu chẳng còn biết bản thân đang ở đâu, chỉ thả trôi cả thể xác và linh hồn mình theo giai điệu Nezumi đang ngân nga.

Shion thả lỏng toàn thân, buông xuôi cơ thể.

Cậu nghe thấy một bài hát,

Ngọn gió lấy đi linh hồn, con người đánh cắp trái tim

Hỡi đất mẹ, hỡi gió mưa, bầu trời và ánh sáng

Hãy lưu giữ tất cả ở chốn này

Lưu giữ tất cả ở chốn này

Sinh tồn trên mảnh đất này

Hỡi linh hồn, hỡi trái tim, tình yêu và ước vọng

Hãy về lại nơi đây

Và lưu lại chốn này

Nezumi đang hát. Không phải người hát, mà chính khúc ca này, chính giọng hát này đã chiếm trọn tâm hồn Shion, khiến cậu bình tâm trở lại.

Ngọn gió lấy đi linh hồn, con người đánh cắp trái tim

Dù vậy, tôi vẫn ở đây

Tiếp tục cất cao tiếng hát

Làm ơn truyền đạt bài ca của tôi

Làm ơn đón nhận bài ca của tôi

Giữa cơn mơ màng, đầu Shion rịn ra một lớp mồ hôi, có giọt lăn qua trán.

Trong phút chốc, những luồng gió nóng ập tới àoạt.

Cậu bị nện xuống mặt đất. Những mảnh đá vụn bị thiêu cháy sượt qua má, sượt qua cơ thể, va vào đất rồi văng đi.

“Đừng ngẩng dậy.” Nezumi giữ lấy lưng Shion. “Cứ nằm như thế đi.”

Gió vẫn không ngừng thổi. Shion nằm sấp trên mặt đất, trước mắt là gạch đá lán lóc.

Khà khà khà!

Khà khà khà!

Một tràng cười tr ỗi lên từ dưới lòng đất, hay là từ trên trời đổ xuống?

Khà khà khà!

Khà khà khà!

Con ong xòe rộng cánh.

Ngọn lửa dạt sang ngang, lan trên mặt đất.

Khà khà khà!

Khà khà khà!

Con ong bay đi.

Nó để lại cơn gió vô thanh r ỗi bay lên b ầu trời. Tiếng đập cánh muồn ù cả tai vang lên. Hàng nghìn đốm nhỏ màu đen cất cánh, đuổi theo con ong không l ờ. Đàn ong hợp thành một dải rộng, bay vút lên.

“Elyurias.” Nezumi lại thì th ần.

Hơi thở cậu khó nhọc.

Có gì đó đang đè lên ngực.

Shion mở mắt. Đầu Inukashi đặt trên ngực cậu.

Inukashi đang ngủ, tai áp lên ngực cậu, như thể đang xem xét nhịp tim của cậu. Nó thở rất nhẹ khi ngủ. Có hai con chó đang áp sát vào hai bên cơ thể nó.

Nhờ lũ chó nên chúng ta mới không bị công.

Còn một con chó nữa đang nép mình bên cạnh Rikiga. Có vẻ như dù nói xấu ông thậm tệ, Inukashi vẫn quan tâm không để Rikiga bị lạnh. Chắc nhờ thế mà tiếng ngáy của Rikiga cũng trở thành tiếng thở nhẹ nhàng.

NO.6, Lost Town, một căn phòng trong bệnh viện nhỏ.

Không sai. Thời gian không hề quay ngược. Nhưng đó không phải là giấc mơ. Chắc chắn cậu đã nhìn thấy hiện thực.

Elyurias. Nó là như vậy ư?

Một con ong sinh ra từ trong ấu trùng của lửa.

Shion khẽ sờ lên cổ mình, nhớ tới con ong từng cắn xé chỗ này để thoát ra ngoài, nhớ tới anh Yamase. Cậu lại nghĩ về hàng nghìn con ong hợp thành một dải đen kịt. Nếu chúng là lũ ong kí sinh, NO.6 sẽ ra sao?

Cậu không biết nữa.

Cậu chèn cái gối tựa sofa xuống dưới đầu Inukashi rồi khẽ khàng đứng dậy để không đánh thức nó. Có lẽ cậu chỉ mới chớp mắt được một lúc, chắc chưa đầy ba mươi phút. Dù vậy, cậu vẫn thấy cơ thể mình nhẹ tênh. Do đã yên lòng chăng?

Nezumi đã qua cơn nguy kịch.

Cậu đã có thể vững dạ, cơn bồn chồn cũng nguôi đi. Shion hít vài hơi thật sâu.

Cậu cũng lo lắng về đích đến của đàn ong và kết cục của NO.6. Nhưng, sự an tâm khi không mất đi Nezumi đã át hết tất cả.

Cậu lại hít thở thật sâu.

Có một chiếc máy tính xách tay trên bàn của bác sĩ. Shion nhấn nút, màn hình sáng lên mà không phát ra âm thanh nào. Cậu thò tay lục tìm trong túi áo.

“Đây rồi.”

Con chip mà Lão đã giao tận tay cậu. Giờ đây, Trại Cải tạo đã sụp đổ, không biết thế giới dưới lòng đất kia thế nào rồi. Cái gã tên Sasori, cậu bé

đã chìa bát nước cho cậu, cô gái cứ nhìn cậu chăm chăm, không biết họ thế nào rồi. Và cả Safu nữa.

Lão nói con chip này chứa đựng toàn bộ nội dung nghiên cứu của ông ấy. Và ông đã gửi gắm nó cho Shion.

“Sau khi cứu được bạn, hãy xem nó nhé.”

Giọng nói khàn và yếu ớt.

Sau khi cứu được bạn...

Safu.

Cậu đã không thể cứu cô.

Rõ ràng cô là một người bạn đáng quý, thế nhưng cậu đã bỏ rơi cô.

Hình ảnh cuối cùng của Safu trong mắt cậu là dáng vẻ cô đang cười. Có vẻ trưởng thành hơn, xinh đẹp hơn một chút so với Safu mà Shion từng quen biết.

Cậu không thể cứu cô. Sau tất cả, cậu đã không thể cứu được cô.

Cậu đâm vào ngực mình.

Ở đây lại có thêm một vết thương nữa. Một vết thương sẽ nhức nhối suốt cả cuộc đời.

Mình sẽ không quên. Và cũng không thể quên.

Safu, bất kể mình nhớ nhung thế nào, cũng chẳng thể chạm tay vào cậu được nữa. Nhưng chính vì thế, mình sẽ tiếp tục nhớ tới cậu. Mình sẽ tiếp tục nghĩ về cậu, nghĩ xem thứ cậu để lại cho mình là gì.

Cậu cắm con chip vào máy. Không cần nhập mật khẩu. Shion khom người, nhìn chăm chăm vào màn hình.

Lão đã ghi vào đây tất cả những gì liên quan đến NO.6 mà ông từng kể.

Elyurias, cuộc thảm sát Mao, tộc Người Rừng, sự phá hủy, những loài

kí sinh ăn thịt...

Đọc những hình ảnh và thuật ngữ chuyên môn khó hiểu trên màn hình, đầu ngón tay Shion dần dần lạnh đi.

Sau khi đọc xong tất cả, cậu liền lấy con chip ra. Đầu cậu mụ đi.

Đây là NO.6 ư?

Đây là Elyurias sao?

Cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra.

Bác sĩ bước ra ngoài.

“Bác sĩ.”

Bác sĩ gật đầu với Shion, “Không sao nữa rồi. Cậu ấy đã được cứu sống.”

“Cảm ơn bác sĩ! Cảm ơn bác!”

Bác sĩ bỏ khẩu trang ra, mỉm cười, “Chính cháu đã sơ cứu cần máu cho cậu ấy phải không?”

“Vâng.”

“Cháu đã sơ cứu rất tốt. Cũng may là viên đạn không kẹt lại trong cơ thể. vết thương cũng chưa chạm tới chỗ chí mạng. Cậu ấy thực sự rất may mắn.”

“Đó, không phải tôi đã nói rồi sao?”

Không biết từ lúc nào, Inukashi đã đứng sau lưng cậu. Nó chống nạnh, liếc nhìn Shion.

“Tên đó luôn may mắn đến không tưởng, cho nên hoàn toàn không cần lo lắng.”

“Người cần lo lắng chắc là hai cháu rồi.” Bác sĩ cười khở. “Cháu bị thương ở những đâu hả, Shion?”

“Bác biết tên cháu ạ?”

“Bác biết. Việc cháu bị Cục Trị an bắt giữ rồi bị gửi tới Trại Cải tạo cũng lên tin tức mà.”

“Vậy ạ?”

“Những người quen biết cháu đều kinh ngạc. Chẳng ai tin nổi cháu đã làm những chuyện được đề cập trong bản tin, gì mà ‘nhân tài ưu tú biến thành quỷ giết người’ rồi ‘phạm nhân sát hại đồng nghiệp’.”

“Bác sĩ cũng không tin ư?”

“Ừ. Nhưng bác đau lòng hơn là kinh ngạc. Vì bác linh cảm cháu đã bị những tay càn quyền vu oan.” Bác sĩ nói đến đó thì thở dài thườn thượt.
“Vì em trai bác cũng vậy.”

“Em trai của bác ạ?”

“Đúng thế. Nó nhỏ hơn bác nhiều. Cha mất sớm nên bác nuôi dạy nó thay cha. Nó bị Cục Trị an bắt đi vào năm năm trước, khi mới 18 tuổi. Cháu có biết vì sao không?”

“Vì anh ấy từ chối tuyên thệ trung thành với NO.6?”

“Đúng vậy. Em trai bác đã từ chối thực hiện nghi thức tuyên thệ trung thành với thành phố được tổ chức ở trường mỗi buổi sáng, vì nó không thích bị cưỡng ép. Bác nghĩ đó là hành động xuất phát từ lòng kiêu hãnh và tinh thần chính nghĩa của tuổi trẻ. Đó đều là cảm xúc hiển nhiên của một con người. Em trai bác chỉ là một thanh niên bình thường. Có lẽ nó gan lì và nổi loạn hơn những cậu trai trẻ khác chút ít, lại không hiểu sự đời. Một hôm, nó bị gọi tới Giọt Trắng, hai tuần sau thì nó về nhà.”

“Anh ấy được thả về nhà?”

“Phải, nó đã về nhà, trong bộ dạng khác hẳn. Nó không biến thành một

cái xác. Nó còn sống, nhưng cũng chẳng khác gì đã chết. Nó không còn là đứa em trai năng nổ, hoạt bát, đang làm đội trưởng đội bóng rổ của bác nữa. Nó hầu như không mở miệng, bác gọi cũng không trả lời, chỉ thần thờ nhìn bầu trời suốt cả ngày. Chẳng bao lâu sau, nó tự kết liễu đời mình. Trong hai tuần đó, em trai bác đã gặp phải chuyện gì, chỉ tưởng tượng thôi bác đã thấy ghê tởm. Mặc dù nó tự sát, nhưng thực chất nó đã bị sát hại. Em trai bác đã bị giết, bởi thành phố này. Mẹ bác vì quá sốc nên đã đột quỵ. Chỉ ba ngày sau, bà trút hơi thở cuối cùng. Cái chết thảm khốc của đứa con út yêu quý khiến bà chẳng muốn sống nữa. Mẹ bác chẳng khác gì bị giết. Không, bà cũng bị giết. Bà đã bị giết.”

Bác sĩ gật đầu liên tục, như tự thiết phục chính mình.

Tự kết liễu đời mình.

Shion nghi ngờ ngẫm lời bác sĩ.

Ở thành phố lý tưởng NO.6, số người tự tử gần như bằng không. Mọi người dân đều được đảm bảo một cuộc sống an nhàn và bình yên.

Một ảo tưởng thật nực cười.

Bác sĩ mím môi, như đang cắn răng chịu đựng nỗi đau khổ.

Người này cũng là một nạn nhân.

Rốt cuộc NO.6 đã nuốt chửng bao nhiêu sinh mạng rồi?

Shion siết tay thành nắm đấm.

Con người không cho phép con người tồn tại. Cá thể này tiêu diệt cá thể khác.

Tại sao?

Cậu suýt thì hét lên.

Chẳng phải Lão đã nói, ông ấy từng muốn xây dựng một thành phố lý tưởng trên vùng đất này ư?

Một thành phố lý tưởng, nơi không có chiến tranh, không có khác biệt, không có bất hạnh.

Rốt cuộc đã sai ở đâu, mà nó biến thành một con quỷ tàn nhẫn đến mức này?

Đã sai ở đâu chứ...?

“Mẹ cháu rất tuyệt vời.”

Nét mặt bác sĩ dịu lại, khóe môi nở nụ cười.

“Karan rất kiên cường, hằng ngày đều mở cửa tiệm, nướng bánh, xếp bánh lên giá. Mỗi khi đi qua tiệm nhà cháu, bác lại ngửi thấy mùi bánh mới ra lò thơm lừng, cứ phải đứng lại hít sâu vài hơi. Con trai bị bắt đi nhưng bà ấy vẫn mở bán như thường lệ. Thật kiên cường. Có lẽ Karan vẫn luôn tin chắc cháu sẽ trở về. Nhìn mẹ cháu như thế, bác thấy xót xa lắm. Vì bác nghĩ khả năng cháu trở về gần như bằng không, cho dù về được thì cũng sẽ giống như em trai bác. Nhưng cháu đã trở về và chẳng thay đổi gì.”

“Bên ngoài thay đổi kha khá đấy ạ.”

“Chỉ cần trái tim còn nguyên vẹn thì bên ngoài thay thế nào cũng được. Ý đồ của NO.6 chính là chi phối trái tim, tinh thần và cả tư tưởng của con người.”

Inukashi ngáp một cái.

“Tới nước này rồi bác sĩ còn nói mấy thứ đó làm gì? Chuyện đó rõ như ban ngày từ lâu rồi, không phải sao? Đối với cư dân West Block bọn tôi, NO.6 chẳng phải thành phố lý tưởng gì hết, chỉ là một con quỷ hút máu

béo thôi.”

“Quỷ hút máu à, nói đúng lắm.”

Bác sĩ mỉm cười.

“Con quỷ hút máu đó bây giờ cũng đang quẩn quại vì những biến động trong cơ thể. Thật không ngờ ngày này sẽ tới. Ha ha ha, ước gì bác có thể cho em trai và mẹ mình nhìn thấy tình cảnh này của NO.6. Ha ha ha ha!”

Tiếng cười của bác sĩ mỗi lúc một lớn, dần trở nên rồ dại. Inukashi nhăn mặt, co rụt người lại.

“Ê, Shion. Ông bác sĩ này có sao không thể?” Inukashi chỉ vào đầu mình. “Chỗ này hình như không được bình thường?”

“Bác ấy là ân nhân cứu mạng của Nezumi.”

“Có phải ân nhân cứu mạng của tôi đâu.”

Bác sĩ vẫn đang cười. Shion nhìn tấm lưng đang run lên vì tròng cười đó, chậm rãi lên tiếng.

“Bác sĩ, cháu có thể gặp Nezumi không ạ?”

Bác sĩ ngừng cười, quay đầu lại. Dư âm của tròng cười, dấu vết của niềm sung sướng khôn cùng vẫn in dấu trong đôi mắt của ông.

“Nezumi? À, là tên của cậu trai kia sao? Tên nghe lạ quá. Chắc không phải là tên thật, nhỉ?”

“Có lẽ thế ạ.”

“Thế tên thật của cậu ấy là gì?”

Shion vừa định đáp “Cháu không biết” thì cánh cửa phòng khám bệnh hé ra, bên trong loáng thoáng bóng một người đàn ông cao gầy, trên vai đeo một con quạ đen. Lũ chuột nhắt rít lên sợ hãi, một con trốn tọt vào túi áo của Shion, hai con rúc xuống dưới bụng của chú chó dorm.

“Yoming, có chuyện gì vậy?”

Bác sĩ sải bước thật nhanh, tới gần người đàn ông nọ. Người đàn ông tên Yoming kia thì thẩn thờ với bác sĩ. Lòng mày bác sĩ nhướng lên.

“Trại Cải tạo!?” Bác sĩ há hốc mồm. “Trại Cải tạo... thật vậy sao?”

Yoming trả lời gì đó. Shion không nghe thấy, mà cũng không buồn nghe. Cậu chẳng có hứng thú hóng chuyện người khác.

Cậu muốn gặp Nezumi.

Đó mong muốn duy nhất của cậu lúc này. Tim cậu đập dồn dập.

Cậu muốn tận mắt thấy nó còn sống.

Shion vươn tay tới cánh cửa phòng phẫu thuật.

“Nếu muốn gặp cậu ấy thì lên tầng hai.” Bác sĩ giơ ngón trỏ chỉ lên trần nhà. “Cậu ấy đã được chuyển lên phòng hồi sức ở tầng hai. Bây giờ, Aria đang trông cậu ấy. Mặc dù trong phòng phẫu thuật có thang máy đi thẳng lên đó, nhưng các cháu hãy dùng cầu thang ở hành lang giúp bác nhé!”

“Cảm ơn bác.”

“A... Chờ đã! Lẽ nào các cháu từ Trại Cải tạo...”

Shion không chờ bác sĩ nói hết câu. Cậu phóng ra hành lang.

“Này, ông chú, dậy! Chúng ta đi thăm bệnh Nezumi. Đi chuẩn bị hoa nào!”

“Hử, mày nói gì cơ? Ai bảo là tao muốn đi thăm nó!”

“Tôi nói là ông đừng có ngái ngủ nữa, nhanh dậy đi!”

Bỏ lại Inukashi và Rikiga đang cãi nhau sau lưng, Shion lao thẳng lên cầu thang. Đứng trước hành lang sáng lờ mờ, Shion chột khựng lại.

Cậu nhớ tới cái hành lang thẳng tắp, sâu hun hút của Trại Cải tạo. Hành lang trước mặt cậu bây giờ không ẩn chứa nguy hiểm và cảm giác rờn rợn như cửa da cửa thịt.

Cậu thở hắt ra một hơi.

Chỉ có căn phòng ngay cạnh cầu thang đang sáng đèn. Shion đi đầu chỉnh lại hơi thở. Cậu vừa chạm tay vào cửa thì nó đã trượt sang ngang. Bốn bức tường trong phòng được sơn màu vàng nhạt, đối diện cửa vào là cửa sổ, tấm rèm màu vàng đậm hơn màu tường đã được khép lại.

Con robot đi đầu dưỡng đang đứng cạnh chiếc giường lát cửa sổ. Phát hiện Shion vào phòng, nó giơ tay ngăn cản.

“Đang trong thời gian nghỉ ngơi, đang trong thời gian nghỉ ngơi, không thể thăm bệnh. Bệnh nhân đang trong thời gian nghỉ ngơi. Không thể gặp mặt.”

Hóa ra Aria là con robot này?

Cậu cúi người bắt chuyện với nó, “Cảm ơn Aria nhiều lắm.”

“Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn.”

Bộ phận cảm biến thị giác của robot Aria nhấp nháy, chuyển từ màu đỏ sang màu xanh lá. Có vẻ như nó đã nạp xong dữ liệu để nhận biết Shion.

“Aria, hãy cho phép tôi được gặp bệnh nhân của chị. Tôi muốn gặp cậu ấy, bằng bất cứ giá nào.”

Bộ phận cảm biến thị giác của Aria, không, hai mắt đang nhấp nháy của Aria dừng lại. Ánh mắt màu xanh lá nhìn Shion chằm chằm.

“Muốn gặp, muốn gặp. Đã hiểu. Đã hiểu.”

Aria trượt trên sàn. Nó thu cánh tay lại, dừng ở góc phòng, trông giống một món đồ trang trí lạ và đáng yêu. Lũ chó cũng ngoan ngoãn nằm dài

phía trước nó.

Trên giường, Nezumi đang ngủ, cơ thể nối với cơ man ống dẫn, mắt nhắm nghiền. Có lẽ nhờ được truyền máu nên sắc mặt nó đã hồng hào trở lại. Dưới giường, tấm áo choàng siêu sợi của nó đã được xếp gọn ghẽ. Chắc cũng do Aria làm.

Shion cúi người, thử xem mạch của Nezumi. Hơi yếu nhưng rất ổn định và đều đặn.

Cậu thở phào nhẹ nhõm, “Nezumi...”

Cùng với tiếng thở phào, toàn thân cậu như nhũn ra.

Cậu ấy được cứu rồi. Cậu ấy vẫn còn sống.

Cậu quỳ xuống, vùi mặt vào giường.

Cậu nghe thấy nhịp tim của Nezumi.

Cậu muốn khóc thành tiếng.

Khóc to hết sức có thể.

Còn sống. Còn sống. Nezumi vẫn còn sống!

“Ngủ thêm một giấc nữa đi thôi.” Rikiga ngáp, răng nhe cả ra.

“Tôi đói rồi. Chó của tôi cũng đói rồi. Thật tốt vì Nezumi đã được cứu sống, nhưng nếu như chúng ta chết đói tin sẽ thành chuyện hài mất. Aaa, đói quá đi!”

“Chúng ta nào? Đừng có gộp chung tao với mày!”

“Không liên quan gì đến ông. Là tôi với lũ chó. Đây robot, à, Aria nhỉ? Chị được đặt cho cái tên thật đẹp đấy, nhưng chẳng hợp tẹo nào. Chị Aria này, có thể cho bọn tôi thứ gì đó bỏ bụng không?”

“Bỏ bụng, bỏ bụng, bỏ bụng. Không thể hiểu được, không thể hiểu được.”

“Là ăn. Ăn! Bệnh nhân và người bị thương cũng cần phải ăn chứ, đúng không?” Inukashi làm động tác ăn ngẫu nhiên.

“Ăn, đã hiểu. Đã hiểu.”

Phần ngực của Aria mở ra hai bên.

Ba chiếc cốc giấy còn tỏa khói được xếp theo hàng ngang. Inukashi huýt sáo, Rikiga nuốt nước bọt.

“Hai cốc nữa, hai cốc nữa. Cho lũ chó của tôi. Nếu chị có thì cho tôi xin cả bánh mì hay thịt đi.”

“Thịt, không có. Bánh mì, có.”

Phần ngực của Aria lại mở ra. Hai chiếc cốc giấy cùng bánh mì tròn xuất hiện.

“Tuyệt! Tôi phải lòng chị mất thôi. Hôn một cái nào!”

“Dừng lại ngay! Bị mày hôn thì con robot sẽ chết máy mất. Đừng có biến một thứ tốt thế này thành đồng sắt vụn! Hừm? Đây là?”

Rikiga nhắc môi khỏi chiếc cốc giấy, cau mày.

“Nhặt thếch. Như nước sôi ấy. Cả cái bánh này cũng chẳng có mùi vị gì cả.”

“Vì đây là thức ăn cho bệnh nhân. Đừng có phàn nàn! Xúp và bánh mì dành cho bệnh nhân đều thật thanh đạm để dễ tiêu hóa, đúng là NO.6. Ở West Block, đây là bữa ăn chỉ có trong mơ thôi. Nhỉ, Shion?”

“Ừm. Ngon thật.”

Không phải lừa theo Inukashi, mà cậu thấy ngon thực sự.

Mùi vị này có thể sánh ngang với hương vị của món xúp đậm đà Nezumi đã nấu cho cậu ăn vào cái ngày cậu chạy khỏi NO.6 rồi thoát chết một cách thần kỳ khỏi móng vuốt của ong kí sinh.

Món xúp tươi tẩm cho cơ thể, khiến cậu như hồi sinh. Chỉ là một cốc xúp, nhưng nó khiến cậu có lòng tin rằng, ngày mai mình vẫn sẽ sống sót.

A, thật là ngon.

Nezumi, hãy tỉnh dậy đi. Tỉnh dậy rồi húp cốc xúp này, và nhìn tôi bằng đôi mắt căng tràn sức sống.

“Ừm...”

Nezumi hơi động đậy. Băng gạc quấn từ vai xuống ngực nó như muốn chọc vào mắt Shion.

“Nezumi, Nezumi!”

Cậu cất tiếng gọi.

Gọi cái tên cậu đã gọi vô vàn lần bằng tất cả tấm lòng. Lòng mi Nezumi khẽ run lên.

“Thuốc mê vẫn chưa hết tác dụng nên thằng đó không tỉnh lại nhanh vậy đâu. Nhưng mà... Hừm, thằng quỷ sứ thường ngày bây giờ nằm yên ngoan ngoãn lại trông như thiên sứ ấy nhỉ, thật đáng kinh ngạc...” Rikiga lẩm bẩm, giọng chầm chọc.

“Hế, ông vẫn chưa nhớ đời à, ông chú? Chúng ta đã phải chịu bao nhiêu khổ sở vì bị vẻ ngoài của tên đó lừa rồi?”

“Cho dù không bị lừa bởi vẻ bề ngoài của nó, tao cũng ăn nhiều vết đau rồi. Bị cả Eve lẫn mày...”

Rikiga thở dài.

“Lẽ nào đời tao sẽ phải bị lũ ôn con bần thủ lão xược này quay như dế suốt sao? A, nghĩ tới sao mà thấy đời tẩm tối quá. Tao phải uống rượu mới được. Đây, cô Aria, không biết tôi có thể dùng rượu không nhỉ?”

“Rượu, rượu, rượu. Không hiểu. Không hiểu.”

“Là thứ có cần đó! Cần! Tôi muốn uống một cốc như thấm vào ruột gan...”

“Cần khử trùng, có. Cần sát khuẩn, có. Cần để lau cơ thể người bệnh, có. Anh cần gì ạ? Anh cần gì ạ?”

“Tao không cần thứ gì trong số đó hết! Cả khử trùng, sát khuẩn lẫn lau người, tao đều không cần! Thật tình, đúng là một cô công chúa vô dụng.”

Rikiga tắc lưỡi.

Inukashi quay đi cười trộm. Shion cũng phải cố nén cười. Miệng Rikiga méo xệch. Ba người ngó nhìn lẫn nhau, bất chợt phá ra cười.

“Nhưng mà, tôi không ngờ các cậu có thể quay về đây.” Sau khi tiếng cười lắng xuống, Inukashi nói.

“Ừm, chính tôi cũng thật khó tin.”

“Lại còn phá luôn Trại Cải tạo nữa chứ, không ngờ luôn. Thành thật mà nói, tôi phải nhìn hai người bằng con mắt khác rồi. Thực sự không ngờ... hai cậu có thể quay về qua đường ống đổ rác.”

“Là nhờ cậu và chú Rikiga đấy, Inukashi.”

“Nhờ chúng tôi... ư? Này, Shion!”

“Hửm?”

“Cậu không hề nghĩ tới chuyện có lẽ tôi và ông chú sẽ không có mặt ở khu chứa rác à? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng tôi không tới đó, hoặc tới nhưng đã nhanh chóng chạy thoát thân, cậu có nghĩ tới không?”

Nghe Inukashi hỏi thế, Shion trề miệng.

Làm sao nhỉ?

Cậu suy nghĩ một lát, rồi đáp, “Không nghĩ tới.”

Cậu nhìn vào mắt Inukashi.

“Tôi không hề nghĩ tới những chuyện như vậy. Tôi luôn tin rằng cậu và chú Rikiga nhất định đang đợi chúng tôi. Không chỉ mình tôi, chắc chắn Nezumi cũng tin như vậy.”

“Nếu thế thì hai cậu đúng là chó ngáp phải ruồi. Chúng tôi... Ông chú thì không biết thế nào, nhưng tôi chẳng nợ nần gì các cậu cả, nên cũng không có nghĩa vụ phải đợi các cậu ở đó.”

“Tao cũng thế thôi. Cho dù có ghét cái thành phố này, nhưng cũng chẳng nợ nần ân nghĩa gì với hai đứa nó cả.” Rikiga liên tục tắc lưỡi.

“Tôi nói cho mà biết nhé, Shion.”

Inukashi chìa ngón tay thon có móng sắc nhọn về phía Shion.

“Đừng nghĩ là tôi đâm đầu vào chuyện chết tiệt này không công! Các cậu nợ tôi một mạng sống. Có tính lãi đấy nhé. Phải trả tôi cả gốc lẫn lãi, biết chưa hả? Hai cậu chuẩn bị tinh thần đi là vừa!”

“Chú cũng sẽ gửi hóa đơn đến chỗ Eve. Mấy đứa qu ân thảo tới lui làm chú phải chi bọn ti ền đấy. Nếu không thu lại được đ ồng vốn nào thì tức chết mất.”

Inukashi và Rikiga kẻ xướng người họa, bày ra bộ mặt hạch sách đòi nợ, cứ như đã tập dượt trước với nhau. Shion cố nhin cười, ngoan ngoãn gật đầu.

Tiền lãi cắt cổ hay hóa đơn khổng cũng được, sự thật là Inukashi và Rikiga đã chờ cậu và Nezumi. ở phòng quản lý vệ sinh, nơi sống chết chỉ trong đường tơ kẽ tóc, họ đã tin rằng cậu và Nezumi sẽ sống sót trở về

Cậu cần môi.

Safu cũng luôn đợi.

Chắc chắn.

không phải để nói lời giã biệt, mà là để cùng nhau thoát thân.

Nhưng cậu lại không thể đáp ứng nguyện vọng của Safu.

Không thể báo đáp sự chờ đợi của Safu như cậu sẽ báo đáp cho Inukashi và Rikiga.

“Này, Shion!” Inukashi ôm đầu gối, ghé người qua. “Không biết West Block thế nào rồi nhỉ?”

“West Block à...”

“Ồ! Có vẻ NO.6 như đang trở thành một mớ bong bóng. Trại Cải tạo cũng đã sụp đổ, đến cả cửa cũng bị thổi bay. Nếu thế, cái bức tường kia, bức tường Jigan cách giữa West Block và NO.6, cũng có thể sẽ tan thành tro bụi...”

“Phải rồi, khả năng ấy cao lắm chứ.”

Inukashi hít vào, hơi co người lại.

“Nếu chuyện đó xảy ra, không biết mọi người ở West Block sẽ phản ứng thế nào? Họ sẽ đối mặt với những kẻ từng đối xử với họ như sâu bọ thế nào? Họ có bị thù hận làm mờ mắt không? Có tràn vào NO.6 hay không? Sẽ ẩu đả hay chạy trốn? Hề nghĩ tới mấy chuyện này là đầu óc tôi lại rối như canh hẹ.”

“Ừm...”

Đúng như Inukashi nói. Rối như canh hẹ.

Không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi bức tường đó sụp đổ, mọi người sẽ ra sao?

Chuyện gì sẽ xảy ra?

Không chỉ có hòa bình và giải thoát. Còn cuồn cuộn phong phần uất của West Block quét qua NO.6 thế nào đây?

Không thể tưởng tượng nổi.

“Tắt đèn đi.” Một tiếng nói trầm thấp mà bén nhọn vang lên.

“Này, Eve, mày...”

Rikiga nín lặng.

Nezumi đã ngẩng dậy. Tròng mắt màu xám sắc như dao.

“Tắt đèn đi. Nhanh lên!”

Inukashi khịt mũi rồi bật dậy, ấn công tắc đèn. Ánh sáng biến mất, bóng tối giống như một tấm màn che phủ tầm nhìn. Trong bóng tối, Nezumi chuyển động.

Nó tháo tất cả ống nối trên tay ra, xuống giường, quỳ một chân trên sàn.

“Im lặng. Tuyệt đối không được di chuyển!”

Inukashi rùng mình.

Thời gian trôi qua. Một phút, hai phút, ba phút... Đột nhiên, những tiếng động khủng khiếp vang lên từ tầng dưới. Tiếng bước chân, tiếng rống giận, tiếng la hét, cuối cùng là tiếng súng.

“Là Cục Trị an, chạy thôi!”

“Không được cử động! Bằng không tao bắn!”

“Chạy đi! Mau chạy đi!”

“Bắt hết lũ bạo động lại.”

“Giết chúng! Giết cũng không sao!”

“Kẻ đầu sỏ chạy mất rồi! Đuổi theo, giết hắn!”

Tại Shion chỉ loáng thoáng nghe được bấy nhiêu.

Cậu ẩn mình trong bóng tối.

Vừa cảm nhận nhiệt độ cơ thể và hơi thở của Nezumi ngay sát bên cạnh, vừa im lặng ẩn mình.

4

Lụi tàn, lụi tàn đi, ánh sáng ngắn ngủi

Ngày mai, rồi ngày mai, và lại một ngày mai nữa, thời gian khắc sâu những bước chân lâm lũi, tất thấy đều hướng tới khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời. Và mọi ngày hôm qua đó, chỉ để soi đường tới cái chết cho những kẻ ngu muội. Lụi tàn, lụi tàn đi, ánh sáng ngắn ngủi! Cuộc đời là cái bóng biết đi, là diễn viên trên sân khấu mà thôi.

— *Macbeth, William Shakespeon*

Duy nhất một lần, Shion nghe thấy tiếng bước chân tới gần.

Có người định lao lên cầu thang. Nhưng đúng lúc đó, tiếng súng vang lên, tiếp đó là tiếng la hét và tiếng ai đó ngã xuống. Người đó khựng lại rồi bỏ đi. Chuyện gì đã xảy ra, không cần nhìn cũng biết. Cầu thang mà Shion lao lên như bay ban nãy, giờ đây, chắc hẳn đang bê bết máu của ai đó.

Không chỉ cầu thang.

Có lẽ, cả sàn nhà, cửa ra vào và phòng khám bệnh đầu tung tóe máu, đồ vật đổ vỡ, xác chết nằm la liệt.

Vậy còn bác sĩ?

Ông bác sĩ đã cứu sống Nezumi ra sao rồi?

“Không được di chuyển.”

Nezumi nín lấy cánh tay cậu.

“Chưa ra ngoài được đâu.”

Câu nói của Nezumi cứ như một sợi dây trói, khiến Shion, Inukashi và Rikiga đều nín thở, cơ thể căng như dây đàn. Ngay cả lũ chó, khi nghe thấy tiếng bước chân, cũng chỉ rên ư ử rồi nằm mọp xuống sàn, bất động như những tảng đá.

Một phút, hai phút, ba phút...

“Tự do cho NO.6! Tự do cho chúng ta!”

Một tiếng hét cao vút, không thể phân biệt được là của nam hay nữ vang lên. Ngay sau đó, ngoài cửa sổ vọng vào tiếng ầm ỉ và chửi bới.

Giống hét.

Shion siết chặt nắm đấm. Lòng bàn tay cậu ướt đầm mồ hôi.

Giống hét cuộc săn người ở West Block. Sự tàn bạo cậu từng chứng kiến dưới trời mây xám xịt, đang tái diễn ở ngay đây.

Bên trong bức tường phải âm thầm, còn bên ngoài bức tường thì trắng trợn. Đó là sự khác biệt duy nhất.

Trong lòng bàn tay cậu có vô số vết thương, mồ hôi rịn ra, khiến vết thương đau rát. Mồ hôi lăn qua má, chảy vào miệng.

Khi ở NO.6, cậu cảm thấy bị gò bó ngột ngạt, như thể bị nhét vào một không gian chật hẹp, vừa thấy khó chịu như khi phải mặc một bộ quần áo không vừa với mình. Nhưng trước khi được Nezumi cứu và bắt đầu cuộc sống ở West Block, trước khi nhìn NO.6 từ thế giới bên ngoài, cậu chưa từng cảm thấy không thể chịu đựng nổi sự ngột ngạt đó. Thậm chí cậu từng thấy thoải mái với cuộc sống sạch sẽ, gọn gàng và sung túc ở NO.6. Cậu hưởng thụ sự thoải mái kia như một lẽ đương nhiên. Cậu gần như không hề biết đến sự tồn tại của Cục Trị an. Cho dù cậu không biết gì,

ngày tháng vẫn trôi qua, dần ấm và yên ả.

Chuyện từ khi nào ấy nhỉ?

Kết thúc một ngày làm việc, Shion dắt xe đạp rời khỏi công viên. Cậu được phép đạp xe trong công viên, chỉ cần không vượt quá tốc độ quy định. Nhưng vì khung cảnh hoàng hôn vào mùa xuân đẹp đến nao lòng, nên cậu muốn đi dạo thong thả để chiêm ngưỡng.

Bầu trời phân thành màu hồng đào đậm, đỏ tươi và đỏ son. Ráng chiều vàng ươm. Hương hoa ngọt ngào hòa quyện với mùi cỏ non mơn mớn, lãng đãng quanh dòng người qua lại.

“A, thế là hết một ngày.”

“Hôm nay thật là tuyệt!”

“Một ngày bình yên như mọi ngày. Chúng ta hãy kết thúc ngày hôm nay bằng món ngon và rượu tuyệt hảo nhé?”

“A, tuyệt vời! Nghe thích thật!”

Một đôi nam nữ trẻ tuổi vui vẻ trò chuyện với nhau, Shion chẳng rõ họ là một đôi vợ chồng son, một cặp tình nhân hay hai người bạn thân thiết nữa.

A, họ nói đúng. Nhấm nháp rượu nồng, thưởng thức món ngon cùng một người thân thuộc, đích thực là một bữa tối tuyệt vời.

Nghĩ đến đó, bên cạnh sự khoan khoái, Shion chợt thấy hơi mệt mỏi và đói bụng.

Một ngày bình yên.

Cả Shion, chàng trai và cô gái ấy đều không nhận ra thứ ẩn giấu sau những ngày tháng bình yên đó. Hầu như không ai nhận ra. Không chỉ trong buổi chiều xuân đẹp thế này, mà trong ngày hè oi bức, dưới hoàng hôn mùa

thu, hay giữa buổi sớm mùa đông giá rét, cũng chẳng ai hay biết gì hết.

Phần lớn cư dân thành phố đều chẳng quan tâm đến Cục Trị an. Họ không ngờ rằng, chỉ cần mình lỡ thốt ra vài ba câu từ bất mãn thôi, Cục Trị an sẽ như một con mãnh thú, nhe nanh múa vuốt, nhảy bổ vào họ. Mọi người dân đều tin rằng, Cục Trị an tồn tại là để bảo vệ họ, để phục vụ vì lợi ích của họ. Người dân tin rằng, các nhà cầm quyền sẽ thực thi đi đầu khoản “NO.6 tồn tại vì người dân, tồn tại để đảm bảo cuộc sống sung túc và thoải mái cho người dân. Thành phố không cho phép tồn tại bất cứ nhân tố đe dọa sự an toàn, cuộc sống và tính mạng nào của người dân”. Chính vì vậy, người dân hoàn toàn dựa dẫm vào NO.6, để rồi dần dà đã biến thành những kẻ bảo gì nghe nấy.

Và, kết quả là đây.

Mồ hôi thấm vào vết thương của cậu.

Nezumi vẫn giữ chặt cánh tay Shion.

Nếu đây là kết quả, Nezumi, chúng ta đã sai ở đâu? Cậu có biết đáp án không?

Không, không phải cậu. Tôi mới là người cần phải biết đáp án. Tôi sinh ra là cư dân của NO.6, hưởng lợi ích từ nó và sống mà không hề quan tâm tới sự khác biệt giữa thế giới bên ngoài và bên trong bức tường. Chính tôi, người đã lần trốn khỏi việc đấu tranh mà chọn lấy cuộc sống nhàn hạ, dễ dàng, mới phải tìm ra đáp án.

Tôi biết. Gặp gỡ cậu, trò chuyện cùng cậu, quãng thời gian sống với cậu đã dạy cho tôi hiểu rằng, kết quả do người khác sắp đặt sẵn cho mình chẳng có ý nghĩa gì cả. Chỉ có đáp án do chính mình tìm thấy mới là thứ tôi cần.

Đáp án của bản thân, chứ không phải của ai khác.

Bằng không, sẽ chỉ mãi lặp lại vết xe đổ mà thôi.

“Chúng ta không phải là mục tiêu.”

Shion cảm giác Inukashi vừa khịt mũi.

“Tôi cứ tưởng ông bác sĩ đó đã báo cáo với Cục về chúng ta, nhưng có vẻ tôi đã nhầm.”

“Ừm, cậu nhầm rồi. Không phải như thế.”

Lũ bạo động.

Nhân viên Cục Trị an đã hô hoán như thế. Mục tiêu của chúng không phải nhóm Shion, mà là người khác. Là bác sĩ và người đàn ông tên Yoming.

Inukashi khịt mũi lần nữa, “Nezumi, ra được chưa?”

“Đợi thêm chút nữa. Chưa được đâu.”

“Chắc, mày vẫn thận trọng như mọi khi.”

Một phút, hai phút, ba phút...

“Này, Nezumi.”

“Đừng nóng vội. Ừm, có lẽ được rồi đấy. Có đi ầu, không được bật đèn lên. Cứ để như vậy, di chuyển nhẹ nhàng thôi.”

Nezumi hé cửa ra, huýt một tiếng nhỏ. Hamlet ló đầu ra khỏi túi áo của Shion, nhảy xuống sàn, chạy qua khe cửa.

Chít, chít, chít chít chít!

Chít, chít, chít chít chít!

Chốc lát sau, tiếng kêu của chú chuột nhất vang lên.

“Tốt, chúng ta sẽ xuống dưới. Để đề phòng bất trắc, đừng sử dụng thang máy.”

Nezumi quần tằm áo choàng siêu sọc, rồi nhanh chóng lách ra ngoài hành lang.

“Không thể tin nổi.”

Shion nhìn thấy Rikiga há hốc mồm nhờ ánh sáng hắt vào từ hành lang.

“Chẳng phải mới vài phút trước thằng đó còn hôn mê bất tỉnh sao? Hay đây cũng là diễn kịch? Vừa rồi nó diễn vai hoàng tử hấp hối à?”

Inukashi nhún vai.

“Không phải hoàng tử mà là mãnh thú, một con thú hoang không thể tiếp tục thông dong nằm ngủ khi nguy hiểm tới gần. Thật là, tên đó còn đánh hơi thấy mùi của nhân viên Cục Trị an trước cả mũi của tôi. Tức chết đi được!”

“Thì ra là thế. Tao đã hiểu nguyên nhân Eve có thể sống sót đến tận bây giờ rồi. Các giác quan cực kì nhạy bén, lại vô cùng cẩn trọng...”

“Ông lại phải lòng tên đó rồi hả, ông chú?”

“Thằng Eve đó là một tay lợi hại, tao phải nhìn nó bằng con mắt khác rồi.”

Người, chó và chuột leo xuống cầu thang, dò dẫm từng bước một. Máu chảy lênh láng trên nền chiếu nhũ. Trên cầu thang là chủ nhân của vũng máu, một người đàn ông tầm bốn, năm mươi tuổi đang nằm ngửa.

Tầng trệt tang thương đúng như Shion đã tưởng tượng. Máu bắn tung tóe trên tường và sàn. Cửa kính vỡ nát, dụng cụ rơi vãi khắp nơi, tất cả đều dính đầy bùn đất và máu. Cuối hành lang có một cánh cửa màu xanh xám đang hé mở. Cả căn phòng tối đen, toát ra khí lạnh, cứ như đang ở dưới lòng đất.

Một người đàn ông trẻ dựa vào cánh cửa kia, dưới chân người đó là cô

y tá, cách đó vài mét có một người áo trắng đang nằm. Cả ba đều bất động.

“Bác sĩ!”

Shion chạy tới đỡ bác sĩ dậy. Máu tuôn ra từ ngực, nhuộm đỏ cả lớp áo trắng.

“Bác sĩ, hãy gắng lên!”

Chỉ vô ích thôi.

Ông bác sĩ rõ ràng đang cận kề cái chết. Không cứu được nữa.

“Bác sĩ, bác sĩ, xin hãy mở mắt ra đi!”

Cậu vẫn tiếp tục gọi, dù chỉ là vô ích. Đó là tất cả những gì cậu có thể làm được.

Cửa phòng khám mở ra, Aria xuất hiện, có lẽ nó đã đi xuống bằng thang máy nối phòng hồi sức với phòng phẫu thuật.

“Phản ứng sự sống, không có. Phản ứng sự sống, không có. Phản ứng sự sống, rất yếu, rất yếu.”

Bác sĩ hé mắt ra.

“Phản ứng sự sống, rất yếu. Bắt đầu tiến hành chữa trị.”

Một vài cái ống từ phần ngực của Aria lộ ra, chuẩn bị nối với cơ thể của bác sĩ.

“Aria... không cần đâu. Vô ích thôi...”

“Vô ích, vô ích... Không hiểu. Tiếp tục chữa trị.”

“Bác sĩ, tại sao... lại thành ra thế này?”

“Bác và mấy người bạn... đã phát tán... đoạn phim... kêu gọi lật đổ NO.6... dưới tầng hầm bệnh viện...”

Máu trào ra từ miệng bác sĩ.

“Phản ứng sự sống, rất yếu. Khả năng hồi phục, 1%, 1%.”

“Bác muốn trả thù... trả thù... NO.6...”

“Bác sĩ...”

“Bác muốn... phá hủy thế giới này... xây dựng lại một thế giới mới...”

Chợt, ngón tay của bác sĩ bấu lấy cánh tay cậu.

“Shion.” Ông gọi tên cậu. Bằng giọng nói mạnh mẽ, rành mạch. “Bác giao phó cho cháu.”

Đôi mắt mở to, nhìn Shion đau đáu.

“Bác nhờ cháu... nhờ mọi người... Đừng để một thành phố như NO.6... được tạo ra lần thứ hai... Trông cậy vào... các cháu...”

Tay bác sĩ buông thõng. Ánh sáng trong mắt ông vụt tắt. Người giật một cái.

Kết thúc rồi.

“Phản ứng sự sống, rất yếu. Rất yếu. Không thể đo lường. Không thể đo lường. Không chữa trị.”

“Bác sĩ...”

Shion đặt ông nằm xuống sàn, vuốt mắt cho ông. Khi nhắm mắt lại, gương mặt bác sĩ trông rất thanh thản.

“Nhờ cả vào bọn tôi á...”

Inukashi thở dài.

“Chính các người tạo ra NO.6, nhưng khi mọi chuyện trở nên tồi tệ, lại chỉ mở miệng ra nhờ vả người khác thế thôi à? Nay ông bác sĩ, ông ích kỉ quá rồi đấy. Chuyện này vốn chẳng liên quan gì đến bọn tôi...”

“Inukashi, mày cầu nhàu với một người đã chết thì được tích sự gì?

Thật tội nghiệp...” Rikiga chấp tay phía trước ngực, đầu cúi xuống.

“Ông làm trò gì đó?”

“Tao đang dâng lời cầu nguyện tới thánh thần. Mày nhìn mà không hiểu à? Hỡi thần linh, xin hãy tha thứ cho sinh linh đây lầm lỗi này, hãy để linh hồn vừa được triệu về bên người được yên nghỉ.”

“Hế, không phải ông cóc tin thánh thần sao? À, đúng rồi, ông tin vào thần kiếm tiên, đúng không, ông chú?”

“Nhóc con láo toét, toàn độc mồm độc miệng. Vụ này xong xuôi rồi thì mày biết tay tao. Nhớ đấy!”

Rikiga buông tay, xoay mạnh khớp vai.

“Rồi sao? Bây giờ chúng ta làm gì nữa? Chúng ta đã hoàn thành mục tiêu lớn là phá hủy Trại Cải tạo rồi. Giờ chú chỉ muốn quay về West Block, chui vào cái giường quen thuộc, đánh một giấc say sưa, mơ tới việc đào được mỏ vàng bên dưới Trại Cải tạo. Ngày hôm sau thức dậy chắc chắn sẽ sáng khoái lắm!”

“Ông chú, cho dù ông pha trò thế nào, Nezumi cũng không thêm ngó ngang tới ông đâu. So với ông, tôi kêu ca với một người đã chết còn có giá trị gấp trăm lần.”

Inukashi nhún vai, ra chiều thích thú lắm.

“Chú muốn về nhà thật đấy. Mặc dù còn nhiều chuyện khó hiểu, nhưng sao chú cảm thấy trong NO.6 rất đáng sợ, đến mức sờn cả gai ốc. Shion, cháu cũng muốn nhanh chóng về nhà mà? Từ đây về nhà cháu có xa không? Mẹ cháu chắc đang đợi đấy.”

“Vâng...”

Từ chỗ này, đi bộ là có thể tới nhà cậu.

“Cháu chắc muốn gặp mẹ lắm, đúng không?”

“Vâng, cháu muốn gặp mẹ lắm.”

“Kaian à... Chú cũng muốn gặp cô ấy.” Rikiga lẩm bẩm.

Mẹ, không biết mẹ đã lo lắng đến mức nào? Con muốn nhìn thấy mẹ khỏe mạnh. Con muốn cho mẹ thấy con vẫn bình an. Con muốn xin lỗi mẹ. Lời xin lỗi từ tận đáy lòng. Mẹ, con xin lỗi!

Nỗi nhớ mong, tình yêu dành cho mẹ trào dâng trong cậu. Cậu nhớ mùi bánh mới ra lò. Con nhớ mẹ. Con yêu mẹ. Con muốn gặp mẹ.

Nhưng, nơi cậu muốn về chỉ có một. Đó là căn phòng dưới lòng đất đầy những sách. Cậu muốn quay về căn phòng đó, nơi chỉ có một chiếc ghế cũ kĩ, một cái giường, một cái bếp cùng số sách chất cao như núi.

Muốn về đó quá!

Nỗi khao khát cuộn cuộn trong lòng Shion.

Cậu muốn trở lại những ngày tháng sống cùng Nezumi trong căn phòng kia. Nếu có thể quay lại quãng thời gian đó, cậu chẳng còn hối tiếc gì.

Nhưng không thể quay lại được nữa rồi.

Ngày tháng đã trôi qua sẽ không thể quay lại lần thứ hai.

Không có lần thứ hai...

Cậu có linh cảm đó, một linh cảm mà cậu dám chắc rằng sẽ thành hiện thực. Shion đã cố trốn tránh khỏi linh cảm ấy. Cậu biết đó là biểu hiện của sự yếu đuối, nhưng cậu vẫn trốn chạy.

Cậu đứng dậy, đối diện với Nezumi.

“Cậu có di chuyển được không?”

“Được thì vẫn được.”

Nezumi dựa vào tường để đứng dậy, rồi thở một hơi thật dài. Mồ hôi rịn ra trên trán nó.

“Aria, hãy đo huyết áp, nhịp tim và thân nhiệt của cậu ấy, rồi tiến hành đi điều trị, được chứ?”

“Đã hiểu. Đã hiểu. Bắt đầu đo huyết áp, nhịp tim, thân nhiệt. Bắt đầu đo.”

“Không cần đâu.” Nezumi lắc đầu từ chối. “Việc làm thừa thãi.”

Gỡ mấy cái ống mà Aria bung ra, Nezumi thở dài một lần nữa.

“Cô gái, xin lỗi nhưng với tất cả sự kính trọng, tôi xin phép từ chối đi điều trị. Không cần làm chuyện thừa thãi như vậy.”

“Xin phép, từ chối, thừa thãi. Không hiểu. Không hiểu. Dừng đo khám.”

“Nezumi, cậu có định đi không?”

“Đi chứ.”

Inukashi và Rikiga nhìn nhau.

“Đi... là đi đâu?”

Rikiga hỏi. Inukashi im lặng nhìn mặt.

“Tòa thị chính.”

“Tòa thị chính? Giọt Trăng á?”

“Đúng thế.”

“Đúng? Hai đứa có biết Giọt Trăng giờ đang trong tình trạng gì không? Chú cũng không biết cụ thể, nhưng chắc chắn nó đang loạn cào cào. Cục Trị an công khai bắt người, còn bắn chết một vài người nữa. Với lại, vụ việc ở Trại Cải tạo chắc hẳn sẽ được báo cáo lên trên. Hiện nay NO.6 không thể kiểm soát, bùng phát thông tin như trước nữa, vì vậy cư dân nội

thành sớm muộn gì cũng biết chuyện. Khi đó tình hình sẽ càng loạn hơn, không phải chuyện mấy người chúng ta có thể nhúng tay vào đâu.”

“Chính vì vậy mới phải đi.”

Nezumi cười nhạt. Nezumi có rất nhiều điệu cười. Giờ đây, nó đang nở nụ cười nhạt xen lẫn trào phúng.

“Đây chẳng phải là cơ hội nghìn năm có một để chứng kiến màn kịch lìa đời của NO.6 sao? Không nhanh chân lên thì đến ghế đứng cũng hết mất đấy.”

“Trong tình trạng này á? Không thể đâu, Eve. Có thể mày rần ròi hơn người bình thường, nhưng mày vẫn là người, là người thì sẽ có giới hạn. Dừng lại đi! Cho dù mày không tới làm khán giả, NO.6 vẫn sẽ sắm vai tên khổng lồ tự gục ngã thảm hại, diễn trọn màn kịch hủy diệt này.”

“Ông bảo tôi từ bỏ cơ hội nghìn năm có một, cứ thế cụp đuôi quay về ư?”

“Đúng thế. Hai đứa đã phá hủy Trại Cải tạo, đó là một trong những ngôi nổ dẫn tới sự sụp đổ của NO.6. Thế là đủ rồi. Quá đủ rồi. Eve, Shion, đừng làm gì nữa. Sau này cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên đi. Lui về sau cánh gà đi thôi.”

“Thật đáng tiếc, công việc hậu trường sau cánh gà không hợp với tôi. Và tôi cũng không đời nào từ bỏ cơ hội tới tay mình.”

“Mày đúng là hết thuốc chữa. Tao phải nói bao nhiêu lần mới chịu hiểu? Hai đứa hết đất diễn rồi, không cần cố sống cố chết lên sân khấu nữa!”

Shion đứng trước Rikiga, lắc đầu.

“Chú Rikiga, chúng cháu phải đi. Dù thế nào chúng cháu cũng phải đi.”

“Shion, đến cả cháu nữa. Tại sao? Vì cái gì? Hai đứa khó khăn lắm mới thoát khỏi Trại, vậy mà tại sao lại không chịu lui về chốn an toàn? Hai đứa không quý cái mạng mình à?”

“Chúng cháu đi không có nghĩa là chúng cháu muốn chết. Mà vì cậu ấy là người duy nhất có thể ngăn Elyurias lại.”

“Elyurias?” Rikiga ngờ ngác. “Cái gì vậy? Tên người à?”

“Đó là tên của nữ hoàng từng cai trị vùng đất này trước đây. Không, có lẽ hơi khác với khái niệm nữ hoàng mà chúng ta biết một chút. Bà ấy không hề muốn thống trị hay bóc lột người khác giống như con người. Bà ấy chỉ bảo vệ quy luật tự nhiên của vùng rừng rộng lớn này thôi.”

“Shion, cháu... đang nói gì vậy?”

Rikiga há hốc mồm. Mồ hôi chảy dọc theo chiếc cằm râu ria lởm chởm.

“Con người, những người xây dựng NO.6 trên vùng đất này, đã giẫm đạp lên thế giới của Elyurias và rắp tâm khống chế bà ấy. Họ thiêu rụi rừng rậm, tàn sát tộc Người Rừng, chăm chăm xây dựng một thế giới chỉ phục vụ cho lợi ích của bản thân họ. NO.6 là thành phố lý tưởng đoạn tuyệt mọi gắn kết với bên ngoài, với nền móng là sự hi sinh của người khác, chỉ quan tâm đến sự sung túc, hạnh phúc, yên bình và phồn vinh của riêng giới càn quyên.”

“Shion.” Nezumi gọi, giọng êm dịu. “Cậu biết tất cả rồi ư?”

“Không, tôi mới đọc con chip Lão đã đưa, nên chắc đó chỉ là một phần thôi.”

Nezumi ngẩng sụp xuống sàn, miệng lẩm bầm “Vậy à”.

“Này, nói tiếp đi. Mấy thứ hai đứa vừa nói, chú nghe chẳng khác gì

tiếng người ngoài hành tinh cả. Rốt cuộc thì cái bà Elyurias hay gì đó có liên quan gì đến vụ náo loạn đang diễn ra ở NO.6? Eve là người duy nhất có thể dừng bà ta lại, tức là sao? Shion, mau nói chi tiết cho chú nghe đi!”

“Tôi cũng muốn nghe.”

Inukashi khẽ tặc lưỡi. Hai tay nó xách rất nhiều túi.

“Cái gì đó, mày vừa đi đâu à? Túi lớn túi bé gì kia?”

“Quần áo và đồ ăn. Chỉ có bánh mì và xúp nhạt nhẽo thì làm gì có sức. Hơn nữa, đi xem kịch mà không đóng bộ trang hoàng thì đến ghế đứng cũng không được vào, đúng không?”

Inukashi lấy một miếng thịt và một chiếc bánh mì tròn ra khỏi túi, rồi quăng về phía lũ chó. Chúng nhào ngay tới. Lũ chuột nhắt bắt lấy bánh mì, bu vào gặm cắn ráo riết.

“Tốt, ăn đi! Ăn thỏa thích đi! Tất cả bọn mày đã vất vả cả ngày nay, nên đây là phần thưởng đấy. Hê hê, quả nhiên là NO.6. Đến cả bệnh viện ở vùng ngoại ô như thế này cũng có đầy thức ăn ngon trong nhà bếp. Lại còn có cả quần áo trông rất cao cấp nữa chứ. Hê hê hê, ở đây đầy đồ chất lượng! Nếu ở West Block, chỗ này có thể bán với giá cao đấy.”

“Mày tới đây để giở trò trộm cắp thế à?”

“Thì làm sao? Bác sĩ, y tá chết sạch rồi còn gì. Người chết đâu cần thức ăn và quần áo.”

“Ờ thì, cũng đúng. Này, đưa tao bánh mì và thịt nguội, cả cái quần màu xanh kia nữa.”

“Đưa tôi một đồng bạc, tôi sẽ bán cho ông.”

“Inukashi, mày! Tao sẽ không cho mày lên xe tao nữa! Mày cứ việc đi bộ về West Block đi!”

“Đùa thôi ấy mà, đùa thôi! Thật là, ông chú chẳng hài hước gì cả. Thế nên mới bị gái lừa cho đấy. Đây đây, ăn đi. Có thực mới vực được đạo!”

Inukashi dốc ngược mấy cái túi, thịt nguội, táo và bánh mì đổ ra sàn.

“Hãy vừa tiệc tùng vừa lắng nghe câu chuyện của thầy giáo Shion nào. Một câu chuyện có vẻ to tát và thú vị.”

Dưới tóc mái dài thướt, mắt Inukashi sáng rõ. Cái lưỡi màu hồng liên tục liếm môi.

“Liệu chúng ta có được biết thân phận thực sự của Nezumi không đây? Hừm hừm, nếu biết được thì tốt. Tôi thấy chuyện đó còn thú vị hơn vở kịch mà NO.6 thủ vai chính ấy.”

Shion nhặt một quả táo lên.

“Nezumi, cậu ăn được không?”

“Không... Tôi chẳng muốn ăn gì cả.”

“Vậy à? Aria, nhờ cô truyền glucose cho cậu ấy.”

“Đã hiểu, đã hiểu, truyền glucose cho bệnh nhân.”

“Tao muốn được truyền rượu nho cơ.”

“Ông chịu khó uống nước nho đi. Có hai chai trong tủ lạnh này.” Inukashi đưa cho Rikiga một chai nước màu tím đỏ.

“Nào, Shion, tôi sẵn sàng rồi. Có thể kể ra mọi điều các cậu biết chưa?”

Cái lưỡi màu hồng của nó lại liếm môi.

Vẫn giữ quả táo trong tay, Shion nhìn Nezumi.

“Nezumi, có được không?”

Nezumi gật đầu. Nó co gối lên, vùi mặt vào cánh tay, nhìn như đang khóc, lại có vẻ như đang chịu đựng gió lạnh.

Shion cắn một miếng táo.

Nước quả chua ngọt lan trong miệng.

Inukashi cầm bánh mì và thịt nguội trong hai tay, Rikiga nắm chặt chai nước nhỏ, ngẩng thẳng lưng lại.

Inukashi và Rikiga đã đặt cược cả tính mạng vì Shion và Nezumi trong khi chưa hay biết gì. Đó là sự tin tưởng mà họ dành cho cậu và Nezumi. Tin tưởng đến mức mạo hiểm cả tính mạng. Nếu không phơi bày tất cả, cậu sẽ không thể báo đáp lòng tin của họ.

Chắc hẳn Nezumi cũng nghĩ thế.

Shion bắt đầu kể.

Về quá trình hình thành NO.6, có lẽ không còn cần phải nói nữa. Con người đã thử xây dựng một thành phố lý tưởng trên hành tinh này, nơi đã bị chính con người hủy hoại quá nửa.

Từ rất lâu trước khi NO.6 ra đời, nơi đây là một dải đất rừng đẹp đẽ và trù phú hiếm hoi còn sót lại trên hành tinh này, cứ như một kì tích. Mặc dù nói là kì tích, nhưng đó không phải là may mắn ngẫu nhiên. Vùng đất này, vùng đất của rừng, cây và hồ nước, sông suối, tồn tại như một lẽ tự nhiên. Đúng vậy, vì đó là thế giới mà Elyurias và tộc Người Rừng đã luôn bảo vệ. Chính vì có sự tồn tại của bà ấy, vùng đất này mới thoát được móng vuốt hủy hoại của con người.

Elyurias là ai? Không ai lý giải được. Thậm chí Elyurias cũng là cái tên do một nhà khoa học đặt. Tôi đã gặp nhà khoa học này một lần, dưới tầng hầm của Trại Cải tạo.

“Dưới tầng hầm của Trại Cải tạo?”

Rikiga sắc nước nho, ho dữ dội.

“Trại Cải tạo thực sự có tầng hầm dưới lòng đất?”

“Có ạ.”

“Thế, có thời vàng nào không, Shion?”

“Vàng? Không có ạ. Dưới tầng hầm đó có người sinh sống. Khi Trại Cải tạo chưa trở thành một nhà tù nghiêm ngặt và tàn bạo như bây giờ, những người khó khăn lắm mới chạy thoát nhưng không thể quay lại mặt đất, đã âm thầm xây dựng một thế giới dưới lòng đất. Thủ lĩnh của họ là Lão.”

“Quả nhiên chẳng có thời vàng nào cả.”

Rikiga thất vọng ra mặt, lưng còng xuống. Inukashi nhe răng cười nhản nhỏ.

Lão được chọn tham gia dự án tái sinh, dự án thiết kế và xây dựng NO.6 ở vùng đất này.

Từ rất lâu trước khi NO.6 ra đời, bên cạnh khu rừng tươi tốt đã từng có một thành phố nhỏ xinh đẹp. Những người sống sót kéo tới đó sinh sống. Đây chính là hình mẫu ban đầu của NO.6.

Những người trẻ tuổi ưu tú của thành phố kia được chọn vào dự án xây dựng một đô thị lý tưởng.

“Thành phố của chú!” Rikiga bật dậy. “Thành phố đó là nơi chú sinh ra và lớn lên. Nó được gọi là thành phố Hoa Hồng. Thành phố đẹp y như tên của nó. Karan cũng là cư dân của thành phố đó.”

“Ông chú, ông ồn quá đi!” Inukashi nhe răng. “Nếu ông không giữ im

lặng, tôi sẽ cắn đứt họng ông đấy!”

“Nếu làm được thì làm thử đi! Cho dù bị cắn đứt họng tao vẫn phải nói. Ừm, dự án tái sinh à? Ừm, chú đã từng nghe qua dự án này. Khi chú còn là một thanh niên với chóp mũi đầy trứng cá, mãi xao xuyên trước bóng lưng hay mắt cá chân của một người con gái, người ta đã tổ chức một cuộc thi tuyển để chọn ra những nhà khoa học trẻ tuổi tài năng, ừm, đúng rồi, đúng rồi.”

Rikiga khoanh tay, gật gù.

“Đó là khởi đầu của NO.6. Đúng rồi, sau cuộc tuyển chọn đó không lâu, NO.6, thành phố thứ sáu của nhân loại, thành phố lý tưởng tuyệt vời nhất hoàn thiện nhất ra đời, rồi phát triển với tốc độ chóng mặt.”

“Và những kẻ vô dụng như ông chú đây đã bị vứt khỏi thành phố lúc nào không hay. Thật đáng thương...”

“Inukashi, mày mới là người nên im miệng ấy! Lúc nào đấy tao sẽ nhổ cái lưỡi dài kia ra rồi băm nhỏ! Hừ chú mới trở thành nhà báo, chú luôn cảm thấy NO.6 tự giam mình trong bức tường, vạch ra một ranh giới bất khả xâm phạm thật phi lý. Chú từng viết rất nhiều bài về việc đó, thế rồi chú bị ném ra ngoài bức tường. Từ lúc ấy, NO.6 lại càng hiện rõ bộ mặt độc tài.”

Chính xác là như thế.

NO.6 phát triển với một tốc độ chóng mặt. Cơ sở hạ tầng, tổ chức hành chính, thể chế cai trị nhanh chóng được hoàn thiện một cách tinh vi. Vào lúc đó, Lão đã gặp Elyurias.

Lão cũng không thể định nghĩa Elyurias rốt cuộc là gì.

Bà ấy là tinh linh của rừng xanh, hay là một sinh vật con người chưa từng biết tới?

Chỉ có thể khẳng định một điều, Elyurias, từ xa xưa, trước cả khi con người sinh ra, đã tồn tại và bảo vệ vùng đất này. Tộc Người Rừng tôn sùng, kính trọng và sống hòa thuận cùng bà ấy.

“Này, tộc Người Rừng mà cháu nói nãy giờ là tộc người gì vậy?”

“Ông chú, chính vì thế, tôi mới nói ông ồn ào đấy. Ông có thể im lặng lắng nghe câu chuyện của người ta từ đầu đến cuối không?” Inukashi thở dài.

Shion quay lại, nhìn Nezumi đang dựa vào tường. Khuôn mặt Nezumi khi nhắm mắt rất đẹp, nhưng cứ có cảm giác không chân thật.

“Glucose, đã truyền được 50%. Đã truyền được 50%. Tiếp tục truyền.” Mắt Aria nhấp nháy màu xanh lá.

Nezumi không nói gì, mắt vẫn nhắm nghiền.

Tộc Người Rừng, nói theo ý của Nezumi, là những người lấy khu rừng làm nơi cư trú, chung sống hòa hợp với gió, với trời, với đất, với nước hờ từ thuở xa xưa.

Nếu mượn lời của Lão, thì họ sinh ra và lớn lên ở rừng. Họ nuôi dưỡng rừng, tôn kính và luôn bảo vệ rừng. Họ không đòi hỏi sự giàu sang và phát triển, mà chỉ muốn sống thuận theo tự nhiên. Ngay cả cư dân của thành phố Hoa Hồng cũng không một ai biết tới sự tồn tại của họ.

Khu rừng trù phú còn sót lại ở vùng đất này không chỉ nhờ sức mạnh của Elyurias, mà còn nhờ bàn tay của Người Rừng. Họ đã bảo vệ khu rừng

trong suốt một thời gian dài.

Nezumi là hậu duệ của tộc Người Rừng.

Inukashi động dậy.

Rikiga đánh rơi chai nước nho đã uống cạn. Cái chai lăn đến bên xác bác sĩ thì dừng lại.

Nezumi là hậu duệ của tộc Người Rừng.

Cũng là hậu duệ của người hát dân.

“Người hát dân?”

“Vâng, là người hát dân, những người có năng lực khiến Elyurias bình tĩnh, có thể đối thoại với bà ấy. Trong tộc Người Rừng có rất nhiều người như thế.”

Người Rừng hiểu rất rõ.

Rằng cả Elyurias và thiên nhiên đều không phải là hiện thân của lòng nhân từ chỉ ban phát phúc lành, mà là hiện thân của sự đáng sợ.

Elyurias có thể giương nanh vuốt tấn công nhân loại bất cứ lúc nào. Thứ sức mạnh đó là tuyệt đối, con người không thể chống chọi. Vì vậy, rất đáng sợ.

Đúng vậy, Người Rừng sợ hãi, nhưng cũng tôn kính Elyurias. Người hát dân có thể xoa dịu cơn cuồng nộ của Elyurias bằng tiếng hát của họ, rồi đối thoại với bà ấy. Họ sở hữu năng lực kết nối con người và thiên nhiên. Cả Nezumi và mẹ của Nezumi đều có năng lực đó.

Lão vào sâu trong rừng, bắt gặp Người Rừng và Elyurias, sau đó báo

cáo cho NO.6 về sự tồn tại của họ mà không hề biết bản báo cáo đó đã dẫn đến cuộc thảm sát Mao.

“Cuộc thảm sát Mao?” Rikiga nhú mày.

“Vâng. Trong ngôn ngữ của Người Rừng, Mao có nghĩa là ‘quanh hồ nước’. Họ đã xây dựng thôn làng quanh hồ và sinh sống ở đó. Sau khi cái hồ bị lấp, một sân bay đã xuất hiện thay vào. Trước đây, cháu chẳng biết gì về chuyện này cả...”

“Chú cũng không biết. Khi sân bay được xây dựng, chú đã bị đá ra ngoài rồi. Nhưng còn cuộc thảm sát đó... NO.6 đã tấn công vùng đất tên Mao và tàn sát người dân ở?”

“Đúng thế.”

“Vì cái gì? Vì muốn chiếm mảnh đất để xây dựng sân bay ư?”

“Không. Thứ chúng muốn chiếm đoạt là Elyurias.”

“Vì cái gì?”

Vì cái gì?

Rikiga lặp lại câu hỏi.

Vì sao? Để làm gì? Thực sự là vì cái gì? Rốt cuộc là vì sao mà con người lại trở nên tàn bạo và lạnh lùng đến mức này?

Shion nhìn thi thể của bác sĩ. Không còn hơi ấm con người, giờ đây ông chỉ là một xác chết lạnh lẽo. Bên cạnh là cô y tá, và xa hơn nữa là người đàn ông xa lạ.

Vì cái gì mà chúng lại có thể cướp đi sinh mạng của con người một cách dễ dàng như vậy?

Trong thoáng chốc, trước mắt Shion hiện ra cảnh săn người. Cậu nghe

thấy tiếng thở khò khè của những con người bị nhốt nhét trong thùng xe tải. Tiếng thét của núi người ngã đè lên nhau dưới tầng hầm Trại như sấm rền bên tai.

Vì cái gì?

Vượt trên cơn giận dữ, nỗi sợ và cảm giác không lý giải nổi xâm chiếm trí óc Shion.

Cậu và những kẻ càn quyền của NO.6 khác nhau ở điểm nào?

Chẳng phải Lão đã nói, khi ấy tất cả họ đều trẻ tuổi, hi vọng có thể xây dựng một thành phố lý tưởng.

Vài chục năm, chỉ vài chục năm, cả hi vọng và lý tưởng đều biến chất. Chỉ trong vài chục năm... Shion hít vào.

Sau vài chục năm, mình sẽ trở thành người như thế nào? Liệu trong trái tim này có còn hi vọng và lý tưởng của thuở mười sáu hay không? Dù hình hài thay đổi nhường nào, có chắc rằng mình sẽ không trở nên tàn bạo không?

Cậu sợ hãi đến mức run lẩy bẩy.

Vì cái gì, vì cái gì chúng lại muốn Elyurias?

Câu trả lời là vì chúng muốn có được sức mạnh đặc biệt của Elyurias.

“Sức mạnh đặc biệt?” Inukashi hé miệng, nhìn chòng chọc Shion.

“Đúng vậy, Elyurias mang hình hài của loài ong.”

“Ong? Ồm, là cái con hay bay vòng vòng trên hoa à?”

“Đó là ong mật, còn Elyurias là ong kí sinh, đẻ trứng trong cơ thể của vật chủ.”

Inukashi há hốc mồm, ngây như phỗng.

Trứng đẻ ra được ấp trong cơ thể vật chủ, lớn dần mà vật chủ không hay biết. Trứng biến thành nhộng, lột xác và trở thành ong trưởng thành. Sau đó, chúng cắn xé cơ thể vật chủ và ra thế giới bên ngoài, bỏ lại vật chủ, bây giờ chỉ còn lại lớp da khô kiệt. Đây chính là những gì đang diễn ra ở NO.6.

Những đứa con của Elyurias đang lột xác. Những đứa con đó lấy cư dân NO.6 làm vật chủ để hút dưỡng chất nuôi bản thân.

Tuy nói Elyurias mang hình hài của ong, nhưng tất nhiên, bà ấy không phải là ong. Không một ai biết hình hài thực sự của bà. Lão viết rằng có lẽ đó là sự tồn tại trung gian giữa nhân loại và thần linh. Chính vì Elyurias đẻ trứng nên mới gọi là “bà ấy” nhưng việc phân biệt đực hay cái, nam hay nữ chỉ vô nghĩa thôi. Có lẽ, bà dùng hình hài của ong chỉ vì hình hài đó tiện cho việc đẻ trứng vào cơ thể vật chủ thôi. Cũng có thể bà chỉ hiện hình như ong trong mắt loài người.

Elyurias có trí tuệ siêu việt, vượt xa con người. Và bà có sức mạnh to lớn, có thể khống chế hoàn toàn vật chủ.

Do sức mạnh khống chế đó, vật chủ bị đẻ trứng không hề nhận ra việc bản thân bị kí sinh, và bị điểu khiển để thực hiện những hành động tối ưu đối với đứa con của Elyurias. Ví dụ, họ sẽ nhạy bén hơn để tránh được nguy hiểm, sẽ chú ý việc bổ sung dưỡng chất, nỗ lực rèn luyện để duy trì cơ thể khỏe mạnh, tính cách trở nên ôn hòa, tránh xa những cuộc tranh chấp. Có lẽ đây chính là lý do chỉ có cư dân NO.6 trở thành đối tượng kí sinh, với môi trường sống tẻ tẽ, thiếu hụt dinh dưỡng trầm trọng, người dân West Block hoàn toàn không có khả năng trở thành vật chủ. Nezumi từng nói ong kí sinh là loài săn ăn. Chính là như vậy.

“Mia mai thật.” Inukashi lầm bầm. “Đói khát, giá rét, không biết khi nào sẽ chết, chính vì vậy nên cư dân West Block mới không bị kí sinh ư?”

“Cho tới khi ấu trùng lột xác, vật chủ nhất định phải sống, hơn nữa phải hoàn toàn khỏe mạnh. Đây là điều kiện tiên quyết cho việc đẻ trứng. Có vẻ đến cả Elyurias cũng không thể biến West Block trở thành chốn thiên đường, mà cũng chẳng cần thiết phải làm thế.”

“Vì vật chủ thích hợp đã có đầy rẫy bên trong NO.6 rồi, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Ông không chế con người ư?” Lần này là Rikiga mở miệng. Ông thờ ắt quăng.

“Đúng thế. Chúng có thể đi đâu khiến vật chủ hành động theo ý muốn của chúng. Những chủng loài kí sinh sở hữu năng lực như vậy thật ra không hiếm. Có một loài trùng hút máu có thể qua mặt hệ miễn dịch của con người, khiến hệ miễn dịch cho rằng nó vô hại. Có một chủng ong kí sinh chích gen của nó vào con sâu bướm mà nó chọn làm vật chủ và vô hiệu hóa hoàn toàn hệ miễn dịch của sâu bướm. Tuy nhiên, chưa có loài kí sinh nào làm được như Elyurias, không những lấy con người làm vật chủ, mà còn khống chế hoàn toàn mọi hành động của con người, trong khi con người không hề hay biết.”

“NO.6 muốn chiếm lấy năng lực khống chế, kiểm soát con người đó của Elyurias?” Rikiga hỏi, giọng héo hon.

NO.6 đã cố chiếm lấy sức mạnh của Elyurias.

Nhờ báo cáo của Lão, NO.6 biết đến sức mạnh đó và định áp dụng nó vào việc xây dựng bộ máy cai trị.

Elyurias vẫn còn nhiều bí ẩn nhưng tất cả mọi người ở NO.6 đều cho rằng bà chỉ là một con côn trùng, một loài ong đột biến. Không một ai chịu tin rằng, bà là thể trung gian giữa nhân loại và thần linh. Họ một mực tin rằng không thể tồn tại một sinh vật vượt trội hơn con người trong thế giới tự nhiên.

Nhìn từ góc độ côn trùng, Elyurias chỉ đơn thuần là một con ong chúa mang trí tuệ bậc cao hiếm thấy. Thế nên, NO.6 tin rằng sẽ không gặp trở ngại gì to tát trong việc đi đầu khiến hay thuần hóa bà.

Một đội đi đầu tra phục vụ mục đích bắt giữ Elyurias được thành lập và tiến vào rừng. Ở đó, họ đã vấp phải sự chống cự quyết liệt của Người Rừng.

Elyurias không sống quanh năm trong rừng. Vài năm một lần, hoặc hàng chục năm một lần bà mới đột ngột xuất hiện. Điều kiện như thế nào thì bà xuất hiện, sau khi xuất hiện thì bao giờ đẻ trứng, sống được bao lâu, tất cả đều là ẩn số. Một khi hoàn thành việc đẻ trứng, Elyurias sẽ biến mất. Biến mất hoàn toàn khỏi tầm mắt con người. Và, từ một trong những quả trứng được đẻ trong cơ thể người đó, một con ong chúa mới chào đời. Cũng chẳng rõ phải mất mấy năm, hay mấy chục năm, mới có một nữ hoàng mới như thế.

Thế nhưng, không một ai từng nhìn thấy xác của Elyurias. Mặc dù từ ngày đầu tiên xuất hiện trên mảnh đất này đến nay, bà luôn lặp đi lặp lại vòng đời như thế, nhưng chưa một ai nhìn thấy xác ong chúa Elyurias.

Người Rừng truyền rằng Elyurias bất tử, có thể tái sinh vô số lần, lại có người nói xác của bà sẽ mục nát ở nơi con người không biết đến, rồi hóa thành rừng.

Một khi Elyurias xuất hiện, Người Rừng sẽ vỗ về bà bằng việc cất

tiếng hát. Cầu nguyện, khẩn cầu bà không chọn họ làm vật chủ. Họ tổ chức lễ tế, dâng lên “Giường của thần”. Cái gọi là “Giường của thần” được làm từ não động vật, có thể nói đó là một thứ giống như vật chủ được tạo ra bởi bàn tay con người. Đó là vật tế cho việc cấy phôi. Được khúc ca dẫn dắt, mời gọi, Elyurias sẽ đẻ trứng vào đó. Sau khi hoàn thành việc đẻ trứng, “Giường của thần” sẽ không thối rữa, cũng không khô kiệt, mà luôn giữ được độ ẩm và tươi mới. Đến khi ấu trùng lột xác trở thành ong trưởng thành, “Giường của thần” mới rệu rã.

Đúng thế, giống hệt với việc người bị kí sinh, sau khi ong trưởng thành ra ngoài, họ sẽ nhanh chóng già đi và mất mạng.

Người Rừng luôn bảo vệ “Giường của thần” bằng tất cả sự thành kính. Đó là giao ước lâu đời giữa họ và Elyurias. Chừng nào Người Rừng còn bảo vệ “Giường của thần”, Elyurias sẽ không gây nguy hại đến họ, và sẽ bảo hộ khu rừng của họ.

Đó là giao ước.

NO.6 đã can thiệp và cướp đi tất cả.

Chúng thiêu rụi thôn làng của Người Rừng, tàn sát toàn bộ, không phân biệt phụ nữ, trẻ con, người già và mang “Giường của thần” về NO.6.

Cuộc thảm sát Mao.

Tộc Người Rừng đã diệt vong như thế đấy.

Sự kiện này chỉ cách đây mười hai năm.

Shion lấy hết sức hít vào một hơi thật sâu rồi lại thở ra. Nếu không làm vậy, cậu cảm thấy không khí sẽ chẳng thể lưu thông trong cơ thể.

“Sau đây, không phải ghi chép của Lão, mà là phỏng đoán của bản thân

cháu. Nhưng cháu nghĩ cũng không khác sự thật là bao.”

Rikiga rướn người qua như muốn nói mau cho chú biết đi. Ngược lại, Inukashi lùi ra, mặt méo xệch như người phải thứ mùi hôi thối ngoài sức tưởng tượng.

“Nhà cậ̀n quyệ̀n của NO.6 có lẽ đã dùng các biện pháp khoa học để thử nghiệm ấp trứng của Elyurias thông qua ‘Giường của thậ̀n’ mà họ cướp được, nhưng đã thất bại. Họ không chịu thừa nhận một thứ không có cơ sở khoa học rằng nếu không có người hát dân thì không thể duy trì được ‘Giường của thậ̀n’. Qua vô số lần thất bại, họ đã phát hiện nơi thích hợp nhất cho việc trứng nở và phát triển là não của con người.”

“Não á?” Rikiga chỉ vào đầu mình.

“Vâng, không phải bò, không phải lợn, cũng không phải khỉ. Nếu sử dụng não người, trứng của Elyurias có thể nở được. Có thể khẳng định, một trong những quả trứng đó nở ra sẽ trở thành ong chúa mới, một Elyurias mới.”

“Làm sao làm được chuyện đó?”

“Họ đã bí mật cấy trứng vào cơ thể của rất nhiều cư dân. Giống như ong sẽ đẻ trứng vào bên trong cơ thể vật chủ qua ống dẫn trứng, trong mỗi đợt kiểm tra sức khỏe định kỳ, họ sẽ lấy có tiêm chích để cấy trứng vào cơ thể cư dân.

“Chuyện đó dễ như trở bàn tay. Họ chọn ra những cư dân khác nhau về giới tính, độ tuổi, vóc dáng, môi trường sống để làm mẫu. Cháu chính là một trong các vật chủ. Lão cũng bị chọn làm vật chủ. Nhưng dường như ý chí của Elyurias đã ảnh hưởng đến quá trình trứng nở. Ấu trùng lột xác thất bại nên cháu và Lão thoát chết. Trường hợp lột xác thành công, vật chủ chắc chắn sẽ tử vong. Vì vậy, trứng của Elyurias tương tự một công cụ

ám sát. Tầng lớp cầm quyền của NO.6 muốn sở hữu Elyurias bằng mọi giá, cố sức khống chế bà hành động theo ý họ. Có lẽ, họ cũng linh cảm được rằng, một ngày nào đó NO.6 sẽ tan tác. Sự thống trị độc tài của thiểu số, cho dù được nguy trang tinh vi đến mức nào, một ngày kia cũng sẽ lộ tẩy. Chính vì vậy, họ khao khát sức mạnh có thể khống chế hoàn toàn con người. Họ muốn trở thành kẻ thống trị duy nhất và tuyệt đối, giống như ông chúa vậy.”

“Cơ sở nghiên cứu tối tân được xây ở Trại Cải tạo là để nghiên cứu con ông kia?”

“Vâng, họ chưa nắm bắt được điều kiện để ấu trùng của Elyurias lột xác thành công. Cháu nghĩ dù con người có nóng lòng thế nào, đó cũng là câu đố không có lời giải. Để giải mã bí ẩn, họ đã xây dựng cơ sở nghiên cứu đó. ở đó... có vô số não người, nằm trong những cái trụ trong suốt, dùng để cấy trứng.”

Hình ảnh kia lại hiện về

Hình ảnh những bộ não được chứa trong trụ, hình ảnh Safu đứng lọt thỏm giữa đám trụ lại hiện về

“Thì ra là thế.” Rikiga sờ cằm. “Nếu là Trại Cải tạo thì muốn bao nhiêu não người cũng có.”

“Buồn nôn quá...”

Intkashi sờ lên ngực. Nó thực sự thấy buồn nôn, mặt cắt không còn giọt máu. Nó đã quăng luôn cái bánh đang cầm trong tay.

“Khi bụng lép kẹp, tôi từng ăn cỏ dại ven đường và sâu bướm không biết bao nhiêu lần, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy tởm đến mức này. Cái gì gọi là ‘Thì ra là thế? Cái gì chứ? Thế ra mấy cuộc săn người trước đây là để lấy một lượng lớn não người ư?’”

“Đúng vậy. Có lẽ họ muốn sử dụng bộ não của những người sống sót dưới điều kiện khắc nghiệt kia để làm thí nghiệm. Họ muốn có những bộ não trải qua nhiều tác động khác nhau như áp lực lớn, ý chí sinh tồn, sợ hãi và hưng phấn.”

“Tôi... thực sự buồn nôn quá...” Inukashi vùi mặt vào lưng chú chó vừa ghé sát tới, khịt khịt mũi. “Lũ chó này... tốt gấp trăm lần, nghìn lần, vạn lần so với con người. Shion, thật may mắn khi tôi có chó bầu bạn thay vì con người. Nói thật lòng đấy.”

“Ừm.”

Chắc là thế đấy, Inukashi. Chó tốt hơn con người cả trăm lần, nghìn lần, vạn lần.

Inukashi khẽ hắt hơi. Nó khịt mũi.

“Rồi, sao đây? Nezumi. Mà thực sự là hậu duệ còn sót lại của đám Người Rừng kia hả?”

Nezumi ngẩng đầu lên. Không biết có phải nhờ sự chữa trị của Aria không mà má nó hồng hào hẳn lên. Trông không còn giống một con búp bê tinh xảo nữa, mà là một con người tràn đầy sức sống.

“Đúng thế.”

“Mày đã sống sót trong cuộc thảm sát Mao sao? Xem ra mày may mắn từ lúc còn là một tên nhóc.”

“Chắc vậy.”

Nezumi nhìn về phía Shion. Cậu đón nhận ánh mắt nó. Sau một thoáng do dự, Nezumi bắt đầu nói.

“Khi đó tôi vẫn còn quá nhỏ, thành thật mà nói, tôi chẳng nhớ gì về vùng đất Mao cả. Tôi chỉ nhớ có một bà lão đã cõng tôi trên lưng và chạy

trối chết khỏi ngọn lửa. Cho đến bây giờ tôi cũng không rõ bà là ruột thịt của tôi hay chỉ là người xa lạ. Bà cứu tôi và nuôi tôi khôn lớn. Chúng tôi trốn khỏi khu rừng, và sống quanh khu vực mà ngày nay được gọi là West Block.”

Giọng Nezumi thản nhiên, dường như không chứa bất kì cảm xúc nào.

“Bà đã dạy tôi rất nhiều điều. Người tìm ra căn phòng ngày xưa từng là kho sách và lấy đó làm chỗ ở cũng là bà. Tôi lớn lên trong căn phòng đó, ngày qua ngày nghe bà kể chuyện về tộc Người Rừng. Mấy nhóc này...”

Nezumi búng ngón tay. Ba chú chuột nhắt vừa kêu vừa chạy tới.

“Chúng sinh ra ở căn phòng đó. Là sinh vật có trí tuệ và tình cảm. Bố mẹ và ông bà của chúng cũng thế. Hình như những sinh vật thế này rất hay tụ tập quanh Người Rừng. Lũ nhóc và Elyurias... ừm, chúng tôi không gọi ngài bằng cái tên đó, chỉ tôn xưng là Thần Rừng. Vì tôi còn quá nhỏ nên cũng chẳng hiểu Thần Rừng là cái gì. Tôi được dạy rằng chỉ có tộc Người Rừng chúng tôi mới có thể kết nối, giao tiếp với lũ nhóc này cùng Thần Rừng. Tuy nhiên, lũ nhóc lại nhanh chóng kết thân với Shion, thậm chí rất vui sướng khi được đặt tên. Lũ chuột cống dưới tầng hầm cũng thế. Nói thật, tôi khá kinh ngạc đó.”

“Nghe mày nói mới thấy, chó của tao cũng vậy. Chúng cứ bám riết lấy Shion, thậm chí không sủa lấy một tiếng.”

Nezumi cười, “Cậu đúng là một ẩn số, Shion. Từ lần đầu tiên gặp cậu, tôi đã thấy thế rồi. Cậu thực sự rất bí ẩn.”

“Từ cái đêm dông bão đó à?”

“Đúng thế. Quay lại chủ đề nào. Khi tôi lên mười tuổi, trạm kiểm soát chuyên dụng của Trại Cải tạo hoàn thành, thị trưởng quyết định tới thị sát. Bà tôi nói đây là cơ hội đầu tiên và cũng là cuối cùng để báo thù, bà sống

cho tới giờ chỉ vì mục đích này thôi.

“Nhưng, một thằng nhóc mười tuổi và một bà lão chỉ là tép riu với bọn vệ sĩ. Bà giấu một con dao trong người và tiếp cận thị trưởng nhưng đã bị bắn chết ngay tức khắc, tôi thì bị bắt, bị vứt xuống tầng hầm của Trại Cải tạo cùng với các nạn nhân của cuộc săn người. Có lẽ không chết đã là một phép màu rồi. Tôi điên cuồng trèo qua bức tường đá, vất vả lắm mới đến được hang động kia. Và, tôi đã gặp Lão. Phải nói đúng là kì tích.

“Lão dạy cho tôi nhiều kiến thức hơn cả bà. Khi tôi 12 tuổi, ông ta bảo tôi phải ra khỏi thế giới dưới lòng đất, hướng tới thế giới mới. Khi đó, dù căm ghét giới cần quyền NO.6 nhưng dường như Lão vẫn có thể liên lạc với họ. Thỉnh thoảng, NO.6 sẽ chuyển thức ăn và đồ dùng sinh hoạt tối thiểu tới để chúng tôi sinh tồn. Có lẽ, chúng vẫn còn chút lương tâm với Lão, người từng là cộng sự của mình.

“Nhờ đường dây liên lạc đó, Lão đề nghị chuyển tôi tới Giọt Trăng để đi đầu tra về hậu duệ còn sống sót của tộc Người Rừng. Thị trưởng đã đồng ý. Có lẽ khi đó nghiên cứu về Thần Rừng đang gặp bế tắc, nên chỉ cần một tia hi vọng mong manh là chúng liền nhảy bổ vào. Vào ngày tôi bị đưa đi, Lão trao tận tay tôi một con dao đặc chế không phản ứng với máy dò kim loại, bảo tôi hãy tìm đường sống cho chính mình. Nếu bị đưa đến Giọt Trăng, tôi sẽ xong đời, rất có thể sẽ bị đưa lên bàn giải phẫu.

“Trước khi tới Giọt Trăng, tôi đã bỏ trốn. Đó là cách duy nhất để tôi sống sót. Chuyện về sau có lẽ tôi không cần kể chi tiết nữa. Tôi đã trốn thoát, nhờ có cậu.”

Nezumi nhìn lên trần nhà, thở ra một hơi dài.

“Trước đây tôi cũng đã nói, trong đêm đông bão kia, cậu mở toang cửa sổ, cho tôi vào nhà, đích thực là một kì tích. Đối với tôi, có khi cậu còn

vượt trên cả Thần Rừng. Tôi luôn nghe thấy có ai đó nói với mình rằng phải sống, không được từ bỏ, phải sống. Nếu không có cậu, chắc hẳn tôi đã không thể sống sót qua đêm đó. Shion, chỉ có cậu cứu rỗi tôi, lần này cũng vậy.”

Nezumi từ từ đứng dậy.

“Kết thúc truyền glucose. Kết thúc.” Aria im lìm lùi lại, như một cô gái lễ độ.

“Cậu đã nhặt cái mạng của tôi về.”

“Như nhau cả thôi. Nếu không có cậu, tôi cũng không thể sống tiếp.” Shion cũng đứng dậy.

“Này, đừng giỡn mặt tao! Chúng mày, nếu cảm thấy biết ơn, thì phải là với bọn tao mới đúng chứ! Phải không, ông chú?”

“Đúng thế, tao cũng đang định nói thế đấy. Eve, khoản nợ ân tình này tương đối lớn đó. Tốt hơn hết là mày nên chuẩn bị đi!”

Inukashi và Rikiga cùng gật đầu với nhau.

“Úi chà! Ăn ý ghê nhỉ!” Nezumi quấn tẩm áo choàng vào, nhếch mép cười khinh bỉ. “Nhân tiện về nợ ân tình, tôi sẽ rất biết ơn nếu hai người đưa tôi đến gần Giọt Trăng đấy.”

“Nhất định phải đi ư?”

“Nhất định phải đi.” Shion đáp. “Không đi không được. Người có thể ngăn được Elyurias chỉ có mình Nezumi thôi.”

“Đừng đánh giá tôi cao quá. Bài hát của tôi có tác dụng hay không vẫn chưa thể biết được đâu.”

“Nếu là bài hát của cậu, chắc chắn sẽ có tác dụng. Khi ở trong thùng xe trên đường tới Trại Cải tạo, mọi người vẫn khao khát được nghe cậu hát.”

Rikiga khoanh tay lại. Đôi mắt đỏ ngầu vì mệt mỏi chớp liên hồi.

“Tại sao, Eve? Không phải mày đã quyết định quan sát mọi thứ từ ghế khán giả rồi sao? Chẳng phải mày muốn cười ngạo nghễ nhìn cảnh NO.6 sụp đổ hay sao?”

“Tôi đã định như thế. Nhưng bản năng chết tiệt của một diễn viên thôi thúc tôi lên sân khấu và đắm mình trong ánh đèn rực rỡ. Quả nhiên ghế khán giả không dành cho tôi.”

“Mày huyền thuyên cái gì đấy? Trả lời đàng hoàng đi! Mày cảm hận NO.6 lắm kia mà? Cứ đứng chờ nó tự sụp đổ, và cười ngạo nghễ vào phút cuối cùng chẳng tốt hơn sao?”

Gương mặt Nezumi chột méo xệch, rất chân thật, không hề giống đóng kịch chút nào.

“Nếu có thể, tôi cũng muốn làm như vậy. Nhưng Lão nói với tôi, những đứa trẻ bên trong bức tường có tội gì? Nếu khoanh tay đứng nhìn chúng chết đi thì khác nào đê tiện, sát nhân.”

Nó thở dài. Gương mặt lại trở nên bình thản.

“Ông chú, tôi căm ghét NO.6. Tôi đã luôn chờ đợi nó sụp đổ. Khát khao đó vô cùng cháy bỏng, đến mức tôi cảm thấy để đạt được mục đích đó, hai tay tôi nhuộm đầy máu cũng không sao. Ngay cả bây giờ tôi vẫn nghĩ như vậy. Nhưng tôi cũng căm ghét việc giết hại trẻ con. Tôi là người sống sót sau vụ thảm sát Mao, cho nên tôi không muốn đứng cùng hàng ngũ với bọn sát nhân, không muốn mình giống NO.6.”

Rikiga im lặng. Sau khi thở dài nãy giờ, ông lấy chìa khóa xe ra.

“Inukashi, mày thì sao?”

“Tôi đi. Còn cách nào khác sao? Tôi có một em bé ở nhà, nên tôi hiểu

những gì Nezumi nói. Chắc, lại có ngày tôi đồng tình với tên này cơ đấy, chắc tôi cũng già lắm cảm mất rồi...”

“A, Inukashi, em bé mà cậu nói, chẳng lẽ là đứa bé tôi giao cho cậu sao?”

“Im ngay! Đó là em bé của tôi. Không liên quan gì đến cậu! Thật là, bây giờ mới nhớ ra, đúng là một tên bạc bẽo. Cho dù cậu quỳ xuống van xin, tôi cũng không cho cậu gặp nó đâu!”

Inukashi nhặt sạch sẽ thức ăn còn thừa, thè lưỡi chọc tức Shion.

Khu vực xung quanh Giọt Trắng hỗn loạn đến cực điểm. Quân đội xả súng vào đám đông, rất nhiều người mất mạng. Đồng thời, trong số bọn lính cũng có vô số kẻ ngã xuống, già đi rồi tắt thở.

Bọn lính hét lên sợ hãi. Những kẻ buông súng tháo chạy đều bị sĩ quan cấp cao bắn vào lưng.

“Tuân theo mệnh lệnh! Ngăn cản lũ bạo động! Đánh tan tác chúng!”

“Không được. Chúng tôi không muốn chết!”

“Đừng hòng chạy trốn! Đào ngũ là tội chết!”

Tay sĩ quan cấp cao đang quát tháo ấy đột nhiên cong người, ngã xuống. Máu phun ra từ trán. Không biết do dính tên bay đạn lạc hay bị ai đó bắn. Khi hắn còn đang co giật thì những tên lính khác đã giẫm lên hắn rồi ù té chạy.

Quần chúng tràn vào bên trong Giọt Trắng.

Cùng lúc đó, các trạm kiểm soát lần lượt phát nổ, lửa bốc nghi ngút. Bức tường hợp kim đặc biệt xuất hiện những vết nứt rồi đổ ập xuống. Trại Cải tạo chìm trong biển khói đen, đã hư hại quá nửa.

Những cảnh tượng ấy lần lượt hiện lên trên màn hình cỡ lớn được lắp

đặt tại quảng trường.

“Shion, chuyện gì thế kia? Tại sao hình ảnh như vậy lại được phát tán? Chẳng lẽ NO.6 muốn cho mọi người chiêm ngưỡng giây phút cuối đời của mình ư?”

Inukashi rùng mình, hỏi.

“Những hình ảnh đó có lẽ được truyền từ các máy quay giám sát rải rác trong thành phố. Đáng lẽ chúng phải được truyền tới phòng quản lý của Cục Trị an, nhưng giờ lại truyền tới màn hình công cộng, có lẽ chức năng kiểm soát của hệ thống máy tính đã hỏng hoàn toàn rồi.”

“Chuyện đó, quả nhiên...”

“Ừm, đúng thế. Người có thể phá hỏng hệ thống kiểm soát của NO.6 không ai ngoài bà ấy.”

Khà khà khà.

Khà khà khà.

Cậu nghe thấy tiếng cười.

Xuyên qua tiếng hô hào, tiếng bước chân, tiếng la hét của biển người và âm thanh đập phá hỗn loạn, tiếng cười ấy truyền tới tai cậu.

Khà khà khà.

Khà khà khà.

Bà ấy đang cười.

Bà đang vừa cười vừa phá hủy NO.6.

“Nezumi, cậu có thể hát không?”

“Ở đây không được đâu. Quá đông người, ngột ngạt thế này tôi không lấy hơi nổi.”

Nezumi ngược lên bầu trời đêm, mờ mờ tối ra trên mặt nó.

“Ngài đang cười.” Nó thì thầm.

“Cậu nghe thấy à?”

“Ồ, tôi có nghe thấy. Ngài đang cười một cách sảng khoái, háo hức chờ mong cảnh giống loài tự cho mình là đáng thống trị tự hủy diệt chính mình.”

“Có phải đây là hình phạt bà ấy giáng xuống cho loài người ngạo mạn không?”

“Cũng có thể đây là định mệnh. Định mệnh của NO.6. Một quả bóng chắc chắn sẽ nổ tan tành nếu bị thổi phồng quá mức. Có lẽ bà chỉ khiến bánh răng định mệnh xoay nhanh hơn mà thôi.”

Khà khà khà.

Khà khà khà.

Một người đàn ông bế bé trai t ầm năm tuổi chạy qua bên cạnh Shion.

“Giúp tôi với! Giúp tôi với!” Anh ta gào lên trong nước mắt.

“Nezumi, lên t ầng trên cùng của Giọt Trắng.”

“Tới phòng thị trưởng ư?”

“Đúng thế. Nếu đứng ở đó, tiếng hát của cậu có thể vang vọng khắp quảng trường. Không chỉ Elyurias, mà tất cả mọi người đều sẽ nghe được bài hát của cậu.”

“Cuộc bạo loạn này sẽ không dừng lại chỉ vì một bài hát đâu.”

“Nhưng chí ít, bài hát của cậu vẫn hiệu quả hơn súng đạn.”

Họ đi theo dòng người, xâm nhập vào Giọt Trắng.

“Thị trưởng đâu? Lôi thị trưởng ra đây!”

“NO.6 đi đòi r ồi!”

“Bức tường đã sụp đổ. Trạm kiểm soát cũng không còn.”

“Mau giao vắc xin ra đây! Thị trường, thị trường!”

Đột nhiên, một người đàn ông lao lên cầu thang.

Ông ta cầm trong tay một cái loa, đứng trên chỗ chiếu nghỉ của cầu thang, cất cao giọng.

“Mọi người, là tôi đây! Là Yoming đã kêu gọi mọi người vùng lên giành lại tự do đây!”

Dòng người xôn xao.

“Yoming, là Yoming!”

“Đúng thế. Hãy nghe tôi nói. Mới vừa rồi tôi đã bị bọn người ở Cục Trị an tập kích và suýt mất mạng. Nhưng bây giờ tôi vẫn đang đứng trước mặt mọi người. Tôi sẽ không chết, cho đến khi hoàn thành công cuộc tái sinh NO.6 bằng đôi bàn tay này! Tôi là người bất tử!”

Tiếng huyền não rộ lên. Rất nhiều người giờ cao nắm đấm.

“Yoming, Yoming! Anh hùng của chúng ta!”

“NO.6 đang hấp hối. Chúng ta gần đến đích rồi. Sau khi lật đổ NO.6, chúng ta sẽ đồng tâm hiệp lực, cùng nhau xây dựng một thành phố lý tưởng mới tại nơi đây! Lần này chúng ta sẽ tạo ra một thế giới tươi sáng, bằng chính đôi tay mình!”

“Ồ! Đúng thế, đúng thế.”

“Yoming, vạn tuế! Tân NO.6, vạn tuế!”

“Ngay bây giờ, ngay tại đây, hãy lôi cỗ thị trường và bọn cầm quyền ra! Chúng ta sẽ phán xét chúng, xử tội chúng. Đến gần hơn với thế giới mới!”

Dòng người hưởng ứng nhiệt liệt.

Bầu không khí rung động.

“Không đúng!” Shion cũng lao lên cầu thang, đứng bên cạnh Yoming.
“Đi đâu đó không đúng! Các người sai rồi!”

Yoming trợn mắt, nghiêng chặt răng.

“Mọi người hãy nghe tôi nói, ở đây không có vắc xin gì hết. Căn bệnh lạ đang hoành hành trong thành phố cũng không phải là thứ có thể giải quyết bằng vắc xin.”

“Này, cậu kia...”

“Tôi đã sống sót.” Shion cởi phăng áo sơ mi ra, để lộ con rắn đỏ trên người mình. “Đây là cái giá tôi phải trả để sống sót. Mọi người, hãy cho chúng tôi chút thời gian, chỉ mười phút thôi. Nhất định mọi chuyện sẽ được giải quyết êm thấm. Tôi đã sống. Chắc chắn mọi người cũng có thể sống. Vì vậy, hãy cho chúng tôi chút thời gian!”

“Tính sao đây?” Một câu hỏi yếu ớt vang lên trong đám đông. Giọng phụ nữ. “Chúng ta nên làm gì đây?”

“Xin hãy chờ đợi! Xin hãy đợi thêm một chút nữa thôi! Sau đó tất cả sẽ được giải quyết. Sẽ không có ai phải chết nữa.”

Cậu ta nói hãy chờ đợi.

Chỉ đợi thôi ư?

Chỉ mười phút.

Tất cả sẽ được giải quyết. Sẽ không có ai phải chết nữa.

Tiếng huyền não lặng đi, như mặt hồ dần lặng sóng.

Không biết bắt đầu từ ai, dòng người lần lượt ngã xuống. Đám đông ngoài quảng trường cũng ngã bó gối dưới đất.

“Cảm ơn mọi người!”

Shion nói với người đàn ông vẫn đang cầm cái loa trong tay, “Cả chú

nữa, Yoming. Xin hãy chờ ở đây.”

Yoming ngậy ra.

“Tôi lên trước.” Nezumi vượt lên trước Shion.

“Cậu rất cuộc là...” Yoming vừa nhìn Shion chăm chăm vừa lẩm bẩm.

Trước phòng thị trưởng không có một ai, hình như vệ sĩ đầu tháo chạy rồi. Nơi đây từng là địa điểm an toàn và thoải mái nhất NO.6, nay lại trở thành khu vực nguy hiểm khôn cùng.

Shion gõ cửa.

“Mời vào.” Tiếng trả lời đi kèm tĩnh phát ra từ điện thoại nội bộ bên cạnh cánh cửa.

Cánh cửa trượt sang ngang, không một tiếng động.

Căn phòng sau cánh cửa lộng lẫy, yên tĩnh và ấm áp.

Thị trưởng đang đứng trước cái bàn công vụ cỡ lớn kê cạnh tường. Trông ông ta nhỏ con và trẻ hơn Shion tưởng.

Người này...

Là người thống trị NO.6 sao?

Bên cạnh thị trưởng là chiếc ghế sofa bọc da, một người đàn ông khác đang ngồi trên đó. Ông ta khoác áo blouse trắng. Đầu ông ta ngoẹo sang một bên, trông rất kì dị, hai tay buông thõng, bất động. Tóc trên đầu đang bạc đi trông thấy, một cái răng rụng ra từ khuôn miệng đã ngừng thở, lăn lóc trên sàn.

“A...”

Một con ong đang đậu trên cổ người đàn ông nọ, ve vẩy cặp râu của mình.

“Nó chỉ vừa chào đời thôi.” Thị trưởng nói khẽ, cứ như không muốn đánh thức một đứa bé vừa ngủ say. “Thật không ngờ trong cơ thể anh ấy cũng có trứng ong. Có lẽ anh ấy là người kinh ngạc nhất. Anh ấy cứ thế mà chết đi...”

Thị trưởng cười yếu ớt.

“Câu nói cuối cùng của anh ấy là ‘Không thể nào!’. Ha ha, đã bao nhiêu năm rồi chưa được nghe câu đó từ miệng anh ấy, bởi anh ấy luôn tin rằng khoa học có thể giải thích mọi việc xảy ra trên thế giới này.”

“Thị trưởng. Xin hãy mở cửa sổ ra. Chúng tôi muốn mượn ban công của ngài.”

“Các người định làm gì?”

“Chúng tôi muốn nói chuyện với Elyurias. Chúng tôi phải gặp bà ấy, bằng mọi giá.”

“Các người... biết Elyurias?”

“Phải.”

Thị trưởng nhìn Shion, rồi lại nhìn sang Nezumi. “Cửa sổ à...” Ông lẩm bẩm rồi nhấn cái nút trên bàn.

Cửa sổ từ từ mở ra.

“Nezumi.”

“Ờ.”

Nezumi tiến ra ngoài ban công. Gió nổi lên, lùa qua mái tóc của Nezumi.

Tiếng hát du dương dịu dặt vang lên.

Ngọn gió lấy đi linh hồn, con người đánh cắp trái tim

Hỡi đất mẹ, hỡi gió mưa, bầu trời và ánh sáng

Hãy lưu giữ tất cả ở chốn này

Lưu giữ tất cả ở chốn này

Sinh tồn trên mảnh đất này

Hỡi linh hồn, hỡi trái tim, tình yêu và ước vọng

Hãy về lại nơi đây

Và lưu lại chốn này

Tiếng hát nương theo gió, truyền tới từng góc ngách của quảng trường, không, truyền khắp mọi góc ngách của NO.6. Ai nấy ngẩng bắt động, chăm chú lắng nghe.

Lắng nghe tiếng hát lấy đi linh hồn, đánh cắp trái tim này.

Safu.

Shion nói với người con gái ấy.

Một lần nữa, một lần nữa, hãy cho mình mượn sức mạnh, truyền bài hát này tới Elyurias.

Safu, làm ơn cho bọn mình sức mạnh.

Ngọn gió lấy đi linh hồn, con người đánh cắp trái tim

Dù vậy, tôi vẫn ở đây

Tiếp tục cất cao tiếng hát

Làm ơn truyền đạt bài ca của tôi

Làm ơn đón nhận bài ca của tôi

Safu.

Gió thổi mạnh hơn.

Nezumi lão đảo.

“Oái!”

Inukashi đứng ngây như phỗng.

“Cái... Cái gì thế?”

Một cái vòng màu vàng kim xuất hiện giữa lưng chừng không, trước mặt Nezumi.

Cái vòng co lại, trở thành luồn sáng chói lóa.

Luồn sáng vặn vẹo không ngừng.

Rồi hóa thành hình hài của một con ong.

Đã lâu không gặp, người hát dân.

“À, đúng là lâu lắm rồi.”

Nezumi quay lại, thúc giục Shion.

Tới đây.

Shion ra ngoài ban công, đứng bên cạnh Nezumi. Đám đông quần chúng lấp kín quảng trường đông loạt ngẩng đầu lên nhìn.

“Elyurias. Tôi có thể gọi ngài bằng cái tên này không?”

Cứ tự nhiên. Những thứ như tên mà con người đặt không có ý nghĩa gì với ta cả.

“Elyurias. Chúng tôi xin ngài, một lần nữa, chỉ một lần nữa thôi, hãy cho loài người một cơ hội.”

Có tiếng đập cánh khe khẽ.

Bốn cái cánh trong suốt phát ra tiếng động.

“Xin đừng bỏ rơi con người. Xin hãy cho chúng tôi một cơ hội nữa, chỉ một lần nữa thôi. Elyurias.”

Loài sinh vật ngu xuẩn, ngạo mạn và dối trá

Muốn ta tin chúng ư?

“Con người tự sa đọa, nhưng cũng chính con người nêu cao lý tưởng. Có người theo đuổi quyên lực, có người buông xuôi tất thảy. Nhưng cũng có những người nêu cao lý tưởng, sống vì người khác, luôn đấu tranh với sự ngu ngốc, dối trá và ngạo mạn của bản thân. Elyurias, xin ngài. Hãy tin chúng tôi thêm một lần nữa.”

Người hát dân, người cũng tán đồng ư?

Nezumi gật đầu.

Tộc Người Rừng lại tin tưởng cư dân của NO.6 sao?

“Tôi không hề tin cư dân của NO.6. Người duy nhất tôi tin là cậu ta. Không... Cũng không phải tin tưởng. Chỉ là...”

Chỉ là?

“Tôi muốn thấy tương lai của Shion. Tôi muốn xem thử cậu ấy sẽ tạo dựng nên cái gì trên đồng hồ nát của NO.6. Tôi muốn chứng kiến đi đâu đó bằng đôi mắt này.”

Người nói... muốn xem thử?

“Hỡi Thần Rừng! Ngay cả ngài cũng không phải đáng toàn năng. Ngài cũng không thể nhìn thấu, cậu thiếu niên này sẽ tạo dựng nên một tương lai khác với NO.6, hay sẽ lại đi theo vết xe đổ của NO.6. Chẳng lẽ ngài không tò mò sao? Quan sát sinh vật mang tên con người sẽ sa đọa đến mức độ nào, hay sẽ mãi giậm chân tại chỗ ở nơi đâu, chẳng phải cũng là một thú vui đó sao? Chỉ với một NO.6 đã đánh giá cả nhân loại, phải chăng có hơi gấp gáp?”

Đứa trẻ sơ sinh ngày nào, nay đã dám nói những lời ngông cuồng đầy rồi.

“Con người sẽ trưởng thành mà. Cả tốt lên và xấu đi.”

Người hát dân, người hài lòng với hiện tại ư? Người có thể không căm ghét NO.6 nữa ư?

“NO.6 không còn nữa rồi. Ngài đã hủy hoại nó. Nếu như NO.6 xuất hiện một lần nữa, chắc hẳn tôi sẽ căm hận nó bằng cả linh hồn và thể xác,

và sẽ thách đấu với nó.”

Cặp râu của Elyurias chuyển động trái phải. Bột phấn màu vàng phân tán trong không khí.

Shion.

“Vâng.”

Ta có lời nhắn từ Safu.

Cô bé nói, “Mình giao phó tất cả cho cậu.”

Giao phó tất cả.

Bác sĩ cũng nói với cậu như thế trước lúc lâm chung. Shion siết chặt tay, gật đầu.

“Xin hãy chuyển lời tới Safu, rằng tôi đã nhận được lời nhắn của cô ấy. Và rằng, suốt cuộc đời này, chừng nào tôi còn sống, tôi sẽ không quên cô ấy.”

Ta biết rồi.

Tạm biệt.

“Elyurias. Xin ngài đợi đã. Làm ơn cho chúng tôi...”

Chỉ một lần, một lần duy nhất thôi đấy. Shion.

Ánh sáng màu vàng biến mất.

Gió đã lặng.

Shion trở lại phòng thị trưởng, ng ồi bệt xuống thảm.

“Mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc r ồi.”

“Kết thúc? Đây mới là bắt đầu, Shion. Từ bây giờ, cuộc chiến của cậu mới bắt đầu. Một cuộc chiến cam go đúng nghĩa.”

“Nezumi...”

“Cậu định xây dựng thế giới như thế nào để thay thế NO.6? Không phải một thành phố kí sinh giấu mình sau lớp mặt nạ lý tưởng, mà là một thành phố chân thực, nơi con người được sống như con người. Cuộc chiến của cậu chỉ mới bắt đầu thôi, Shion. Người kết thúc không phải là cậu...”

Nezumi quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào thị trưởng.

“Tôi hiểu.”

Thị trưởng ng ồi xuống ghế, khẽ nhắm mắt lại.

“Các người có thể ra ngoài không? Tôi muốn ở một mình.”

“Ở một mình để suy tính chuyện tương lai của mình ư, thị trưởng?”
Rikiga hỏi, giọng khàn đặc.

“Tương lai của tôi đã định r ồi. Tôi sẽ tự đặt dấu chấm hết cho bản thân. Vì vậy, xin hãy ra ngoài đi.”

“Đi thôi. Cho dù là ai, cũng nên được tôn trọng nguyện vọng cuối cùng.”

Nezumi bước ra ngoài trước tiên.

“Cảm ơn.” Thị trưởng giờ tay.

Cánh cửa đóng lại.

Gần như cùng lúc, tiếng súng vang lên. Rikiga chậm rãi lắc đầu.

Bên trong túi áo của Shion, Hamlet kêu lên.

Chít chít chít!

Bầu trời trong xanh.

Trên ngọn đồi nhỏ ở North Block, bầu trời trong vắt, xanh ngút ngát.

“Thời tiết đẹp thật, rất thích hợp để bắt đầu chuyến hành trình.”

Nezumi đưa tay giữ mái tóc bị làn gió đùa đùa.

“Shion, đến đây là được rồi. Không cần phải tiễn tôi đâu.”

“Cậu nhất định phải đi sao?”

“Tôi phải đi.”

“Bao giờ cậu quay về?”

“Quay về? Tôi làm gì có nơi để quay về?”

“Nezumi, tôi... không thể đi cùng cậu sao?”

“Cậu khác với tôi. Tôi phải phiêu bạt, còn cậu phải ở lại đây. Chỉ thế thôi. Hai người trái ngược nhau không thể ở gần nhau được. Cậu hiểu điều đó hơn ai hết mà.”

Nezumi đưa mắt nhìn quang cảnh phía dưới.

Thành phố đã từng được gọi là NO.6 trải rộng trước tầm mắt. Nếu chỉ nhìn từ đây, dường như nó không có gì thay đổi.

“Shion.”

“Chuyện gì?”

“Cậu đang khóc đấy à?”

“Khóc cái gì cơ chứ... Tôi có phải là con gái đâu...”

“Tôi... sợ cậu.”

“Hả?”

“Cậu là một ẩn số, tôi không thể hiểu được cậu nghĩ gì. Đứng trước dòng người bạo động ở Giọt Trắng, cậu có thể nhanh chóng khiến họ nghe lời mình, thế mà giờ đây cậu lại khóc như con gái. Cậu có thể trở nên lạnh lùng cực độ, lại vừa dũng cảm, có khi lại cao quý. Cậu có thật là con người không? Tôi không thể hiểu được. Vì thế, tôi sợ. Sau này, có thể tôi sẽ ghé qua vùng đất này để xem thử... Đúng rồi, để xem thử cậu sẽ trở thành con người thế nào. Với lại bánh muffin của mẹ cậu cũng rất hấp dẫn. Mặc dù việc vừa gặp mặt lần đầu đã bị ôm chầm làm tôi bối rối lắm.”

“Nezumi.”

Shion nắm lấy cánh tay của Nezumi.

Cậu không chịu được nữa.

“Đừng đi, Nezumi. Tôi muốn ở bên cạnh cậu. Tôi muốn cậu ở bên cạnh tôi. Đây là mong ước duy nhất của tôi.”

“Không thể được.”

“Tại sao?”

“Tôi nói với cậu bao nhiêu lần rồi. Cậu còn có trách nhiệm, và phải ở lại đây.”

“Chuyện đó... tôi có thể để người khác làm...”

“Không thể giao phó cho người khác. Shion, chỉ có cậu mới làm được thôi. Cậu quên lời hứa với Safu rồi ư? Cả lời trăng trối của ông bác sĩ kia

nữa? Không được nuốt lời đâu. Shion, đừng chạy trốn. Nơi này có trách nhiệm cậu cần hoàn thành, có trận chiến của cậu. Cậu không được quay lưng bỏ chạy.”

Shion cúi đầu lảng tránh.

Những ngón tay cậu bấu chặt vào cánh tay Nezumi hơn.

Tôi biết. Tôi hiểu chứ. Nhưng mà...

“Thế giới không có cậu thì sẽ trở nên vô nghĩa. Nezumi, thế giới như vậy chẳng có ý nghĩa gì hết.”

Ngón tay nó giữ lấy cằm cậu.

Buộc cậu ngẩng đầu lên.

Đôi mắt màu xám gần ngay trước mắt.

“Đúng là một đứa trẻ không nghe lời. Rốt cuộc cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

Nó dùng tông giọng nữ, mang theo ý cười.

“Nezumi, tôi nghiêm túc đấy...”

Hai đôi môi chạm vào nhau.

Một nụ hôn dịu dàng mà mãnh liệt.

“Đây... là nụ hôn từ biệt sao?”

“Là nụ hôn thề hẹn.”

Nezumi mỉm cười.

“Chắc chắn sẽ tái ngộ, Shion.”

Nezumi xoay lưng đi. Hamlet và Cravate leo lên vai nó, đồng thanh kêu nhỏ.

Chít chít chít!

Chít chít chít!

Gió thổi.

Mây trôi.

Bóng lưng Nezumi xa dần.

Nó không một lần quay lại.

“Nezumi.”

Tôi vẫn chưa biết tên thật của cậu.

Không, không biết cũng chẳng sao.

Đối với Shion, Nezumi vẫn luôn là Nezumi, người đồng hành duy nhất, không thể thay thế.

Nezumi, tôi sẽ chờ.

Cho dù bao nhiêu năm trôi qua, cho dù đã bao nhiêu tuổi, tôi vẫn sẽ chờ cậu ở mảnh đất này.

Người phiêu bạt và người lưu lại. Chắc chắn một lúc nào đó, hai con đường sẽ lại giao nhau. Khi đó, tôi sẽ không im lặng để cậu đi nữa đâu.

Nezumi, tôi chờ cậu.

Gió thổi.

Ánh mặt trời lan tỏa.

Phía trên Shion. Phía trên thành phố sắp bắt đầu một cuộc sống mới. Phía trên bóng lưng của Nezumi.

Ánh sáng bao trùm tất thảy.

Hỏi kết

“Nezumi, đây là?”

“Vở kịch Macbeth của Shakespeare.”

“Tất cả sách ở đây đều là văn học cổ điển?”

— NO.6 #1, Asano Atsuko

Inukashi gửi thư tới.

Bức thư sau một thời gian dài.

Shion, cậu vẫn khỏe chứ?

Ở đây vẫn thế. Ông chú Rikiga vui lắm, vì không còn tường ngăn nên có thể tự do đi lại. Có khi ông ấy sẽ đến tìm mẹ cậu cũng nên. Cần thận đấy! Ở đời không lường trước được chuyện gì đâu. Nếu ông chú trở thành cha dượng của cậu, đó sẽ là một tấn thảm kịch đấy.

Dạo trước, mẹ cậu gửi bánh táo và bánh cuộn tới cho tôi và Shion của tôi. Ngon đến mức khó tin. Giúp tôi gửi lời cảm ơn đến cô. Nhóc Shion sắp ba tuổi rồi, (chắc thế. Vì tôi không biết ngày sinh của nó mà).

Kì nghỉ tới, cậu có thể tới đây giúp tôi tắm cho lũ chó không? Giờ cậu là thành viên của Hiệp hội ủy viên Tái thiết, nhờ một người có máu mặt như cậu tắm cho chó thật không hay, nhưng tay nghề của cậu chẳng ai sánh bằng.

Mà, cho dù cậu có trở nên vĩ đại hay có máu mặt thế nào, với tôi

cậu vẫn chỉ là cậu công tử bột ngây thơ thôi.

Nhờ cậu đấy.

Thư viết ngoáy trên tờ giấy nhám. Shion gấp lại một cách cẩn thận rồi cất đi.

Tôi nhất định sẽ đến, Inukashi.

Chít chít chít!

Tsukiyo kêu lên dưới chân cậu. Con chuột nhắt này đã lựa chọn ở lại với Shion. Dù đã có tuổi nhưng nó vẫn khỏe mạnh và thông minh. Nó vô cùng thích Karan, buổi tối đầu ngủ trên giường của bà.

Một bức thư nữa được gửi từ một người không ngờ tới.

Sasori, người đàn ông ở thế giới dưới lòng đất. Vài ngày trước, một con chuột màu nâu đã ngậm bức thư đến chỗ Shion.

Trong thư chỉ có vài lời cảm ơn ngắn gọn.

Hiện mọi người đang sống trong rừng. Nhờ cậu mà mọi thứ đều thuận lợi.

Thực sự cảm ơn cậu.

Sau khi Trại Cải tạo sụp đổ, những người ở dưới lòng đất, theo mệnh lệnh của Lão, đã lên mặt đất và trốn vào rừng.

Xin hãy hứa với tôi sẽ cho mọi người có chốn dung thân yên bình.

Shion trình mẫu tin nhắn của Lão lên Hiệp hội ủy viên Tái thiết. Hiệp hội chấp nhận cắt một phần khu rừng phía Bắc cho cư dân dưới lòng đất.

Khu vực đó là vùng ven của Mao, nơi Người Rừng từng sinh sống. Những người đã quen sống trong bóng tối, không thể thích ứng với ánh

sáng chói lòa, thì sống trong cánh rừng rậm rạp sẽ tốt hơn. Shion đã suy nghĩ rất kĩ mới chọn địa điểm đó.

Lão ở lại dưới lòng đất cùng với những người cao tuổi, sống hết quãng đời còn lại.

Tàn tích của Trại Cải tạo giờ đây đã trở thành công viên. Inukashi nói thỉnh thoảng sẽ dẫn bé Shion đi chơi.

Thời gian trôi qua.

Mọi thứ đều thay đổi.

Thế nhưng, cậu không hề quên.

Shion đứng dậy, đến bên cửa sổ.

Mở toang nó ra.

Vào đi, Nezumi.

Như cái đêm hôm ấy.

Chỉ có cơn gió nồng mùi cỏ cây ập tới.

Cậu vẫn chờ.

NO.6.

Thành phố mang cái tên đó từng tồn tại ở vùng đất này.

Tồn tại như một thành phố lý tưởng, tinh hoa của trí tuệ loài người.

Table of Contents

Tập 09

- 1 Những gì nhìn thấy qua đôi mắt này
- 2 Chỉ một lần
- 3 Chỉ có thể là cận bã
- 4 Lụi tàn, lụi tàn đi, ánh sáng ngăn ngủi
- Hồi kết